ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΕΞΩΓΗΙΝΟΥΣ ΕΙΣΒΟΛΕΙΣ

Ραλφ Γουίλιαμς — ΟΙ ΚΕΦΑΛΟΚΥΝΗΓΟΙ

Τσαρλς Μπέρκιν — ΤΙΠΟΤΑ ΠΙΑ ΓΙΑ ΤΗ ΜΑΙΡΗ

Κλοντ Βεγιό — ΟΙ ΠΡΩΤΕΣ ΜΕΡΕΣ ΤΟΥ ΜΑΗ

Άρθουρ Πόρτζες — ΤΟ ΡΟΥΟΥΜ

Μπράιαν Άλντις — ΟΙ ΑΙΡΕΣΕΙΣ ΤΟΥ ΠΕΛΩΡΙΟΥ ΘΕΟΥ

Τσέτγουιντ Χέις — ΤΟ ΝΑΥΑΓΙΟ

Σίντνεϊ Μπάουντς — ΟΙ ΕΜΨΥΧΩΤΕΣ

Θωμάς Μαστακούρης — Ο ΑΛΛΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ιστορίες με με εξωγήινα πλάσματα που έρχονται στη Γη για να σκορπίσουν τον τρόμο και το θάνατο.

Ιστορίες για όντα από άλλους κόσμους που η μοίρα τα ρίχνει στον πλανήτη μας για να ανατρέψουν την πορεία του πολιτισμού.

Ένα βιβλίο για κυνηγούς και κυνηγημένους, θύτες και θύματα, στη μικρή γωνιά της ζούγκλας του σύμπαντος που ονομάζεται πλανήτης Γη.

Δρχ. 800

39

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΕΞΩΓΗΙΝΟΥΣ ΕΙΣΒΟΛΕΙΣ

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΕΞΩΓΗΙΝΟΥΣ ΕΙΣΒΟΛΕΙΣ

Εισαγωγή-Μετάφραση-Σχόλια ΘΩΜΑΣ ΜΑΣΤΑΚΟΥΡΗΣ

39

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΕΞΩΓΗΙΝΟΥΣ ΕΙΣΒΟΛΕΙΣ

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΜΕ ΕΞΩΓΗΙΝΟΥΣ ΕΙΣΒΟΛΕΙΣ

Εισαγωγή-Μετάφραση-Σχόλια: ΘΩΜΑΣ ΜΑΣΤΑΚΟΥΡΗΣ

ΩΡΟΡΑ: βιβλίο τσέπης
Σειρά Επιστημονικής Φαντασίας

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ
ΒΙΒΛΙΟ 39ο

Κυκλοφορούν:

ΒΙΒΛΙΟ 1ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΠΑΡΑΞΕΝΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 2ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΕΞΩΓΗΙΝΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 3ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΤΑΞΙΔΙΑ ΣΤΟ ΧΩΡΟΧΡΟΝΟ
ΒΙΒΛΙΟ 4ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΚΟΣΜΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 5ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΠΛΑΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΜΕΤΑΛΛΟ
ΒΙΒΛΙΟ 6ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟΥ ΤΡΟΜΟΥ
ΒΙΒΛΙΟ 7ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΑΓΕΙΑΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ
ΒΙΒΛΙΟ 8ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΑΛΛΕΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 9ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΟΝΕΙΡΙΚΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 10ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΕΦΙΑΛΤΙΚΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 11ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ ΜΕ ΓΕΛΙΟ
ΒΙΒΛΙΟ 12ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΗΡΩΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ
ΒΙΒΛΙΟ 13ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΑΓΕΙΑΣ ΚΑΙ ΔΡΑΣΗΣ
ΒΙΒΛΙΟ 14ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΤΕΡΑΤΑ
ΒΙΒΛΙΟ 15ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΕΧΘΡΙΚΟΥΣ ΠΛΑΝΗΤΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 16ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ
ΒΙΒΛΙΟ 17ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΗ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ ΚΘΟΥΛΟΥ
ΒΙΒΛΙΟ 18ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΠΑΡΑΞΕΝΟΥΣ ΤΟΠΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 19ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΗΣ ΣΑΤΙΡΑΣ
ΒΙΒΛΙΟ 20ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΒΕΛΟΥΔΟ ΚΑΙ ΑΤΣΑΛΙ
ΒΙΒΛΙΟ 21ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΟΥΡΛΙΑΧΤΑ ΚΑΙ ΨΙΘΥΡΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 22ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΘΕΟΥΣ ΚΑΙ ΔΑΙΜΟΝΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 23ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΗΣ ΟΙΚΟΛΟΓΙΑΣ
ΒΙΒΛΙΟ 24ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΜΑΓΙΚΑ ΣΠΑΘΙΑ
ΒΙΒΛΙΟ 25ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΝΑΥΑΓΟΥΣ ΤΟΥ ΔΙΑΣΤΗΜΑΤΟΣ
ΒΙΒΛΙΟ 26ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΒΙΒΛΙΟ 27ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΠΛΑΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ
ΒΙΒΛΙΟ 28ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΜΑΓΟΥΣ ΚΑΙ ΜΑΓΙΣΣΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 29ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΟ ΚΟΝΤΙΝΟ ΜΕΛΛΟΝ
ΒΙΒΛΙΟ 30ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΒΡΙΚΟΛΑΚΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 31ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ / 2
ΒΙΒΛΙΟ 32ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΣΕ ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΘΑΛΑΣΣΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 33ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΤΡΕΛΟΥΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 34ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΛΥΚΑΝΘΡΩΠΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 35ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΚΥΒΕΡΝΟΠΑΝΚ
ΒΙΒΛΙΟ 36ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΔΑΙΜΟΝΙΟΥΣ ΚΛΕΦΤΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 37ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΓΙΓΑΝΤΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 38ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΖΩΝΤΑΝΟΥΣ ΝΕΚΡΟΥΣ

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΕΞΩΓΗΙΝΟΥΣ ΕΙΣΒΟΛΕΙΣ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ - ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ - ΣΧΟΛΙΑ
ΘΩΜΑΣ ΜΑΣΤΑΚΟΥΡΗΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΩΡΟΡΑ
Σειρά Επιστημονική Φαντασία

Εκδόσεις ΩΡΟΡΑ,
Θεοφάνης Ιγνατίου
Μαυρομιχάλη 11 - ΑΘΗΝΑ 106 79,
Τηλ. 36.35.025

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πρόλογος 11

Ραλφ Γουίλιαμς
ΟΙ ΚΕΦΑΛΟΚΥΝΗΓΟΙ 15

Τσαρλς Μπέρκιν
ΤΙΠΟΤΑ ΠΙΑ ΓΙΑ ΤΗ ΜΑΙΡΗ 41

Κλοντ Βεγιό
ΟΙ ΠΡΩΤΕΣ ΜΕΡΕΣ ΤΟΥ ΜΑΗ 59

Μπομπ Σόου
ΠΑΡΑΒΙΑΣΗ ΑΣΥΛΟΥ 89

Άρθουρ Πόρτζες
ΤΟ ΡΟΥΟΥΜ 129

Μπράιαν Άλντις
ΟΙ ΑΙΡΕΣΕΙΣ ΤΟΥ ΠΕΛΩΡΙΟΥ ΘΕΟΥ 135

Τσέτγουιντ Χέις
ΤΟ ΝΑΥΑΓΙΟ 177

Σίντνεϊ Μπάουντς
ΟΙ ΕΜΨΥΧΩΤΕΣ 205

Θωμάς Μαστακούρης
Ο ΑΛΛΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ 227

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ένας από τους μεγαλύτερους φόβους των περισσότερων κοινωνιών ήταν, είναι, και θα είναι ο φόβος των «άλλων». εκείνων που είναι διαφορετικοί, και με καλούς ή κακούς σκοπούς έρχονται για να φέρουν την αλλαγή, την αναστάτωση, τον ξεριζωμό του παλιού και την ανατροπή του κατεστημένου, συνήθως με κάποιο βίαιο και ανηλέητο τρόπο. Οι «άλλοι», ανάλογα με την εποχή για την οποία μιλάμε, μπορεί να ήταν οι κάτοικοι του καταυλισμού πίσω από το λόφο, η γειτονική πόλη-κράτος, το όμορο έθνος ή το στρατιωτικό μπλοκ μιας υπερδύναμης. Πολλές φορές, ασφαλώς, η εισβολή και η κατοχή δεν έμενε απλά στο μυαλό των απειλούμενων, αλλά γινόταν πράξη. Συχνά, μάλιστα, οι «απειλούμενοι» φρόντιζαν να κάνουν την εισβολή πρώτοι, ακολουθώντας την πασίγνωστη ρήση: «η καλύτερη άμυνα είναι η επίθεση».

Μέσα στην τρομερή αβεβαιότητα του εικοστού αιώνα, στον οποίο και άνθισε ουσιαστικά

η επιστημονική φαντασία, με δυο παγκόσμιους πόλεμους, έναν «Ψυχρό» και αμέτρητους τοπικούς, ήταν ασφαλώς αναπόφευκτη η παρουσία ιστοριών με τρομερούς εξωγήινους εισβολείς οι οποίοι έρχονται να υποδουλώσουν τη γη και «να αρπάξουν τις γυναίκες μας», όπως έλεγε χαρακτηριστικά η διαφημιστική αφίσσα μιας ταινίας Β΄ προβολής της δεκαετίας του 50.

Μπορούμε να πούμε πως το πρώτο, και ίσως το πιο γνωστό και αξιομνημόνευτο έργο επιστημονικής φαντασίας που περιγράφει μια εισβολή εξωγήινων ήταν ο «Πόλεμος των Κόσμων» του Χέρμπερτ Τζορτζ Γουέλς, το οποίο γράφτηκε το 1898, στο γύρισμα δηλαδή του περασμένου αιώνα. Ίσως οι περισσότεροι γνωρίζουν πόσο απίθανα μεγάλη αναστάτωση προκλήθηκε όταν, μερικές δεκαετίες αργότερα, παρουσιάστηκε στην Αμερική με τη μορφή ραδιοφωνικής σειράς. Πολλοί αφελείς Αμερικανοί, οι οποίοι άνοιξαν το ραδιόφωνο στα μέσα της εκπομπής, είχαν πειστεί πως επρόκειτο για αληθινή εισβολή!

Μια απογραφή όλων των έργων επιστημονικής φαντασίας που ασχολούνται με εισβολές εξωγήινων ασφαλώς θα κάλυπτε το μεγαλύτερο μέρος αυτού του βιβλίου. Στα περισσότερα οι εξωγήινοι είναι φριχτά τερατόμορφα πλάσματα, τα οποία οι γήινοι συνήθως καταφέρουν με την ανδρεία ή την ανώτερη εξυπνάδα τους να απωθήσουν. Σε μερικά — το ποσοστό τους αυξάνεται καθώς πλησιάζουμε τη σύγχρονη εποχή — οι εξωγήινοι είναι καλοπροαίρετοι και παρεξηγημένοι ή, ακόμα, πέφτουν οι ίδιοι θύματα εισβολής από τη Γη. (Θυμηθείτε το «Επτά Φορές να μην Σκοτώσετε Άνθρωπο» από την Ανθολογία

25 με Ναυαγούς του Διαστήματος).

Όπως σε όλα τα είδη λογοτεχνίας, οι ιστορίες αυτού του είδους, ανάλογα με την ικανότητα και το ύφος του συγγραφέα, μπορεί να είναι έξυπνες και ανάλαφρες, μελοδραματικές ή αστείες, φρικιαστικές, συγκινητικές, συναρπαστικές, μεγαλειώδεις, καμιά φορά ίσως και όλα αυτά μαζί. Αν είναι όμως πραγματικά καλογραμμένες, δεν μπορούν παρά να προκαλέσουν κάποιο δέος και φόβο. Ο συλλογισμός και μόνο πως (σύμφωνα τουλάχιστον με την κρατούσα θεωρία) δεν είμαστε παρά μόνο ένας μικρός κόκκος άμμου στην απέραντη παραλία του γαλαξία μας, δεν μπορεί παρά να φέρνει ανατριχίλα και ασυναίσθητο τρόμο μπροστά στα όσα άγνωστα και απειλητικά μπορεί να κρύβει ένα τέτοιο σύμπαν. Αν πραγματικά δεν είμαστε μόνοι, ποιος μας βεβαιώνει πώς είναι οι «άλλοι»; Η εκπληκτική ποικιλία των μορφών πάνω στη Γη είναι αρκετή για να μας δείξει ότι ίσως οι εξωγήινοι είναι τόσο διαφορετικοί από εμάς, ώστε να μην υπάρχει το παραμικρό κοινό σημείο κατανόησης και επαφής. Οι πιο αισιόδοξοι φαντάζονται τους εξωγήινους όπως αυτούς της ταινίας «Στενές Επαφές Τρίτου Τύπου», δηλαδή σαν καλοκάγαθα πλάσματα που έρχονται να μας προσφέρουν αφιλοκερδώς τους καρπούς ενός υπερ-προηγμένου πολιτισμού. Είναι όμως έτσι τα πράγματα; Μήπως θα ήταν προτιμότερο να καθόμαστε στα αυγά μας και να μην στέλνουμε ραδιοσήματα ή διαστημόπλοια με τις κοσμικές συντεταγμένες του πλανήτη μας; Ο χρόνος θα το δείξει. Στο μεταξύ, οι συγγραφείς επιστημονικής φαντασίας θα εκμεταλλεύονται την παράξενη έλξη του αναγνώ-

στη προς τον τρόμο, και θα κατεβάζουν από το διάστημα κάθε λογής απίθανα πλάσματα. Εμπρός, λοιπόν! Διασκεδάστε, γελάστε ή φοβηθείτε με τα διηγήματα αυτού του βιβλίου. Αύριο μπορεί να είναι πια... πολύ αργά.

Θωμάς Μαστακούρης
Αθήνα, 1995

ΟΙ ΚΕΦΑΛΟΚΥΝΗΓΟΙ

του Ραλφ Γουίλιαμς

Διηγήματα όπως αυτό, γραμμένα αρκετά χρόνια πριν, ήταν ασφαλώς η έμπνευση για σύγχρονες ταινίες όπως «Ο Κυνηγός» με τον πασίγνωστο πια Άρνολντ Σβατσενέγκερ. Ο κυνηγός γίνεται ο ίδιος θύμα μιας ευφυΐας πιο εξελιγμένης (τουλάχιστον στον τεχνολογικό τομέα) και πρέπει να χρησιμοποιήσει το μυαλό και την επιδεξιότητα του για να μην καταλήξει τρόπαιο στα χέρια (ή πλοκάμια, στην περίπτωσή μας) του εξωγήινου.

Θ.Μ.

Ο άνδρας έτρεμε ζαρωμένος μέσα στη συστάδα των ελάτων, έχοντας κολλήσει στο χώμα και παραμένοντας ακίνητος, προσπαθώντας να καταπνίξει ακόμα και τις τρομοκρατημένες σκέψεις που πέταγαν μέσα στο μυαλό του. Ήταν αποδυναμωμένος και αξύριστος, και ο διαπεραστικός άνεμος του βουνού μαστίγωνε τα κουρελιασμένα απομεινάρια των ρούχων του.

Τα τράβηξε πιο σφιχτά γύρω του- όχι για να ζεσταθεί, αφού δεν υπήρχε τέτοια περίπτωση- αλλά ώστε να μην τον προδώσει το ανέμισμά τους.

Στη στεγνή κοιλάδα από κάτω του, το πλάσμα που τον κυνηγούσε μουρμούριζε ακατάληπτα. Κάποια στιγμή φάνηκε να κατευθύνεται προς το μέρος του, και αυτός κοκκάλωσε ακόμα περισσότερο, προσπαθώντας να καταλαγιάσει τους χτύπους της καρδιάς του και να κενώσει το μυαλό του. Το πλάσμα πέρασε και απομακρύνθηκε, και ο άνδρας χαλάρωσε κάπως· φοβόταν ακόμα, αλ-

λά η ελπίδα είχε αρχίσει να φουντώνει μέσα του. Μισή ώρα πέρασε και το πλάσμα δεν ξαναγύρισε. Ο άνδρας τεντώθηκε πάνω στους λειχήνες, προσπαθώντας να βολευτεί όσο γινόταν περισσότερο. Όλο το υπόλοιπο απόγευμα παρέμεινε μέσα στη συστάδα των ελάτων, χωρίς να κινείται, χωρίς καν να σκέφτεται, απλά περιμένοντας.

Όταν σκοτείνιασε για τα καλά, τόλμησε να βγει επιφυλακτικά και φοβισμένα, αν και γνώριζε πως το πλάσμα που τον κυνηγούσε τριγυρνούσε μόνο με το φως της ημέρας. Άρχισε να τρέχει αθόρυβα από τη μια κρυψώνα στην άλλη, σταματώντας κάθε τόσο για να αφουγκραστεί με ανοιχτό το στόμα. Σταδιακά, καθώς η απόσταση ανάμεσα σε αυτόν και τον κίνδυνο μεγάλωνε, ο πανικός του άρχισε να υποχωρεί. Παρ' όλα αυτά, συνέχιζε να κινείται. Ήταν σκοτάδι, ο άνεμος τον πάγωνε και είχε να φάει καλά για μέρες. Συχνά παραπατούσε, γρατζουνώντας τα χέρια και μελανιάζοντας το κορμί του. Συνέχιζε, όμως πεισματάρικα, κατεβαίνοντας από τα βουνά προς τους πρόποδες των λόφων.

Κάπου εκεί κάτω υπήρχε μια σιδηροδρομική γραμμή, άνθρωποι όπως αυτός, και η ασφάλεια. Η σκέψη αυτή ήταν το μόνο πράγμα που του έδινε κουράγιο, αλλά η απόσταση ήταν μεγαλύτερη από ό,τι είχε φανταστεί, και ακολουθούσε μια κατεύθυνση η οποία τελικά θα τον έφερνε στους βάλτους του ποταμού. Αν δεν έβλεπε τη φωτιά, θα είχε πεθάνει κάπου στους λόφους ή μέσα στα έλη.

Όταν είδε για πρώτη φορά τη φωτιά να τρεμοπαίζει στην άλλη άκρη της μικρής λίμνης, το

σκοτισμένο μυαλό του δεν αναγνώρισε τι ήταν και ίσως να περνούσε χωρίς να σταματήσει. Καθώς, όμως, έφτανε ακριβώς απέναντί της, συνειδητοποίησε πως ήταν η φωτιά μιας κατασκήνωσης — μπορούσε να διακρίνει και κάποιες μορφές να κινούνται γύρω της. Ήταν άνθρωποι, και αυτός άρχισε να φωνάζει. Δεν πήρε καμιά απάντηση. Εξαντλημένος, αλλά με σκυλίσια αποφασιστικότητα, άρχισε να κάνει το γύρο της όχθης, βουτώντας μέχρι τη μέση μέσα σε βαλτόνερα, παραπατώντας πάνω σε παραμορφωμένες ρίζες ιτιών, σερνάμενος μέσα από βάτα που ο άνεμος και το χειμωνιάτικο χιόνι είχαν πλέξει μεταξύ τους σαν πανέρια. Ήταν μια αργή και εξουθενωτική προσπάθεια.

Ο Νίλι είχε βγει να κυνηγήσει αγριοπρόβατα και δεν τα έβρισκε πουθενά. Για την ακρίβεια τα είχε βρει, αλλά δεν είχε εντοπίσει κανένα με κεφάλι τέτοιο ώστε να γράψει το όνομά του στο βιβλίο με τα ρεκόρ. Για αυτό το λόγο δεν ήταν και σε πολύ φιλάνθρωπη διάθεση.

Ήταν ένας κοντός, νευρώδης και υπεροπτικός άνδρας, ο οποίος κουβαλούσε είκοσι κιλά ξύγκι πάνω σε ένα κορμί που κάποτε ήταν μυώδες. Είχε ένα κοντό πεταχτό ψαρό μουστάκι και ανοιχτογάλαζα επιθετικά μάτια. Ήταν συνηθισμένος να δίνει διαταγές, να πληρώνει καλά για τις υπηρεσίες που απαιτούσε και να τις παίρνει με το παραπάνω. Αυτή τη φορά πίστευε πως δεν του πρόσφεραν αυτό για το οποίο είχε πληρώσει, και δεν έκανε καμιά προσπάθεια να αποκρύψει τη δυσαρέσκειά του.

Ίσως να είχε δίκιο. Ο Χάλβαρσεν δεν του είχε

δείξει τα αγριοπρόβατα που ήθελε. Δουλειά ενός οδηγού ήταν να ικανοποιεί μέσα σε λογικά πλαίσια τις επιθυμίες του κυνηγού που τον πλήρωνε — κι αυτό δεν ήταν μια παράλογη απαίτηση. Δεν πληρώνει κάποιος τόσα λεφτά για ένα ταξίδι στην Αλάσκα, νοικιάζοντας αεροπλάνα, εξοπλισμό και τους καλύτερους κυνηγούς αγριοπρόβατων της περιοχής, μόνο και μόνο επειδή του αρέσει το προβατίσιο κρέας.

Όλα αυτά τα κάνει για να πάρει ένα κεφάλι σαν τρόπαιο, και επί τέσσερις ημέρες ο Χάλβαρσεν δεν του είχε δείξει το σωστό κεφάλι, ή έστω κάποιο παραπλήσιο. Ο ίδιος ο Χάλβαρσεν έδειχνε να μην καταλαβαίνει. Μόλις πριν ένα μήνα είχε πετάξει πάνω από την περιοχή μαζί με τον υπεύθυνο της Κυνηγετικής Υπηρεσίας, και είχε εντοπίσει πολλά αγριοπρόβατα, ανάμεσα σε αυτά και μερικά πολύ αξιόλογα κεφάλια. Κάτι τα είχε διώξει, και αυτό άρχιζε να τον ανησυχεί. Σε δύο ημέρες το υδροπλάνο θα επέστρεφε για να τους πάρει, και αν κάποιο τόσο σημαντικό πρόσωπο όπως ο Νίλι γύριζε πίσω χωρίς το τρόπαιο, τα πράγματα θα ήταν πολύ άσχημα. Το κυνήγι των μεγάλων ζώων δεν βασιζόταν στη μαζική διαφήμιση, και η πελατεία ήταν περιορισμένη και εξειδικευμένη· η φήμη ενός κυνηγού γεννιόταν ή έσβηνε από τις φήμες και τις διαδόσεις ανάμεσα στους σπόρτσμαν των μεγαλουπόλεων.

Έτσι, ενώ ο Χάλβαρσεν έκανε βαριεστημένα τις βραδινές δουλειές της κατασκήνωσης, ο Νίλι είχε γείρει κακόκεφα πάνω στον τυλιγμένο υπνόσακκό του και ρουφούσε την πίπα του.

Ξαφνικά ο Χάλβαρσεν πάγωσε και γύρισε αργά το κεφάλι προς την κατεύθυνση της λίμνης,

σαν να αφουγκραζόταν.

Ο Νίλι προσπάθησε να ξεχωρίσει κάποιον ήχο, αλλά τα αποδυναμωμένα αυτιά του αστού δεν άκουγαν τίποτα.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε εκνευρισμένα. «Άκουσες κάτι;»

Ο Χάλβαρσεν σήκωσε τους ώμους. «Κάτι ούρλιαξε», είπε. «Περίεργος ήχος». Έκανε μερικά βήματα προς την όχθη.

Η φωτιά τριζοβολούσε και τα κυματάκια που δημιουργούσε ο αέρας έγλυφαν ένα παλιό κούτσουρο μέσα στη λίμνη, αλλά την επόμενη φορά το άκουσε και ο Νίλι. Ήταν ένα απόμακρο μακρόσυρτο ουρλιαχτό.

«Κάποιο ελάφι», είπε, ρουθουνίζοντας περιφρονητικά.

«Μπορεί», είπε δύσπιστα ο Χάλβαρσεν. «Μου φάνηκε παράξενο, όμως». Αφουγκράστηκε μερικά λεπτά ακόμα και μετά επέστρεψε πίσω στα κουζινικά του. Σκέφτηκε πως ο Νίλι μπορεί να είχε δίκιο, αλλά δεν το πίστευε. Κάποιος που μένει για καιρό μόνος στα δάση απομακρύνεται από τη λογική σκέψη και μαθαίνει να εξαρτάται από το συναίσθημα και το ένστικτο. Ακούει ένα ξερόκλαδο να σπάει και δεν σκέφτεται «αυτό μπορεί να είναι ελάφι». Αντίθετα, η μνήμη του το συνδέει αστραπιαία με την κοπριά που είχε δει αλλά που δεν της είχε δώσει σημασία, με τα μισοσβησμένα ίχνη πάνω στα χαλίκια, τις φαγωμένες κορφές της ιτιάς που τα μάτια του είχαν καταγράψει και αποθηκεύσει στη μνήμη καθώς αυτός κοιτούσε κάτι άλλο. Έτσι είναι σίγουρος πως πρόκειται για ελάφι, και στο νου του έρχεται η εικόνα ενός αρσενικού που προσπαθεί να τον

πλησιάσει κόντρα στον άνεμο, ώστε να μην αντιληφθεί τη μυρωδιά του.

Ο ήχος που είχε ακούσει ο Χάλβαρσεν δεν είχε φέρει στο μυαλό του μια τέτοια εικόνα, ούτε και οποιαδήποτε άλλη. Ήταν απλά ένας αστείος θόρυβος. Πιθανώς μέσα στο υποσυνείδητό του, εκεί όπου αποθηκεύονταν και συνδυάζονταν όλες αυτές οι εικόνες, να είχαν καταγραφεί κάτω από τον τίτλο «απροσδιόριστα» και ορισμένα απαρατήρητα σημάδια αυτού που είχε διώξει τα αγριοπρόβατα. Αυτή η μικρή πηγή αβεβαιότητας ίσως να τον έκανε διπλά ευαίσθητο σε κάποιους νέους περίεργους ήχους.

Λίγο αργότερα, καθώς ξετύλιγε τους υπνόσακκους και έστρωνε το φουσκωτό στρώμα του Νίλι, άκουσε ένα απόμακρο πλατσούρισμα από την άλλη άκρη της λίμνης. Ήξερε πως δεν ήταν ούτε κάστορας, ούτε ελάφι, ούτε οτιδήποτε άλλο θα μπορούσε φυσιολογικά να βρίσκεται εκεί, αλλά δεν μίλησε στον Νίλι ούτε για το θόρυβο ούτε για τις σκέψεις του.

Χώθηκε στον υπνόσακκο και έμεινε ακίνητος, παρακολουθώντας με το αυτί την κίνηση του πλάσματος γύρω από τη λίμνη, ακούγοντας τα πλατσουρίσματα, τα τριξίματα της βλάστησης ή το ρουφηχτό ήχο της λάσπης των βάλτων πάνω στα πόδια του. Το πλάσμα περπατούσε αργά αλλά αδέξια και χωρίς προφύλαξη, και ξαφνικά ο Χάλβαρσεν κατάλαβε τι ήταν· μερικά ερωτήματα έμεναν ακόμη αναπάντητα, αλλά η εικόνα μέσα στο μυαλό του είχε ολοκληρωθεί.

Ανασηκώθηκε στον αγκώνα και σκούντησε τον Νίλι.

«Κάποιος έρχεται προς τα εδώ», είπε.

«Βλακείες», απάντησε ο Νίλι. «Τι μπορεί να κανείς σε αυτή την ερημιά;»

Ο Χάλβαρσεν δεν απάντησε. Ο άνθρωπος ήταν πια κοντά τους, τσαλαβουτώντας απρόσεκτα και βαριανασαίνοντας. Η εικόνα μέσα στο μυαλό του Χάλβαρσεν άρχισε να αποκτά λεπτομέρειες και χρώματα, παρουσιάζοντας κάποιον που είχε πληγωθεί ή βρισκότα ν για καιρό χαμέ-νος στους λόφους, μέχρι που πήρε μια εκπληκτι-κή ομοιότητα με τον κουρελιασμένο άνδρα που δεν είχε ακόμα δει.

«Θα πάω να τον βοηθήσω», είπε, φορώντας τις μπότες του και πιάνοντας ένα φακό. «Έεε, εσύ», φώναξε. «Στάσου εκεί που είσαι! Φέρνω φως».

Μέχρι που να γυρίσει κουβαλώντας το ρακένδυτο άνδρα στην πλάτη, ο Νίλι είχε ξαναφουντώσει τη φωτιά. Ο Χάλβαρσεν ακούμπησε τον άνδρα πάνω σε έναν από τους υπνόσακκους. Ο άγνωστος είχε τις αισθήσεις του αλλά ήταν εντελώς εξουθενωμένος.

«Άνθρωποι», επαναλάμβανε χαυνωμένα ξανά και ξανά. «Αληθινοί άνθρωποι. Τα κατάφερα. Τον ξεγέλασα το βρομιάρη και τώρα πια δεν πρόκειται να με πιάσει. Άνθρωποι. Αληθινοί άνθρωποι. Τα κατάφερα. Τα κατάφερα».

«Σκάσε πια», είπε ο Νίλι. Έψαξε σε ένα σακκίδιο και έβγαλε ένα μπουκάλι ουίσκι. «Πιες απ' αυτό».

Ο άγνωστος άνοιξε το στόμα με απάθεια και ύστερα, καθώς το ποτό έκαιγε το λαιμό του, άρπαξε τη μπουκάλα και άρχισε να πίνει με απληστεία. Τα μάτια του δάκρυσαν, στραβοκατάπιε, και άρχισε πάλι να πίνει αχόρταγα.

«Κόφτο», είπε ο Χάλβαρσεν και του άρπαξε το μπουκάλι. «Αν πιείς παραπάνω, έτσι που είσαι θα γίνεις τύφλα στο μεθύσι. Περίμενε μια στιγμή να ζεστάνω λίγη σούπα».

Ο Νίλι παρατηρούσε τον άνδρα προσεκτικά, παρατηρώντας τα αξύριστα γένια, τα κουρελιασμένα ρούχα, τα κοκκινισμένα μάτια και τη μαζεμένη κοιλιά.

«Τι έπαθες;» ρώτησε. «Φαίνεται πως έχεις περάσει δύσκολες ώρες. Έχασες την εξάρτησή σου;»

Το ουίσκι είχε συνεφέρει κάπως τον άγνωστο. Ανασηκώθηκε και σύρθηκε πιο κοντά στη φωτιά. «Ήταν το πάντα», είπε. «Προσπαθούσα να του ξεφύγω. Νόμιζε πως με είχε παγιδέψει στο κλουβί, αλλά εγώ άνοιξα την κλειδαριά και το έσκασα». Ο άνδρας χασκογέλασε. «Τον ξεγέλασα· σκότωσε τον Τζο, αλλά εγώ του ξέφυγα». Κοίταξε νευρικά τον Χάλβαρσεν και τον Νίλι. «Δεν θα το αφήσετε να με πιάσει, έτσι παιδιά; Αν με βγάλετε από εδώ, θα σας το ξεπληρώσω με το παραπάνω. Με λένε Γουίλσον, Στιβ Γουίλσον. Έχω πολλά λεφτά. Μπορώ να σας πληρώσω όσα νομίζετε».

«Πάντα;» είπε ο Νίλι εκνευρισμένος. «Μα τι λες τώρα; Δεν υπάρχουν πάντα στην περιοχή».

Ο κουρελιασμένος άνδρας μόρφασε. «Δεν ήταν ακριβώς πάντα», είπε απολογητικά. «Το ονομάζω έτσι γιατί έμοιαζε σε αυτό το ζώο. Έμενε σε μια σπηλιά και με κρατούσε μέσα στο κλουβί-»

Πίσω στη σπηλιά την οποία είχε σκάψει για να προστατέψει αυτόν και το διαστημόπλοιό του, ο Σνρρ μούγκριζε κακόκεφα μόνος του. Ήταν ένα κακό συνήθειο που είχε αποκτήσει μετά από τόσο καιρό μακριά από τους ομοίους του, αλλά τον ανακούφιζε κάπως, ειδικά όταν τα πράγματα δεν πήγαιναν και πολύ καλά. Ειδικά εκείνη τη μέρα, είχαν πάει χάλια. Του είχε έρθει άλλη μια απο αυτές τις τρομαχτικές κρίσεις αποπροσανατολισμού, μια από τις κενές περιόδους όπου κοκκάλωνε, ακίνητος και ανήμπορος. Ήξερε πως είχε αρχίσει να γερνάει και δεν τα κατάφερνε πια πολύ καλά στα μοναχικά ταξίδια. Η αυξημένη συχνότητα των κρίσεων τού έδειχνε πως αυτό το ταξίδι ίσως ήταν το τελευταίο του.

Ακόμα χειρότερα, είχε χάσει το καλύτερο κομμάτι της συλλογής του, ένα ζωντανό θηλαστικό που έδειχνε ολοφάνερα σημάδια ευφυίας. Σκόπευε να το δωρίσει στον ζωολογικό κήπο του Έμπρλ, σαν κατάλληλο επίλογο μιας ζωής ερευνών για το Βασιλικό Μουσείο. Ο τρόπος της διαφυγής πρόδιδε έναν βαθμό ευφυίας πολύ μεγαλύτερο από αυτόν που είχε υποθέσει, και αυτό έκανε την απώλεια διπλά ενοχλητική. Η πόρτα του κλουβιού είχε πάνω από εξακόσιους πιθανούς συνδυασμούς-όχι ιδιαίτερα πολλούς για να ανοιχτεί από ένα ευφυές πλάσμα, αλλά παρόλα αυτά απαιτούσε χρόνο, αποφασιστικότητα και συστηματική προσέγγιση. Δεν είχε δει ποτέ τον αιχμάλωτό του να δείχνει το παραμικρό ενδιαφέρον για την κλειδαριά· θα έπρεπε όμως να την πασπάτευε υπομονετικά με κάθε ευκαιρία, μέσα σε μια περίοδο ημερών ή εβδομάδων, ώστε να μάθει και να απομνημονεύσει το συνδυασμό και να τον χρησιμοποιήσει όταν ερχόταν η κατάλληλη στιγμή.

Τι εξυπνάδα χρειαζόταν ώστε να περιμένει

μια από τις κρίσεις του, να ανοίξει την πόρτα του κλουβιού και να βγει στη διάρκεια της παράλυσής του, κλείνοντας το προστατευτικό ενεργειακό πεδίο έξω από την είσοδο της σπηλιάς ώστε να το σκάσει! Βόγγηξε, νιώθοντας κάτι σαν κενό στην κοιλιά του καθώς σκεφτόταν το ζώο που του είχε ξεφύγει, μετανιώνοντας πικρά που δεν είχε ασχοληθεί αρκετά μαζί του ώστε να εκτιμήσει τις δυνατότητές του.

Τελικά σκέφτηκε αποφασισμένα πως θα έπρεπε να αποδεχθεί ό,τι δεν μπορούσε πια να αλλάξει. Άρχισε να ετοιμάζει το βραδινό του φαγητό, εκτελόντας τις κινήσεις με τη λεπτολογία ενός γέρο-εργένη. Στη συνέχεια, ανέβηκε κουρασμένα μέσα στο σκάφος του για να κοιμηθεί. Τα κόκαλά του τον πονούσαν- είχε περπατήσει πολλές ώρες προσπαθώντας να εντοπίσει το φυγά. Κανονικά, εργαζόταν προσεκτικά και μεθοδικά, κρατώντας τις δυνάμεις του, προβλέποντας την ακτίνα δράσης των θυμάτων του, εντοπίζοντάς τα με το μυαλό του και παρασύροντάς τα υπομονετικά προς το μέρος του με προσεκτικά καλυμμένες τηλεπαθητικές παροτρύνσεις, μέχρι να φτάσουν μέσα στην ακτίνα των αναισθητικών του σφαιρών. Όλο αυτό το τρεχαλητό πίσω από ένα πανικόβλητο θύμα δεν ήταν ούτε του γούστου, ούτε των δυνατοτήτων του, και η κόπωση τον είχε εξαντλήσει.

Παρόλα αυτά, σταμάτησε για μια στιγμή στην αίθουσα αποθήκευσης για να θαυμάσει τα λάφυρά του- τα προσεκτικά καθαρισμένα και διατηρημένα δέρματα, τους σκελετούς και τα κεφάλια, όλα προσεκτικά πακεταρισμένα· τις στίβες των επίπονων σημειώσεων, των σχεδίων και των

φιλμ· και το καλύτερο από όλα, αφημένο ακόμα πάνω στο τραπέζι επεξεργασίας, το όμοιο του είδους που μόλις είχε χάσει. Σήκωσε το κεφάλι και το περιεργάστηκε προσεκτικά με τα πλοκάμια του, θαυμάζοντας ξανά την κανονικότητα των χαρακτηριστικών του: το ευγενικό πλάτος και μήκος του μετώπου, το λεπτό μαύρο μουστάκι, τα πλαστικά μάτια που έμοιαζαν τόσο ζωντανά καθώς τον κοιτούσαν αγριεμένα.

Ο Νίλι και ο Χάλβαρσεν δεν είχαν καταφέρει να αποσπάσουν σημαντικές πληροφορίες από τον κυνηγημένο. Λίγο μετά το φαγητό, είχε πέσει σε μια ημικωματώδη κατάσταση, από την οποία μουρμούριζε ασυνάρτητες και επαναλαμβανόμενες απαντήσεις στα ερωτήματά τους, μέχρι που τελικά τον άφησαν να κοιμηθεί. Κατά διαστήματα, στη διάρκεια του πρωινού, τον ξυπνούσαν, τον τάιζαν και ξαναπροσπαθούσαν, αλλά τα μουρμουρητά του συνέχιζαν να είναι ενοχλητικά αόριστα και ασυνάρτητα. Προφανώς η αντίδραση στο σοκ της αιχμαλωσίας και της φυγής τον δυσκόλευε να μιλήσει ή να σκεφτεί λογικά.

Αυτά που είχαν καταφέρει να μάθουν δεν έβγαζαν κανένα νόημα, τουλάχιστον για τον Νίλι.

Ο Χάλβαρσεν ούτε καν προσπαθούσε να βγάλει κάποιο νόημα.

Όση ώρα ο Νίλι ανέκρινε τον άνδρα, εκείνος άκουγε και παρακολουθούσε προσεκτικά, ενώ μια καινούρια εικόνα άρχιζε να σχηματίζεται αργά στο μυαλό του. Ήταν η εικόνα ενός μεγαλόσωμου, τριχωτού μαύρου πλάσματος με σουλούπι αρκούδας, από τους ώμους του οποίου ξεκι-

νούσαν δύο τσαμπιά από κοντά, δυνατά πλοκάμια. Ο Χάλβαρσεν δεν είχε ποτέ του ένα ζωντανό πάντα αλλά, μια και η δουλειά του ήταν το κυνήγι, το είχε δει σε φωτογραφίες και είχε διαβάσει για αυτό, και ήταν σίγουρος ότι το πλάσμα που είχε δει ο Γουίλσον δεν ήταν πάντα, έστω και αν το αποκαλούσε έτσι. Το πλάσμα δεν ήταν κοινό ζώο, αλλά κάποιο που σκεφτόταν και ενεργούσε σαν άνθρωπος, το οποίο χρησιμοποιούσε εργαλεία και μηχανές, που σκότωνε για ευχαρίστηση και όχι για να τραφεί. Βασάνιζε και ακρωτηρίαζε τα θύματά του, κρατώντας τα ζωντανά μέσα σε κλουβιά μέχρι να έρθει η σειρά τους.

Η εικόνα ήταν θολή και γεμάτη κενά· το ζώο προχωρούσε σπαστικά και με ακαθόριστους τρόπους, τα κίνητρά του ήταν ασαφή και η προέλευσή του ακόμη ασαφέστερη. Εξηγούσε όμως την απουσία ζώων και τις άλλες μικρές υποσυνείδητες παρατηρήσεις που είχε κάνει ο Χάλβαρσεν.

Πίστευε στην ύπαρξή του.

Ο Νίλι δεν είχε σχηματίσει καμιά εικόνα και έτσι δεν πίστευε στα όσα είχε ακούσει. Σκεφτόταν απλώς πως κάτι είχε ακολουθήσει τον Γουίλσον, ίσως ένας μεγάλος λύκος, και έτσι ένιωθε περιέργεια.

«Δεν υπάρχουν πια αγριοπρόβατα εδώ», είπε ανέκφραστα. «Μετακινήθηκαν αλλού, άρα δεν ωφελεί να τα ψάχνουμε».

Ο Χάλβαρσεν ένευσε κακόκεφα. «Σωστά. Τα τρόμαξε αυτό το πλάσμα».

Ο Νίλι τον κοίταξε επίμονα. «Γι' αυτό λες πως έφυγαν;»

«Ασφαλώς», είπε ο Χάλβαρσεν. «Τα αγριο-

πρόβατα ενοχλούνται πολύ από οτιδήποτε τα πλησιάζει».

Ο Νίλι σήκωσε τους ώμους. «Μπορεί. Όπως και νά 'χει το πράγμα, μπορούμε να ψάξουμε και να βρούμε αυτό το ζώο, ό,τι κι αν είναι. Θα καταφέρεις να βρεις την πορεία που ακολούθησε ο Γουίλσον;»

«Ασφαλώς», είπε ο Χάλβαρσεν. «Γιατί όχι;»

Στον Γουίλσον κακοφάνηκε που θα τον άφηναν μόνο, αλλά του έδωσαν το μισογεμάτο μπουκάλι και τον διαβεβαίωσαν πως δεν θα έλειπαν για πολύ. Εκείνος, από τη μεριά του, υποσχέθηκε απρόθυμα να παραμείνει στον καταυλισμό μέχρι να γυρίσουν.

Ακόμα και ο Νίλι μπορούσε να ακολουθήσει τα ίχνη στα περισσότερα σημεία, αλλά οι δύο κυνηγοί προχωρούσαν προσεκτικά, επειδή δεν γνώριζαν ποια στιγμή θα συναντούσαν το πλάσμα που γύρευαν, ούτε πόσο προσεκτικό θα ήταν. Έφτασαν στο σημείο όπου ο Γουίλσον είχε κρυφτεί το προηγούμενο απομεσήμερο, και ήταν σχεδόν έτοιμοι να γυρίσουν πίσω όταν ο Χάλβαρσεν μούγκρισε και κοκκάλωσε στη θέση του, δείχνοντας με το σαγόνι. Ο Νίλι ακολούθησε την πορεία του βλέμματός του. Στην αρχή δεν είδε τίποτα, αλλά μετά ξεχώρισε κάτι να κινείται· ένα κομμάτι ζωηρής ασπρόμαυρης γούνας να ανεβαίνει μια μικρή πλαγιά κάπου μισό μίλι μακριά. Θα μπορούσε να είναι ο,τιδήποτε· ένας ασβός, μια καρακάξα, ακόμη και ένας άνθρωπος· μόνο που οι ασβοί δεν ζούσαν σε τέτοιο υψόμετρο, και το πλάσμα δεν περπατούσε ούτε σαν κάτρο, ούτε σαν καρακάξα ούτε σαν άνθρωπος.

Ο Νίλι κατάλαβε πως δεν τους είχε δει, ούτε

τους είχε μυριστεί, και έκανε νόημα στον Χάλβαρσεν να σκύψει, χαμηλώνοντας και ο ίδιος με μια αργή, σχεδόν αδιόρατη κίνηση, έτσι ώστε να γίνει ένα με τη λοφοπλαγιά. Από μια μικρή απόσταση θα φαινόταν σε κάποιον σαν ένα γέρικο ροζιασμένο κούτσουρο ή σαν βράχος. Δεν τολμούσε να χρησιμοποιήσει τα κυάλια, από φόβο μήπως η λάμψη προειδοποιήσει το πλάσμα, αλλά χωρίς αυτά δεν μπορούσε να διακρίνει και λεπτομέρειες. Ήταν απλά μια ακαθόριστη μάζα που προχωρούσε αβίαστα και με συγκεκριμένο σκοπό.

Ο Σνρρ ένιωθε καλύτερα. Είχε ξεκινήσει με μισή καρδιά μια συνέχιση της έρευνας για το χαμένο του δείγμα, και κάποια στιγμή στη διάρκεια του απογεύματος αντιλήφθηκε ξαφνικά πως δύο άλλα ζώα του ίδιου είδους τον πλησίαζαν. Τι τύχη! Καινούρια, απρόσεκτα μυαλά, ευάλωτα σε κάθε είδους υποβολή!

Παρακολούθησε με ικανοποίηση τις κινήσεις τους, ειδικά όταν κατάλαβε πως τον έψαχναν συνειδητά, παρασυρμένα από τις πληροφορίες του ζώου που είχε δραπετεύσει. Ερέθισε ευγενικά την περιέργειά τους, και τους φανερώθηκε την ώρα που ήταν έτοιμα να γυρίσουν πίσω. Τώρα ήταν καθισμένος στην είσοδο της σπηλιάς του, νιώθοντάς τα να κρύβονται στα απέναντι βράχια, μελετώντας τα κι αυτός με τη σειρά του. Η επιφυλακτικότητα και η προσοχή τους τα έκαναν τέλειους στόχους, καθώς τα ερεθισμένα νευρικά τους συστήματα ανταποκρίνονταν θαυμάσια και στο παραμικρό πνευματικό άγγιγμα. Τα άφησε να μείνουν εκεί για λίγο, ενώ συλλογιζόταν

με ποιο τρόπο θα τα παγίδευε καλύτερα.

Στην άλλη άκρη της στενής κοιλάδας, ο Νίλι ήταν πεσμένος μπρούμητα ακριβώς κάτω από τα βράχια, με τα κυάλια κολλημένα στα μάτια του. Το φως της μέρας λιγόστευε γρήγορα, αλλά η σπηλιά του Σνρρ βρισκόταν στη δυτική πλαγιά και φαινόταν ολοκάθαρα μέσα από τα κυάλια του. Το πελώριο καλοκάγαθο πρόσωπό του κοιτούσε σκεπτικά την κοιλάδα, ενώ τα λευκά σημάδια γύρω από τα μάτια του και οι λευκές λωρίδες στο τρίχωμα της μουσούδας και του κάτω σαγονιού τον έκαναν να μοιάζει καταπληκτικά με ένα μεγάλο ψεύτικο πάντα.

«Δεν το πιστεύω...» ψιθύρισε ο Νίλι. «Για κοίτα κι εσύ, να μου πεις τι βλέπεις».

Ο Χάλβαρσεν πήρε τα κυάλια και τα εστίασε προσεκτικά.

«Ναι», είπε με σοβαρότητα. «Αυτός είναι».

Μετακίνησε τα κυάλια κι παρατήρησε τις προσβάσεις προς τη σπηλιά. «Βλέπεις αυτό το περίεργο τρεμόπαιγμα του αέρα που μοιάζει με κύμα θερμότητας;» ρώτησε. «Βάζω στοίχημα πως πρόκειται για αυτό που ο Γουίλσον μας είπε ότι δεν μπορούσε να δει αλλά και ούτε να περάσει μέχρι που κατέβασε έναν διακόπτη. Τι λες εσύ;»

Ο Νίλι δεν το είχε προσέξει. Ξαναπήρε τα κυάλια. Τώρα που ο Χάλβαρσεν του είχε επιστήσει την προσοχή, μπορούσε να διακρίνει ένα αμυδρό λαμπύρισμα του αέρα ακριβώς μπροστά από τη σπηλιά.

«Αυτό θα πρέπει να είναι», είπε. «Είναι παράλογο, αλλά το βλέπω». Ήταν ένας λογικός τύπος, συνηθισμένος να βλέπει και να κάνει τα πά-

ντα με τάξη και μεθοδικότητα, και αυτό που έβλεπε εκείνη τη στιγμή εναντιωνόταν στον πιο βαθύ πυρήνα της λογικής του. Παρόλα αυτά, έπρεπε να παραδεχθεί πως ήταν αλήθεια. Δεν καταλάβαινε πως αυτή η επιθυμία αποδοχής προερχόταν, εν μέρει τουλάχιστον, από τις υποβολές του Σνρρ.

Είχε σχεδόν σκοτεινιάσει, κι ο Σνρρ δεν τα κατάφερνε καλά μέσα στο σκοτάδι. Μέσα στο μυαλό του Νίλι συνέλαβε την εβρυακή σκέψη πως ίσως ήταν καλύτερα να γυρίσουν στην κατασκήνωση και να επιστρέψουν πάλι το πρωί. Αυτό βόλευε τέλεια τα σχέδια του Σνρρ, μια και θα του έδινε τον απαραίτητο χρόνο για να τους ετοιμάσει την κατάλληλη παγίδα. Υπόθαλψε προσεκτικά τη σκέψη μέχρι που έγινε απόφαση μέσα στο μυαλό του Νίλι, και ύστερα παρακολούθησε τους δύο άνδρες μέχρι που η πνευματική επαφή διαλύθηκε από την απόσταση.
Επιστρέφοντας στην κατασκήνωση, οι δύο άνδρες βρήκαν το ουίσκι τελειωμένο, τον Γουίλσον κοιμισμένο και τη φωτιά σβησμένη. Ο Νίλι άνοιξε ένα καινούριο μπουκάλι, ενώ ο Χάλβαρσεν μάζεψε ξύλα και άναψε τη φωτιά.

Για πρώτη φορά ο Νίλι προσφέρθηκε να μοιραστεί το ουίσκι του, και ο Χάλβαρσεν δέχθηκε με ικανοποίηση, τόσο για τη βελτίωση των σχέσεων που φανέρωνε αυτή η πράξη όσο και την απόλαυση του ποτού.

«Ξέρεις», είπε ο Νίλι, ενώ ο Χάλβαρσεν τηγάνιζε μπέικον και ζέσταινε τα φασόλια, «αυτό το πράγμα που δεν μπορείς να δεις μπροστά στην είσοδο της σπηλιάς με βάζει σε σκέψη. Λες να μπορεί να σταματήσει μια σφαίρα;»

Ο Χάλβαρσεν σήκωσε τους ώμους. «Ίσως».

«Δοκιμάζουμε και βλέπουμε», είπε ο Νίλι σκεπτικά. «Αλλά τότε πάλι μπορεί να τον τρομάξουμε και να φύγει. Καλύτερα να τον πετύχουμε κάπου έξω ή να περιμένουμε να το κλείσει».

«Ας φάμε τώρα, και το σκεφτόμαστε αργότερα», είπε ο Χάλβαρσεν. Μοίρασε προσεκτικά φασόλια και μπέικον μέσα στα δύο πιάτα, έκοψε μια τεράστια φέτα ψωμί, τη βουτήρωσε, και μετά έδωσε το ψωμί και το βούτηρο στον Νίλι. Για λίγη ώρα ήταν κι οι δύο πολύ απασχολημένοι για να μιλήσουν. Πεινούσαν πολύ και το ουίσκι τους είχε ανοίξει ακόμη περισσότερο την όρεξη.

Μετά το δείπνο, και ενώ έπιναν το τρίτο φλυτζάνι τσαγιού, ξανάρχισαν τη συζήτηση. Δεν χρειάστηκαν πολύ χρόνο για να καταλήξουν σε ένα σχέδιο· το θήραμα μπορεί να ήταν ασυνήθιστο, αλλά οι βασικές αρχές του κυνηγιού παρέμεναν οι ίδιες.

«Ίσως το κόλπο να πιάσει», είπε ο Χάλβαρσεν τελικά. «Πώς όμως θα πείσουμε αυτόν τον Γουίλσον να μας βοηθήσει; Το πλάσμα τον έχει τρομοκρατήσει».

«Αυτό εδώ θα τον πείσει», είπε ο Νίλι με ένα ειρωνικό χαμόγελο. Κράτησε ψηλά τη δεύτερη μπουκάλα του ουίσκι που ήταν ακόμα μισογεμάτη. «Το μόνο που θέλει ο μικρός είναι να πιει και να ξεχάσει τι πέρασε. Δεν χρειάζεται να του πούμε πού πάμε. Αυτός θα ακολουθήσει τη μπουκάλα».

«Μάλλον έτσι θα γίνει», είπε ο Χάλβαρσεν δύσπιστα. Κάτι άλλο τον βασάνιζε, αλλά δεν μπορούσε να το εντοπίσει. Η εικόνα που είχε σχημα-

τίσει στο μυαλό του για το παράξενο ζώο είχε σχεδόν ολοκληρωθεί, αλλά κάτι στις ενέργειές του εκείνο το απόγευμα δεν φαινόταν να ταιριάζει με την υπόλοιπη συμπεριφορά του.

«Ξέρεις», είπε ξαφνικά, «ο Γουίλσον λέει πως αυτό το πράγμα μπορεί να μπει μέσα στο μυαλό σου και να σε κάνει να φαντάζεσαι πράγματα που δεν υπάρχουν. Λες να την πάθαμε κι εμείς έτσι;»

Ο Νίλι φάνηκε ταραγμένος και σκεπτικός. «Δεν ξέρω...» είπε τελικά. «Αν μπορούσε να το κάνει, δεν θα μας άφηνε να το πλησιάσουμε τόσο πολύ, έτσι δεν είναι; Δεν θα μας έδιωχνε μακριά;»

«Δεν το νομίζω», είπε αργά ο Χάλβαρσεν. «Αφού έπιασε τον Γουίλσον και το φίλο του, γιατί να μη θέλει να πιάσει κι εμάς; Νομίζω πως αύριο πρέπει να είμαστε πολύ προσεκτικοί, και να μην κάνουμε καμιά ανοησία μόνο και μόνο επειδή θα μας φανεί εύκολη».

Δύο ώρες μετά το ξημέρωμα, ο Σνρρ περίμενε με αυτοπεποίθηση στην είσοδο της σπηλιάς του, έχοντας πρόχειρο το τηλεχειρηστήριο των κρυμμένων εκτοξευτών. Τελικά ήρθε σε επαφή με τα μυαλά των δύο ανδρών, οι οποίοι πλησίαζαν με επιφύλαξη αλλά και σιγουριά. Στην αρχή τον μπέρδεψε το γεγονός πως είχαν μαζί τους τον Γουίλσον, αλλά καθώς πλησίαζαν και μπορούσε να ξεχωρίζει καλύτερα τις σκέψεις τους, χαμογέλασε ικανοποιημένος. Μάλλον έφερναν τον αιχμάλωτό του πίσω, ίσως σαν κάποιο είδος δώρου ή προσπάθειας κατευνασμού. Τόσο το καλύτερο. Θα τους έπιανε και τους τρεις. Υπήρχε χώρος μονάχα για ένα ζωντανό δείγμα, αλλά θα μπορούσε να κρατήσει το καλύτερο ζωντανό και να αποκτήσει και δύο επιπλέον κεφάλια.

Στην άλλη άκρη της κοιλάδας οι άνδρες χώρισαν. Ο ένας ακολούθησε το μονοπάτι προς τα βράχια όπου είχαν σταθεί και την προηγούμενη μέρα, ενώ οι άλλοι δύο κατευθύνθηκαν κατευθείαν προς τη σπηλιά. Όλα καλά, σκέφτηκε ο Σνρρ. Ήταν προετοιμασμένος και για τις δύο περιπτώσεις· με αυτόν τον τρόπο θα μπορούσε να τους πιάσει έναν έναν, χωρίς να τους προειδοποιήσει. Πρόσεξε ότι ο πρώην κρατούμενός του ήταν ένας από τους δύο που πλησίαζαν τη σπηλιά. Είχε αρχίσει να δείχνει σημάδια πανικού, πράγμα που δεν ήταν καλό, αλλά μάλλον δεν θα τρόμαζε τους άλλους σοβαρά μια και θα ήταν αναμενόμενο.

Το μυαλό του κουρελιασμένου άνδρα ήταν μέχρι εκείνη τη στιγμή απασχολημένο και ακολουθούσε τον μεγαλόσωμο ξανθό χωρίς να δείχνει ιδιαίτερη σημασία στο περιβάλλον του, αλλά ξαφνικά φάνηκε να προσανατολίζεται και αυτό δεν του άρεσε καθόλου. Έμεινε πίσω και άρχισε να διαμαρτύρεται, αλλά ο μεγαλόσωμος τον έπιασε από το μπράτσο και άρχισε να τον τραβάει, πράγμα που τον φόβισε ακόμη περισσότερο. Τον έπρωξε μπροστά του, και αυτός άρχισε να ουρλιάζει με μια διαπεραστική φωνή. Κοίταξε σαν τρελός γύρω του, και μετά άρχισε να τρέχει προς τα δεξιά, προφανώς με την πρόθεση να ξεφύγει. Ο μεγαλόσωμος άνδρας σήκωσε κάτι στον ώμο του, ακούστηκε ένας κοφτός κρότος, και ένας πίδακας χώματος τινάχτηκε

μπροστά στα πόδια του κουρελή. Εκείνος σταμάτησε για μια στιγμή και μετά άρχισε να τρέχει πανικόβλητος προς την άλλη άκρη της κοιλάδας. Ο μεγαλόσωμος άνδρας σταμάτησε και τον παρακολούθησε ήρεμα καθώς χανόταν.

Ο Σνρρ άρχισε να έχει αμφιβολίες. Είχε χάσει τον τρίτο άνδρα, και ο φοβερός πανικός του κουρελή σκέπαζε τις σκέψεις του μεγαλόσωμου άνδρα· ωστόσο, το βέβαιο ήταν πως υπήρχε μια έντονη απειλή στον αέρα, κάτι ψυχρό και υπολογιστικό, εντελώς ανόμοιο με την άμυαλη οργή των στριμωγμένων ζώων.

Άφησε εκείνον που έτρεχε να περάσει μπροστά από την πρώτη ενέδρα, αβέβαιος αν θα έπρεπε να τον χτυπήσει ή όχι. Στο δευτερο σημείο της ενέδρας έκρινε πως καλύτερα να έπιανε στα σίγουρα τον έναν παρά τους χάσει όλους, και έτσι έθεσε τους εκτοξευτήρες σε λειτουργία. Οι βελόνες με το αναισθητικό ενέργησαν αμέσως αλλά ο τρόμος του Γουίλσον συνέχιζε να αντηχεί μέσα στο μυαλό του, σκεπάζοντας σαν στατικός ηλεκτρισμός τις κρυμμένες σκέψεις των άλλων δύο. Ο μεγαλόσωμος άνδρας είχε εξαφανιστεί ακριβώς τη στιγμή που ο Γουίλσον έπεφτε, και ο Σνρρ δεν μπορούσε να τον εντοπίσει αμέσως, αν και λάμβανε ξανά αυτή τη βαριά αίσθηση της απειλής σαν το μακρινό βρυχηθμό κάποιου άγριου ζώου. Δεν μπορούσε και να δει καλά· η ακτινοβολία του προστατευτικού ενεργειακού πεδίου θάμπωνε την όρασή του. Άρχισε να νιώθει παγιδευμένος και αβέβαιος, και έτσι αποφάσισε να κλείσει για μια στιγμή το πεδίο ώστε να δει καθαρά τι γινόταν και να αποφασίσει πώς θα ενεργήσει εναντίον των υπόλοιπων δύο.

Άπλωσε τα πλοκάμια προς το πλήκτρο που έλεγχε το πεδίο.

Αφού χώρισε με τον Χάλβαρσεν και τον Γουίλσον, ο Νίλι μετακινήθηκε προς ένα σημείο των βράχων ακριβώς απέναντι από τη σπηλιά. Το μέρος όπου είχαν βρεθεί την προηγούμενη μέρα ήταν κάπου πετακόσια μέτρα μακριά, αλλά σε εκείνο το σημείο υπήρχε μια μικρή προεξοχή που έβλεπε κατευθείαν προς τη σπηλιά. Στα μισά του δρόμου σκέφτηκε πως ίσως να ήταν καλύτερα αν ανέβαινε πρώτα στην άλλη βραχοκορφή για να κάνει μια αναγνώριση, αλλά κάτι τέτοιο θα χαλούσε το προσεκτικό του σχέδιο και έτσι το απέρριψε. Δεν πέρασε από το μυαλό του πως ο Σνρρ ίσως ήθελε να επιστρέψουν στην περιοχή όπου είχαν σταθεί το προηγούμενο απόγευμα, και την οποία είχε παγιδέψει· απλά ήταν στενοκέφαλος και αποφασισμένος να πάει στη θέση που είχε επιλέξει. Αν η προσοχή του Σνρρ δεν είχε αποσπαστεί, ίσως να είχε διαφορετικές επιθυμίες.

Ο Νίλι κατέβηκε κάτω από τη ρίζα του βράχου μέχρι που μπορούσε να δει καλά τόσο την κοιλάδα όσο και τη σπηλιά. Μέτρησε προσεκτικά την απόσταση με το μάτι. Διακόσια- μαλλον διακόσια πενήντα μέτρα. Δεν θα υπήρχε πρόβλημα ακόμα και αν ήταν τριακόσια. Είχε ρυθμίσει το στόχαστρο στα διακόσια πενήντα μέτρα. Στα διακόσια μέτρα η σφαίρα θα σηκωνόταν δύο πόντους. Στα τριακόσια θα έπεφτε δέκα πόντους. Αν έφτανε κατευθείαν στο στόχο της, θα σκότωνε και από τις δύο αποστάσεις.

Σημάδεψε πειραματικά, ακουμπώντας με ικα-

νοποίηση το μάγουλο πάνω στο ζεστό ξύλο από καρυδιά, ενώ το δεξί χέρι κόλλησε αυτόματα το κοντάκι πάνω στον ώμο του. Μέσα στον μεγεθυντικό φακό του στόχαστρου, διέκρινε το ζώο πολύ καθαρά· ήταν μισοστραμμένο προς το μέρος του, παρατηρώντας επίμονα κάτι που κρατούσε στα πλοκάμια του, χωρίς να φαίνεται να έχει αντιληφθεί τον Νίλι ή τους άλλους δύο. Ο σταυρός του στόχαστρου ακουμπούσε σαν δάχτυλο πάνω στο μπροστινό σημείο του δεξιού του ώμου.

Εκεί, όμως, έπρεπε να χτυπήσει; Πού μπορεί να βρίσκονταν τα ζωτικά όργανα ενός τέτοιου ζώου; Στο κεφάλι, μάλλον, αφού εκεί υπήρχαν μάτια και αυτιά, όπως και στα περισσότερα ζώα. Μα αν ο εγκέφαλος βρισκόταν στην κοιλιά, όπως θυμόταν αμυδρά ότι συμβαίνει με μερικά ερπετά; Στο στήθος τότε; Κι αν η καρδιά, ή ό,τι τέλος πάντων εξυπηρετούσε για καρδιά, ήταν στο υπογάστριο; Έπρεπε να καταλήξει στο λαιμό, αφού αυτό ήταν το σημείο σύνδεσης ανάμεσα στο κεφάλι και τον κορμό, άρα έπρεπε να είναι και ένα από τα πιο ευάλωτα σημεία. Χαμηλά στο λαιμό, εκεί όπου οι μύες του θώρακα και του ώμου θα έδιναν κάποιο έκταση σάρκας για να ανοίξει η σφαίρα. Διακόσια είκοσι γραμμάρια μείγματος μολυβιού και χαλκού, τα οποία θα έφταναν στον προορισμό τους με μια δύναμη λίγο μεγαλύτερη των δύο τόννων, θα φρόντιζαν για όλα τα υπόλοιπα.

Ο σταυρός μετακινήθηκε ελαφρά, αναζητώντας το σημείο, εντοπίζοντάς το κάτω από διαφορετικές γωνίες καθώς το ζώο κουνούσε το σώμα του.

Ύστερα, με τα μάτια ακόμα καρφωμένα στο στόχο, σήκωσε το δεξί χέρι και του κούνησε απαλά δυο φορές. Δεν γύρισε για να δει αν ο Χάλβαρσεν είχε πιάσει το σινιάλο. Αυτό ήταν η δουλειά του Χάλβαρσεν, και έπρεπε να το είχε κάνει.

Τελικά, δεν χρειάστηκε να κοιτάξει. Άκουσε μια μακρινή κραυγή φόβου και πανικού, ύστερα ένα πυροβολισμό, και μετά περισσότερες κραυγές. Το ζώο τις άκουσε κι αυτό, και κοίταξε μυωπικά προς τη μεριά του Χάλβαρσεν και του Γουίλσον. Ο Νίλι έριξε την ασφάλεια του όπλου με τον αντίχειρα και πίεσε ελαφρά τη σκανδάλη. Το ζώο ήταν ανήσυχο. είχε πιάσει κάτι από κάτω και το πασπάτευε αναποφάσιστα. Μετά το χρησιμοποίησε με έναν παράξενο τρόπο και οι φωνές ξαφνικά έπαψαν. Το ζώο κοίταξε προς το σημείο όπου ήταν ξαπλωμένος ο Νίλι και μετά πάλι προς τη μεριά του Χάλβαρσεν. Έκανε αβέβαια στο πλάι, σήκωσε ένα πλοκάμι προς κάτι που βρισκόταν στο τείχωμα της σπηλιάς, και ξαφνικά ο αμυδρός κυματισμός του αέρα έσβησε. Την ίδια στιγμή, το τουφέκι μούγκρισε. Ο Νίλι είχε οπλίσει ξανά και ήταν έτοιμος να πυροβολήσει καθώς το στόχαστρο εντόπιζε για δεύτερη φορά τη σπηλιά.

Δεν είδε όμως τίποτα, πέρα από ένα ασπρόμαυρο πέλμα που έξυσε σπαστικά ένα ηλιόλουστο σημείο του εδάφους της σπηλιάς και μετά έμεινε ακίνητο. Ο Νίλι το παρακολουθούσε με σταθερό βλέμμα για πέντε περίπου λεπτά. Δεν ξανακινήθηκε.

Συνάντησε τον Χάλβαρσεν στη ρίζα του λόφου και σκαρφάλωσαν στη σπηλιά μαζί. Ο Χάλβαρσεν κοιτούσε γεμάτος δέος το σκάφος με τα

παράξενα όργανα, αλλά ο Νίλι είχε μάτια μόνο για τον Σνρρ.

Χάιδεψε την απαλή μαλλιαρή γούνα, παρατηρώντας πόσο υπέροχο ήταν το τρίχωμα του πλάσματος, και ύστερα γύρισε το κεφάλι έτσι ώστε να το χτυπήσει το φως. Το φανταζόταν ήδη στημένο πάνω σε ένα βάθρο, κρατώντας ίσως ένα μικρότερο ζώο στα παράξενα πλοκάμια του, να κοιτάζει μυωπικά μπροστά όπως την πρώτη φορά που το είδε μέσα από το στόχαστρο.

Και από κάτω θα υπήρχε η πλακέτα: «Προσφορά του Σ. Γ. Νίλι, από το κυνήγι του στην Αλάσκα. Άρκτος — όχι, μάλλον κάποιο καινούριο γένος. *Νιλιάνα* (ακόμα καλύτερα) *Αριάνους*-; *Αφροδισιάνους*-; ή απλά *Εξωγήινος*;

ΤΙΠΟΤΑ ΠΙΑ ΓΙΑ ΤΗ ΜΑΙΡΗ

του Τσαρλς Μπίρκιν

Τα περισσότερα διηγήματα αυτής της ανθολογίας αφορούν τερατόμορφους εισβολείς που έρχονται να φέρουν τον τρόμο και τον αφανισμό στο ανθρώπινο γένος. Αυτό που ακολουθεί, διαφέρει. Οι εισβολείς έρχονται με άλλους σκοπούς, μόνο που η εμφάνισή τους είναι τέτοια ώστε είναι κάπως δύσκολο να τους αντιληφθούν οι άνθρωποι. Όσοι έχουν περάσει τις διακοπές τους καλοκαίρι κοντά σε θάλασσα, σίγουρα θα νιώσουν πραγματικά να ζουν στο περιβάλλον της παράξενης αυτής ιστορίας.

Θ.Μ.

Ο Τόμπι Λιούις συμμάζεψε το σωρό των δακτυλογραφημένων σελίδων και πάλεψε μαζί τους σχεδόν πέντε λεπτά πριν μπορέσει να τις ετοιμάσει για τρύπημα. Είχε τελειώσει το πρώτο σχέδιο του νέου του θεατρικού έργου. Δεν ήταν ιδιαίτερα ικανοποιημένος από το ρυθμό αποκορύφωσης της αγωνίας στην τελευταία πράξη, αλλά η πολλή δουλειά είχε γίνει, οι διάλογοι που βασάνιζαν το μυαλό του από τον Απρίλιο είχαν καταγραφεί, και τώρα που οι πόνοι της γέννας είχαν περάσει, ετοιμαζόταν με μεγαλύτερη άνεση για τις διορθώσεις και το γενικοτερο λουστράρισμα.

Η απογευματιάτικη ζέστη είχε αρχίσει να υποχωρεί, και έπρεπε να αποφασίσει αν θα πήγαινε μέχρι την παραλία για ένα μπάνιο ή θα χρησιμοποιούσε τη μικρή πισίνα στην οποία κατέληγε η βεράντα της Βίλας Λονγκ. Είχε νοικιάσει τη βίλα για δύο μήνες και, δυστυχώς, θα ήταν υποχρεωμένος να την αφήσει μετά από λίγες ημέ-

ρες. Στη διάρκεια της παραμονής του είχε κρατήσει το πρόγραμμά του, γράφοντας από τις έντεκα το πρωί μέχρι τη μία το μεσημέρι, και από το τέλος του μεσημεριανού φαγητού μέχρι τις τέσσερις και μισή. Η εμπειρία τον είχε διδάξει ότι αν έγραφε για περισσότερες ώρες, η έμπνευση του σταματούσε. Επιστρέφοντας στο Λονδίνο, και μετά από έξι ακόμη εβδομάδες επιμέλειας, ο *Απλοϊκός Σάιμον* θα ολοκληρονόταν.

Θα ήταν η τέταρτη συνεχής παραγωγή του στο Θέατρο Τραφάλγκαρ, και η κάθε μία από τις προηγούμενες είχε παιχτεί κατά μέσον όρο δύο χρόνια. Οι κριτικοί περιφρονούσαν τις δραματουργικές του προσπάθειες, απορρίπτοντας παρόμοιες μηδαμηνότητες με ανεκτική καλοσύνη, αλλά το κοινό έκανε ουρές για να δει τις κωμωδίες του, πράγμα που απέφερε ένα σωρό λεφτά σε όλους τους παράγοντες της παράστασης.

Ο Τόμπι Λιούις ήταν ένας δυνατός, υγιής και υπερβολικά εύθυμος τριανταπεντάρης. Είχε παντρευτεί μια φορά, αλλά ο γάμος του είχε αποτύχει. Είχε σκεφτεί πως θα ήταν καλύτερο να διακόψει όσο ακόμα τον έπαιρνε, και έτσι είχε συμφωνήσει να δώσει στη Φέι ένα φιλικό διαζύγιο το οποίο είχε εξελιχθεί χωρίς αντεγκλίσεις. Είχε πολλές ελκυστικές και πρόθυμες φίλες, αλλά δεν βιαζόταν καθόλου να δεθεί ξανά με τα δεσμά του γάμου. Από δική του επιθυμία είχε πάει μόνος στο Σαν Μπερνάρντο, επειδή όταν δούλευε δεν ήθελε συντροφιές, είτε ανδρών είτε γυναικών. Η πρεμιέρα του Σάιμον σχεδιαζόταν για κάπου μετά τα Χριστούγεννα, και είχε υποσχεθεί να παραδώσει ολόκληρο το έργο μέχρι το τέλος Οκτωβρίου.

Σκέπασε τη γραφομηχανή του και σηκώθηκε όρθιος. Τελικά είχε αποφασίσει να πάει στην πισίνα, και στη συνέχεια να κάνει μια βόλτα στον κήπο πριν πιει το πρώτο ποτό της ημέρας- αν και δεν ήταν πια υποχρεωμένος να ακολουθεί ένα τόσο αυστηρό πρόγραμμα για όσες μέρες του έμεναν. Ξεκούμπωσε το μεταξωτό πουκάμισο με τα εκτυφλωτικά χρώματα και το άφησε να πέσει σε μια καρέκλα. Ύστερα, φορώντας μόνο ένα μικροσκοπικό λευκό μαγιό, βγήκε από την καμάρα της εισόδου στα πήλινα πλακάκια που του έκαιγαν οδυνηρά τις πατούσες.

Γύρω από τις τρεις πλευρές της πισίνας ήταν τοποθετημένοι ετρούσκικοι αμφορείς, μερικοί αυθεντικοί και άλλοι αντίγραφα. Οι τελευταίοι ήταν γεμάτοι με αναρριχώμενα γεράνια. Κομμάτια από σκαλισμένες πλάκες και κεραμικά ακουμπούσαν πάνω στους τοίχους του σπιτιού, ενώ ένα ριγέ μπουρνούζι σκέπαζε το σώμα ενός ακέφαλου αγάλματος κάποιου αρχαίου χορευτή.

Ο Τόμπι έκανε μια τέλεια βουτιά. Το νερό ήταν ζεστό, αλλά βρόμικο. Η πισίνα χρειαζόταν τρεις μέρες για να γεμίσει, και σκέφτηκε πως έπρεπε να δώσει οδηγίες για να αδειαστεί και να καθαριστεί, ώστε να είναι έτοιμη για τους ενοικιαστές του Σεπτεμβρίου. Θα έρχονταν το Σάββατο, την ίδια ακριβώς ημέρα που αυτός θα έφευγε. Εκείνη η μέρα ήταν η Τετάρτη, και το ζευγάρι των υπηρετών είχε ρεπό. Αναρωτήθηκε τι του είχαν αφήσει για βραδινό. Δεν ήξερε σχεδόν καθόλου ιταλικά, και οι συνενοήσεις γίνονταν με παντομίμες, μερικές φορές με απρόοπτα αποτελέσματα.

Κολύμπησε ύπτια μέχρι τη σιδερένια σκάλα

και ανέβηκε τα γλιστερά σκαλιά. Έμεινε ακίνητος, αφήνοντας το νερό να σχηματίσει μια λιμνούλα ανάμεσα στα πόδια του, ενώ αγνάντευε τον πανέμορφο κόλπο και το ψαροχώρι του Πόρτο Έρκολε. Τα μαύρα μαλλιά του ήταν κολλημένα στο κρανίο του, και σταγόνες νερού λαμπύριζαν πάνω στο τριχωτό του στήθος. Το δέρμα του ήταν μαυρισμένο από τον ήλιο. Έβγαλε το μαγιό του και απόλαυσε τις τελευταίες ακτίνες του ήλιου, ο οποίος μόλις είχε αγγίξει την κορυφή του άγονου νησιού στα δυτικά. Έκανε μερικές ασκήσεις πριν προχωρήσει προς το άγαλμα για να πάρει το μπουρνούζι και να φορέσει ξεθωριασμένα σανδάλια.

Ο κήπος, γεμάτος με κάθε είδους σαύρες, κατηφόριζε απότομα προς το στενό δρόμο. Μικρά μονοπάτια περνούσαν ανάμεσα από ροζιασμένες ελιές, πορτοκαλιές και ροδακινιές. Παρτέρια με κοκκινόχωμα γέμιζαν από μαργαρίτες, ζίνιες και λεβάντα. Κάπου-κάπου ξεπρόβαλλε ένα σπασμένο άγαλμα από αλαφρόπετρα ή μάρμαρο, κομμάτια από τη συλλογή της Πάολα Λονγκ, η οποία ήταν και ιδιοκτήτρια της βίλας: ανίκητοι πολεμιστές με σκαλιστούς θώρακες, κοπέλες με σοβαρούς χιτώνες, ένα παιδί που κρατούσε ψηλά ένα λιθάρι.

Κοντά σε αυτό το παιδί, ο Τόμπι είδε το μεγάλο έντομο, γαλάζιο και σμαραγδί, με μια πορφυρή ταινία κατά μήκος της πλάτης του.

Ήταν ξαπλωμένο, ή μάλλον καθισμένο, το μισό πάνω σε ένα μυτερό φύλλο, πεσμένο από έναν θάμνο τον οποίο ο Τόμπι δεν αναγνώριζε, και το άλλο μισό πάνω σε μια πλάκα από πυρόλιθο.

Υπολόγισε πως το έντομο θα πρέπει να είχε μήκος τουλάχιστον δεκαπέντε εκατοστά. Έσκυψε να το εξετάσει καλύτερα. Εκείνο δεν έκανε καμιά κίνηση. Από κοντά, ήταν ένα πλάσμα εξαιρετικής ομορφιάς, με οκτώ χαριτωμένα και ιριδίζοντα πόδια. Η πορφυρή ταινία που διέτρεχε το γαλάζιο και το σμαραγδί ήταν διάστικτη σε κανονικά διαστήματα με μικροσκοπικούς κύκλους μιας πιο σκούρας απόχρωσης, οι οποίοι θύμιζαν στον Τόμπι κουμπιά. Το πιο εκπληκτικό ήταν πως στο πρόσωπό του υπήρχε ένα μονάχα μαβί μάτι, ενώ το κεφάλι ήταν καλυμμένο από μια παράξενη θήκη που γυάλιζε στο απογευματιάτικο ηλιόφωτο λες και ήταν καμωμένη από υγρό κρύσταλλο.

Ο Τόμπι δεν είχε ποτέ συναντήσει έντομο με ένα μάτι, ούτε και είχε ακουστά για την ύπαρξη ενός τέτοιου πλάσματος. Πήρε από κάτω ένα κλαδάκι και έσπρωξε ελαφρά το πλάσμα. Εκείνο αντέδρασε κουνώντας τις μαύρες κεραίες του, δείχνοντάς του πως ήταν ακόμα ζωντανό.

Ο Τόμπι συνειδητοποίησε πως είχε ανακαλύψει κάτι εξαιρετικά σπάνιο, ίσως και μοναδικό. Δεν ήξερε και πολλά πράγματα πάνω σε αυτόν τον τομέα, ο οποίος όμως ήταν ειδικότητα της αδελφής του της Μαίρης. Στην ουσία ήταν η καριέρα της, επειδή ήταν μια αφοσιωμένη επιστήμων με σπουδαία θέση στο πανεπιστήμιο του Όξφορντ, όπου και μελετούσε σαρανταποδαρούσες, σκορπιούς και άλλα αποκρουστικά είδη λεπιδόπτερων. Είχε μάλιστα γράψει και αρκετές μονογραφίες πάνω στη ζωή και τις συνήθειές τους, οι οποίες αποτελούσαν πια αναπόσπαστο τμήμα της βιβλιογραφίας. Η καημένη η Μαίρη!

Τόσο γλυκιά, τακτική και έξυπνη... και τόσο άσχημη. Ο Τόμπι είχε ακούσει κάποτε μια θεία του πατέρα του να κλαίγεται για το γεγονός πως αυτός, και όχι η αδελφή του, είχε κλέψει όλη την ομορφιά του σογιού τους.

Συμπέρανε πως ο άνεμος θα έπρεπε να είχε παρασύρει το έντομο από τις ακτές της Αφρικής. Θα το έπαιρνε πίσω στην Αγγλία και θα το χάριζε στη Μαίρη για τη συλλογή της. Στο παρελθόν της είχε κάνει πολλά παρόμοια δώρα, όταν τα έβρισκε στη διάρκεια των διακοπών του μα, με εξαίρεση έναν αγριωπό σκώρο που είχε πιάσει στην Κρήτη, εκείνη δεν ενθουσιαζόταν ιδιαίτερα με τα ευρήματά του, μια και τα κατέτασσε όλα σε πολύ κοινές κατηγορίες. Αυτός ο τύπος, όμως, ήταν σίγουρα κάτι ξεχωριστό.

Να το σκότωνε αμέσως με μια καρφίτσα, ή θα ήταν καλύτερα αν προσπαθούσε να της το πάει πίσω ζωντανό; Αποφάσισε το δεύτερο. Παρόλο που μέσα στο μυαλό του το είχε ονομάσει «τύπο», δεν μπορούσε να γνωρίζει το φύλο του. Ίσως να έκανε αυγά, κι αν ήταν σπάνιο, τόσο το καλύτερο.

Γύρισε πίσω στην κουζίνα του σπιτιού. Στα τακτοποιημένα ράφια δεν βρήκε κάποιο άδειο βάζο, όπως περίμενε, αλλά ανακάλυψε ένα μεγάλο γυάλινο δοχείο γεμάτο με κόκκους καφέ. Το κατέβασε και το άδειασε πάνω στο ξύλινο τραπέζι. Στη συνέχεια βρήκε ένα χοντρό χαρτί, έκοψε ένα κομμάτι που να ταιριάζει στο λαιμό του βάζου, και του άνοιξε αρκετές τρύπες ώστε να περνάει ο αέρας. Στο καθιστικό είχε ένα ρολό σελοτέιπ ώστε να ασφαλίσει το κάλυμμα μόλις ο αιχμάλωτος έμπαινε στο κελί του.

Όταν έφτασε στο σημείο όπου είχε αφήσει το έντομο, ανακάλυψε ότι αυτό βρισκόταν ακριβώς στην ίδια θέση. Δεν είχε διάθεση να το αγγίξει, και έτσι πέρασε από κάτω του το διάτρητο χαρτί, έγειρε το βάζο, και έριξε με προσοχή το πλάσμα μέσα. Αυτό ακούμπησε στον πάτο, σηκώνοντας και κουνώντας αδύναμα τα πόδια του.

Το επόμενο πρόβλημα του Τόμπι ήταν τι έπρεπε να του δώσει για να φάει. Εξέτασε το φύλλο πάνω στο οποίο το είχε δει απλωμένο, και μετά έκοψε αρκετά ακόμη από το θάμνο που φύτρωνε εκεί κοντά. Μάζεψε επίσης και μια ποικιλία άλλων φύλλων, τα οποία επίσης έριξε μέσα στο βάζο. Ανάμεσα σε τόσα είδη, σίγουρα ο αιχμάλωτός του θα έβρισκε κάτι εύγευστο! Έκλεισε το κάλυμμα και, μεταφέροντας τον αιχμάλωτό του, ανέβηκε με κόπο τα απότομα δρομάκια και τα σκαλιά προς τη βίλα.

Αφού πρώτα άφησε το βάζο πάνω στην τουαλέτα του υπνοδωματίου του, ο Τόμπι ντύθηκε και πήγε στο γκαράζ όπου ήταν παρκαρισμένο το νοικιασμένο Φίατ του. Θα πήγαινε στο Σαν Στέφανο και θα δειπνούσε στο ξενοδοχείο όπου έμεναν ο Τσαρλς και η Κάρλα Σίντνεϊ, μαζί με ένα νεαρό ονόματι Ρόμπιν Ρέιβεν, ο οποίος ήταν φίλος της Μαίρης. Πίστευε πως θα αποτελούσε ένα ευχάριστο διάλλειμα στη ρουτίνα του. Θα συναντιόταν μαζί τους στις έξι, μόλις αυτοί επέστρεφαν από την παραλία. Τώρα που είχε παραμερίσει για λίγο το θεατρικό έργο, μια αλλαγή στο σκηνικό θα του έκανε καλό.

Όταν γύρισε πίσω ήταν δύο το πρωί. Είχε πιει περισσότερο από όσο επέτρεπε στον εαυτό του όταν οδηγούσε, και έτσι ήταν πολύ προσεκτικός

στους ελικοειδείς επαρχιώτικους δρόμους. Έκανε ένα ντους και ετοιμαζόταν να ξαπλώσει, όταν θυμήθηκε το έντομο της Μαίρης. Σήκωσε το βάζο και το κράτησε στο φως. Απ' όσο μπορούσε να διακρίνει, κανένα φύλλο δεν ήταν φαγωμένο. Το λαμπερόχρωμο πλάσμα είχε συρθεί σε μια όρθια θέση και φαίνονταν να τον κοιτάζει με το μαβί του μάτι. Εκείνος ζάρωσε το μέτωπο. Σίγουρα θα έτρωγε όταν πεινούσε. Χαιρόταν που είχε επιστρέψει στο σπίτι χωρίς απρόοπτα. Ήταν βλάκας που είχε μείνει με την παρέα τόσο αργά. Τα πολλά ποτά έπρεπε να αποφεύγονται σε περιόδους διακοπών. Ο Τόμπι χώθηκε κάτω από το σεντόνι, έσβησε το φως, και γρήγορα αποκοιμήθηκε.

Θα πρέπει να ξύπνησε τρεις ώρες αργότερα, όταν πίσω από τις διάφανες κουρτίνες η αυγή γκριζάριζε το σκοτάδι. Δεν ήταν σίγουρος για το τι ήταν αυτό που τον είχε ενοχλήσει. Κοίταξε προς το ταβάνι, το οποίο μόλις και ξεχώριζε σαν ένα πιο ανοιχτόχρωμο σχήμα πάνω από τους κίτρινους τοίχους και την πελώρια όμορφη ντουλάπα.

Από την τουαλέτα ακουγόταν ένας ήχος, σαν αυτόν ενός σκαθαριού, αλλά πιο έντονος. Είχε έναν ξεκάθαρο αλλά ακανόνιστο ρυθμό. Γύρισε το κεφάλι προς την κατεύθυνση του ήχου. Καθώς το έκανε, διέκρινε μια σύντομη λάμψη μέσα από το βάζο. Φαινόταν κι αυτή να αναβοσβήνει κατά διαστήματα, σαν ένας μικροσκοπικός ηλιογράφος που έστελνε σήματα. Ήξερε πως μια τέτοια παράκρουση ήταν γελοία. Το έντομο θα πρέπει να φωσφόριζε σαν πυγολαμπίδα... αυτό ήταν όλο. Μετά από λίγο, οι λάμψεις και τα χτυπήματα σταμάτησαν, και στη σιωπή που ακολούθησε τον ξαναπήρε ο ύπνος.

Όταν η Λουίζα ήρθε με το τσάι του, ένα εγγλέζικο έθιμο που εκείνος επέμενε να κρατά σε όλη τη διάρκεια της παραμονής του στην Ιταλία, έβγαλε μια στριγκλιά έκπληξης μόλις είδε το βάζο και το περίεργο περιεχόμενό του. Ο Τόμπι έδειξε το βάζο, σηκώνοντας ερωτηματικά τα πυκνά του φρύδια. «Ξέρεις πώς λένε αυτό το πράγμα;» ρώτησε.

Η κοπέλα χασκογέλασε, όπως έκανε κάθε φορά που της μιλούσε, πράγμα που ο Τόμπι έβρισκε ιδιαίτερα εκνευριστικό. Τα χασκόγελα γίνονταν πιο υστερικά τα πρωινά, όταν εκείνος ανακάθιζε στο κρεβάτι, γυμνός μέχρι τη μέση. Η Λουίζα ξέσπασε σε ένα χείμαρρο ιταλικών επιφωνημάτων, σηκώνοντας τους ώμους και κουνώντας το κεφάλι πέρα-δώθε με ολοφάνερη άρνηση. Αρνιόταν να το πλησιάσει, και του έδειξε με νοήματα πως ίσως είχε φαρμακερό κεντρί. Ο Τόμπι κατάλαβε πως η υπηρέτρια δεν είχε δει ποτέ κάτι παρόμοιο.

Αφού πήρε το πρωινό του στη βεράντα και κολύμπησε, ο Τόμπι πήγε με το αυτοκίνητο για να επισκεφθεί τους ετρουσκικούς τάφους, μερικοί από τους οποίους, όπως είχε ακούσει το προηγούμενο βράδυ, είχαν πρόσφατα ανακαλυφθεί και περιείχαν εκπληκτικά τολμηρές τοιχογραφίες.

Ο δρόμος ήταν μακρύς και γεμάτος σκόνη, αλλά οι ερωτικές τοιχογραφίες δεν του έδειξαν τίποτα που να μην το ήξερε ήδη. Στο δρόμο της επιστροφής έκανε μια σημαντική παράκαμψη για να επισκεφτεί μια γοητευτική μεσαιωνική

κωμόπολη, κουρνιασμένη στην πλαγιά ενός λόφου. Τελικά, ο ήλιος είχε ήδη δύσει όταν πέρασε ξανά κάτω από την πύλη της Κάζα Λονγκ. Την άλλη μέρα θα έπρεπε να παραδώσει το αυτοκίνητο στην εταιρία ενοικιάσεων και να μαζέψει τα πράγματά του, επειδή τη μεθεπόμενη θα έπρεπε να προλάβει το πρωινό τρένο για τη Ρώμη ώστε να πετύχει τη μεσημεριάτικη πτήση για το Λονδίνο.

Πέρασε τη βραδιά διαβάζοντας αγγλικές εφημερίδες και κάποια αλληλογραφία που είχε παραμελήσει, και έπεσε στο κρεβάτι λίγο μετά τις έντεκα.

Λίγο πριν το ξημέρωμα, τα γεγονότα της προηγούμενης νύχτας επαναλήφθηκαν, αλλά αυτή τη φορά οι λάμψεις ήταν πιο αμυδρές και τα χτυπήματα λιγότερο ευδιάκριτα. Πρόσεξε πως τα φύλλα παρέμεναν αφάγωτα και αποφάσισε μόλις ξυπνήσει να τα αντικαταστήσει με άλλες ποικιλίες. Πράγματι το έκανε, παίρνοντας και μια κουταλιά μέλι από τη Λουίζα, αλλά όταν γύρισε πίσω στο υπνοδωμάτιο με τα φύλλα στο ένα χέρι και το κουτάλι στο άλλο, βρήκε το έντομο πεσμένο ανάσκελα, προφανώς ετοιμοθάνατο ή ήδη νεκρό. Τα χρώματα του σώματός του είχαναν τη λάμψη τους, τα λεπτεπίλεπτα πόδια ήταν αψιδωμένα και άκαμπτα, και το μοναδικό μάτι ήταν καλυμμένο από ένα ημιδιάφανο βλέφαρο που του θύμιζε κότα.

Ο Τόμπι ένιωσε μια στιγμιαία θλίψη. Η Μαίρη σίγουρα θα ήξερε πώς να το κρατήσει ζωντανό, αλλά πάλι ίσως να ήταν καλύτερα που είχε ψοφήσει. Θα το έπαιρνε μαζί του στο Λονδίνο μέσα

σε ένα κουτάκι παραγεμισμένο με μπαμπάκι και όχι στο μεγάλο γυάλινο βάζο, αρκεί τουλάχιστον το σώμα του να μην άρχιζε να αποσυντίθεται. Όταν έβρισκε χρόνο, θα ξετρύπωνε κάποιο κουτάκι μέσα στο οποίο να το χώσει. Έβγαλε την κολλητική ταινία από το διάτρητο κάλυμμα και έριξε το πτώμα πάνω στο λινό κάλυμμα, δίπλα στις βούρτσες των μαλλιών.

Κατέβηκε με το αυτοκίνητο στον κόλπο για τελευταία φορά, αφήνοντάς το κάτω από τη σκιά των πεύκων που φύτρωναν στο αμμώδες έδαφος. Ξεροψήθηκε ανάσκελα δίπλα στο νερό και μετά κολύμπησε στην αλμυρή, χλιαρή θάλασσα πριν αρχίσει ξανά την ηλιοθεραπεία. Την προσοχή του είχαν τραβήξει δυο όμορφες κοπέλες κάτω από μια ομπρέλα, μερικά μέτρα μακριά του. Υπέθεσε πως ήταν Σουηδέζες, και είδε πως έδειχναν ιδιαίτερο ενδιαφέρον για το πρόσωπό του. Αναρωτήθηκε αν θα ήταν σκόπιμο να τις γνωρίσει, πράγμα που δεν θα ήταν δύσκολο αλλά θα αποδεικνυόταν άσκοπο μια και σύντομα πρόκειτο να φύγει. Αρκέστηκε λοιπόν να παίρνει προκλητικές πόζες και να τους χαμογελά κάθε φορά που γύριζαν τα κεφάλια προς το μερος του.

Θυμήθηκε το έντομο μόνο όταν βρέθηκε καθισμένος ξανά στη βεράντα, με ένα ποτήρι τζιν και τόνικ στο χέρι. Ευχήθηκε να μην το είχε πετάξει η Λουίζα. Τέλειωσε το ποτό και κατευθύνθηκε προς το δωμάτιό του.

Ο Ζέον ήταν αφάνταστα εξαντλημένος, μουδιασμένος από το μέγεθος της καταστροφής που είχε βρει την αποστολή. Μετά από τόσες δοκιμές, ελέγχους και πρόβες, τι ήταν αυτό που εί-

χε πάει στραβά; Κάποια φθορά του μετάλλου, μήπως; Μάλλον απίθανο, αφού το *γιούρου*, από το οποίο ήταν καμωμένο το σκάφος, ήταν εντελώς ακατάστρεπτο.

Το μόνο που μπορούσε να θυμηθεί ή βγήκε μέσα από την έξοδο κινδύνου μερικές στιγμές πριν το διαστημόπλοιο διαλυθεί. Ο Ζάραζον ίσως να ήταν ο μοναδικός επιζώντας εκτός από τον ίδιο. Ο Ζέον τον είχε δει να βγαίνει ξοπίσω του, αλλά μόλις βρέθηκαν στο κενό έχασαν την επαφή μεταξύ τους.

Ο Ζέον είχε παρασυρθεί πάνω από μια ατέλειωτη καστανοκίτρινη έρημο και μετά πάνω από μια γαλάζια έκταση διάσπαρτη από νησιά, μέχρι που τελικά κατέληξε σε ένα ξέφωτο περιτριγυρισμένο από πελώριους θάμνους και δένδρα. Είχε ζαρώσει εκεί, απορημένος και τρομαγμένος, όταν ο γίγαντας είχε εμφανιστεί, είχε σκύψει από πάνω του, και τον είχε αιχμαλωτίσει χωρίς να πει λέξη μέσα σε ένα διάφανο κελί, μαζί με μια ποσότητα αηδιαστικών φυτών.

Ο γίγαντας ήταν ένα αποκρουστικό θέαμα· είχε ελάχιστα άκρα, ήταν τριχωτός, θερμόαιμος και μισόγυμνος, και το δέρμα του ανέδιδε μια αηδιαστική οσμή. Ο Ζέον είχε κάνει ό,τι μπορούσε για να έρθει σε επικοινωνία μαζί του, πρώτα με την τηλεπάθεια και στη συνέχεια με τον ήχο και το φως, αλλά όλες του οι προσπάθειες είχαν αποδειχθεί άκαρπες. Υπέθετε πως το γιγάντιο ζώο θα πρέπει να διέθετε κάποια ίχνη ανώτερης ευφυΐας, επειδή κατά την περίοδο του σκοταδιού είχαν έρθει στιγμές που ο Ζέον είχε νιώσει κάποια «επαφή», ένα σύντομο ερεθισμό του ενδιαφέροντος, αν όχι της αντίληψης. Όμως αυτή

η επαφή είχε κρατήσει ελάχιστα. Τελικά, μια και δεν μπορούσε να έρθει σε επικοινωνία με τον γίγαντα, ούτε και είχε κάποια όπλα για να χρησιμοποιήσει, είχε προσποιηθεί το νεκρό. Το σχέδιό του είχε λειτουργήσει, επειδή ο γίγαντας είχε ξεπεράσει την περιέργειά του και είχε φύγει.

Αυτό που ανησυχούσε τον Ζέον περισσότερο δεν ήταν το ζήτημα της πείνας, μια και μπορούσε να ζήσει πολύ καιρό χωρίς φαγητό, αλλά το γεγονός πως η περικεφαλαία του είχε υποστεί κάποιο ρήγμα μέσα από το οποίο διέρρεε αργά το πολύτιμο *μάρτζο*. Έτσι και το αέριο χανόταν, δεν θα είχε ελπίδα να βρει άλλο πουθενά αλλού. Σκέφτηκε πως, αν αν ξανάβρισκε την ελευθερία του, θα ανακάλυπτε και κάποιο τρόπο για να σταματήσει τη διαρροή. Σαν ανακτούσε τις δυνάμεις του, θα είχε ξανά τη δυνατότητα να έρθει σε επαφή με τη βάση του και στη συνέχεια θα κατάφερνε να επιζήσει σε αυτόν τον άγνωστο κόσμο μέχρι να έρθει το επόμενο σκάφος. Μια σειρά από αποστολές ήταν ήδη σχεδιασμένη, και αυτός ήταν ο πρωτοπόρος. Αν έβρισκε την ελευθερία του, δεν θα είχε και πρόβλημα επιβίωσης. Είχε συλληφθεί μόνο και μόνο επειδή ήταν λιπόθυμος και σωματικά εξουθενωμένος. Μόλις συνερχόταν, θα κανόνιζε τη συνάντηση με το επόμενο σκάφος, όποτε κι αν ερχόταν αυτό.

Συσσώρευε ενέργεια για να κάνει την υπέρτατη προσπάθεια και να ξεδιπλώσει τα φτερά του. Δεν του είχε δοθεί η ευκαιρία να το κάνει, όταν είχε αναγκαστεί να εγκαταλείψει το σκάφος τόσο βιαστικά και απρόσμενα. Το στρώμα του αέριου μάρτζο μέσα στη στολή και στην περικεφαλαία του τον είχε κρατήσει σχετικά αβα-

ρή μέσα στην ατμόσφαιρα του πλανήτη και είχε εμποδίσει μια θανάσιμη σύγκρουση με το έδαφος. Τα φτερά του θα απαιτούσαν εξαιρετική προσοχή, επειδή η στενότητα του χώρου μέσα στο σκάφος τον είχε εμποδίσει να τα ξεδιπλώσει μετά την επιβίβαση, και ήταν ακόμα διπλωμένα σφιχτά πάνω στην πλάτη του.

Είχε ξεκινήσει αυτή την περίπλοκη προσπάθεια όταν τα καφετιά ζώα άρχισαν να εισβάλουν στο οροπέδιο πάνω στο οποίο ήταν αποκλεισμένος, βρίσκοντάς τον διπλά ανυπεράσπιστο. Πρώτα πλησίασε ένας μοναχικός αναγνωριστής, κουτουλώντας με το κεφάλι τα πλευρά του. Ένας δεύτερος πήγε κοντά του. Φάνηκαν κάτι να συζητούν και μετά έφυγαν και οι δύο βιαστικά. Ο Ζέον είχε καταφέρει να βγάλει τη διαστημική στολή και να απελευθερώσει ένα φτερό, όταν ξαφνικά έπεσαν επάνω του κατά δεκάδες, το καθένα μεγάλο όσο μια άρθρωση του ποδιού του. Ένας χείμαρρος από δυνατά, αδηφάγα σαγόνια τον σκέπασε. Καθώς συστρεφόταν και πάλευε σε μια προσπάθεια να αποφύγει τις ανηλέητες δαγκάνες, άρχισε να στέλνει απελπισμένα σινιάλα στον γίγαντα, ένα παραφρονεμένο χτύπημα των ποδιών και ένα τρελό αστραποβόλημα σημάτων κινδύνου, καθώς το γυαλιστερό του σώμα συσπόταν από την αγωνία. Όμως ο γίγαντας δεν τον είχε ακούσει, και η σωτηρία δεν είχε έρθει.

Η Μπρέσκα κοίταξε προς το σημείο όπου τέσσερις συνάδελφοί της ήταν μαζεμένοι μπροστά στη μεγάλη οθόνη. Έβγαλε τα σκουστικά. Όφειλε να τους πει ότι το σκάφος δεν απαντούσε πια,

και ούτε πρόκειτο να τους απαντήσει, αφού το τελευταίο πράγμα που είχε ακούσει ήταν τον Ζέον να της λέει πως υπήρχε κίνδυνος άμεσης καταστροφής. Ο γενναίος, ευγενικός... και πανέμορφος Ζέον! Ήταν πολύ νέα όταν το Κραντ είχε ξεκινήσει, δυο αιώνες πριν.

Τόση πολλή δουλειά είχε γίνει για αυτό το σχέδιο, 500 χρόνια ακούραστων προσπαθειών, πέντε αιώνες δοκιμών και αποτυχιών. Κάποια μέρα, όμως, θα πετύχαιναν, ίσως στην επόμενη προσπάθεια, και τότε θα μπορούσαν να μεταναστεύσουν από τον ετοιμοθάνατο κόσμο τους και να αποικήσουν έναν πιο εύφορο πλανήτη, πάντα με ειρηνικά μέσα, αφού ο πόλεμος και η βία, με εξαίρεση την αυτοάμυνα, είχαν κυρηχθεί παράνομα από πολύ καιρό.

Είχαν τόσα να προσφέρουν σε αυτούς τους πρωτόγονους ανθρώπους, τόσες γνώσεις να μοιραστούν στην τεχνολογία, την ιατρική και κάθε άλλου είδους επιστήμη. Κάποια στιγμή στο μέλλον όλοι θα αναγνώριζαν πως ο Ζέον δεν είχε πεθάνει μάταια.

Ο Τόμπι Λιούις σταμάτησε στην πόρτα. Η επιφάνεια της τουαλέτας ήταν μαυρισμένη από μια μάζα μυρμηγκιών, και το εξωτικό έντομο δεν φαινόταν πουθενά. Πλησίασε με ένα επιφώνημα αηδίας. Στο κομοδίνο δίπλα στο κρεβάτι του υπήρχε ένα εντομοκτόνο. Κατεύθυνε το στόμιο προς την ορδή και πίεσε το πλαστικό κουμπί, τυλίγοντας τους επιδρομείς σε ένα σύννεφο ομίχλης. Εκεί που πριν λίγες στιγμές υπήρχε φρενήρης δραστηριότητα δεν έβλεπε κανείς παρά

μόνο κάποιες σπασμωδικές κινήσεις που σε λίγο κι αυτές έπαψαν.

Ο Τόμπι πέταξε τα μικροσκοπικά πτώματα στο πάτωμα και έσκυψε πάνω στα κόκκινα πλακάκια. Μπορεί τα μυρμήγκια να είχαν καταφέρει να ρίξουν το δώρο της Μαίρης από την τουαλέτα για να το μεταφέρουν στη φωλιά τους. Ίσως δεν ήταν ακόμα αργά. Δεν είδε όμως τίποτα πέρα από καμιά δεκαριά αλαφιασμένους επιζήσαντες του στρατού των μυρμηγκιών, οι οποίοι πήγαιναν άσκοπα πέρα-δώθε.

Καθώς σηκωνόταν, είδε κάτι να λάμπει πάνω στο λινό κάλυμμα. Σκέφτηκε πως μάλλον ήταν κάποιο κομμάτι από το κέλυφος του άτυχου πλάσματος. Το κράτησε με προσοχή ανάμεσα στον δείκτη και τον αντίχειρα. Ήταν άχρωμο σαν σελοφάν, έμοιαζε στο σχήμα με μικροσκοπική κάσκα, και όταν το πίεσε ελαφρά ένιωσε πως ήταν εύπλαστο. Ο Τόμπι το κράτησε για λίγο στο φως, σήκωσε αδιάφορα τους φαρδιούς του ώμους, και το εκτόξευσε με το νύχι έξω από το ανοιχτό παράθυρο.

Η άδεια του βαλίτσα έχασκε επάνω στο κρεβάτι. Θα ετοίμαζε τα πράγματα αμέσως μετά το φαγητό. Ένιωθε μάλλον ενοχλημένος με το ατύχημα του περίεργου εντόμου. Τώρα πια δεν υπήρχε κάποιο τρόπαιο από το ταξίδι του- κανένα διασκεδαστικό δείγμα για συλλογή. Τίποτα πια για τη Μαίρη.

ΟΙ ΠΡΩΤΕΣ ΜΕΡΕΣ ΤΟΥ ΜΑΗ

του Κλοντ Βεγιό

Το πόσο αλλόκοτα και παράξενα μας φαίνονται τα έντομα αποδεικνύεται ανάμεσα στα άλλα και από το γεγονός πως οι περισσότεροι φρικιαστικοί εξωγήινοι, τόσο στη λογοτεχνία όσο και στις εικαστικές τέχνες, έχουν τα χαρακτηριστικά εντόμων. Πώς θα ήταν ένας κόσμος τον οποίο κυβερνούν πελώρια έντομα; Ο Γάλλος συγγραφέας Κλοντ Βεγιό μας δίνει εδώ τη δική του ανατριχιαστική εικόνα. Θυμηθείτε πως, σύμφωνα με τους επιστήμονες, τα μοναδικά ίσως πλάσματα που θα επιζήσουν μιας πυρηνικής καταστροφής θα είναι οι κατσαρίδες. Μπλιάχ!

Θ.Μ.

Ο θόρυβος με έσπρωξε να πλησιάσω στις γρίλλιες του κλειστού παράθυρου: Ήταν ένας παράξενος ήχος γύψου που θρυμματιζόταν ή καρυδότσουφλων που έσπαγαν αργά. Για δύο ημέρες, κανένας ήχος δεν είχε έρθει από το δρόμο, τον οποίο μπορούσα να δω και με τα μάτια κλειστά: Το απέναντι παντοπωλείο με τις βιτρίνες του σπασμένες από τους πλιατσικολόγους και τα τσουβάλια με τα ξερά φασόλια σκορπισμένα μέχρι τον υπόνομο. Τη γωνιακή πολυκατοικία μισογκρεμισμένη — με την πρόσοψη σωριασμένη στο δρόμο, να αποκαλύπτει τα χωρίσματα των διαμερισμάτων και έπιπλα να κρέμονται ετοιμόρροπα στο κενό. Εγκαταλειμμένα αυτοκίνητα, μερικά παρκαρισμένα δίπλα στα πεζοδρόμια και άλλα παρατημένα στη μέση του δρόμου με τα λάστιχά τους σκασμένα· και όλα αυτά τα αταίριαστα απομεινάρια που γέμιζαν τα πεζοδρόμια και την άσφαλτο — τσάντες, ρούχα από το καθαριστήριο, το καροτσάκι ενός μωρού, σπασμένα

μπουκάλια, τσαλακωμένες εφημερίδες, ένας μπόγος με κουβέρτες, μερικά παπούτσια, μια ραπτομηχανή.

Τέσσερις μέρες πριν-μονάχα τέσσερις μέρες πριν — ο δρόμος ήταν γεμάτος από ανθρώπους. Τότε δεν μπορούσε κανείς να ξέρει πως το κρεβάτι του απέναντι διαμερίσματος ήταν στρωμένο με ροζ κρετόν, επειδή η πρόσοψη ήταν ακόμα στη θέση της. Οι πελάτες μπαινόβγαιναν στο παντοπωλείο. «Πώς είστε σήμερα, μαντάμ;» Ένα μωρό σαλιάριζε μέσα στο καροτσάκι, η ραπτομηχανή γουργούριζε πίσω από ένα ακέραιο παράθυρο, τα αυτοκίνητα έτρεχαν στους ανοιχτούς δρόμους.

Μονάχα τέσσερις μέρες πριν, και είχα ήδη το συναίσθημα πως όλα αυτά δεν είχαν ποτέ υπάρξει. Να ήταν όλα ένα όνειρο; Στα αλήθεια ήμουν εγώ που κάποια μέρα, πολύ καιρό πριν, έκανα βόλτα στη λιακάδα με τους φίλους μου; Γύριζα το βράδυ στο σπίτι και έβρισκα μια γυναίκα που αγαπούσα; Άκουγα δίσκους; Παραπονιόμουν για την ακρίβεια της ζωής; Διάβαζα βιβλία; Έκανα έρωτα;

Σήμερα η μόνη πραγματικότητα είναι αυτός ο αηδιαστικός ήχος, αυτό το χαμηλό και συνεχές ξύσιμο του οποίου τη σημασία πια γνωρίζω. Είναι δύο από αυτά και ζευγαρώνουν ακριβώς κάτω από τις γρίλιες μου, κοντά στο αυτοκίνητο με τα σπασμένα παράθυρα, και αυτό το φριχτό μασούλημα δηλώνει απλά πως το θηλυκό έχει αρχίσει να καταβροχθίζει το αρσενικό.

Πολλοί τους έχουν συγκρίνει με τα Αλογάκια της Παναγίας. Αν όμως ένα Αλογάκι της Παναγίας μας αηδιάζει, καθώς στέκεται ανασηκωμένο πάνω σε ένα κλαδί, με τα εξογκωμένα μάτια του και τα μεγάλα του πόδια λυγισμένα, μπορούμε εύκολα να το λιώσουμε με ένα χτύπημα, πληρώνοντας σαν αντάλλαγμα ένα σπασμό αναγούλας. Όταν όμως το Αλογάκι της Παναγίας είναι μεγάλο σαν καγκουρώ...

Ύστερα πάλι, τι είδους έντομα θα μπορούσαν να δημιουργήσουν και να χρησιμοποιήσουν τις μηχανές που είδαμε την πρώτη μέρα, τη μέρα που άρχισαν όλα; (Ή μήπως θα έπρεπε να πω τη μέρα που τέλειωσαν όλα;)

Δεν μπορώ να πάρω τα μάτια μου μακριά από αυτό το τρομερό θέαμα. Μια λιποψυχία και ένας τρόμος με εξαναγκάζουν να συνεχίζω να παρακολουθώ αυτή την τερατώδη συνουσία, το κόλλημα των πρασινωπών κοιλιών, τις δονούμενες θήκες των φτερών, και πάνω από όλα το ράμφος του παπαγάλου που θρυμματίζει το θώρακα του ακόμα ζωντανού αρσενικού, το οποίο τρέμει σύγκορμο λες και μέσα σε μια φοβερή έκσταση.

Τώρα ακούγεται ένας άλλος ήχος, οξύς σαν το τερέτισμα του τζίτζικα, που στη συνέχεια μετατρέπεται σε ένα διαπεραστικό σφύριγμα, όπως ο ήχος των ελαττωματικών μικροφώνων που είχαμε στους χορούς της γειτονιάς. Δεν τον αντέχω και αναγκάζομαι να πισωπατήσω. Αυτό που στριγγλίζει είναι το θηλυκό. Από εκεί έχουν πάρει και το όνομά τους! Στρίγκοι. Κανείς δεν είχε το χρόνο ή τη διάθεση για να σκεφτεί κάτι καλύτερο και, αν το καλοσκεφτεί κανείς, δεν υπάρχει για αυτά πιο ταιριαστό όνομα.

Η μόνη αληθινή τους δύναμη δεν έγκειται στο ότι είναι τόσο τρομαχτικά και ανηλέητα ώστε να μας κάνουν να ξεχνάμε τους χειρότερους εφιάλ-

τες μας. Ούτε πως είναι τόσα πολλά ώστε κανείς δεν κατάφερε να υπολογίσει τον αριθμό τους. Η μοναδική τους ανωτερότητα είναι η ικανότητά τους να στριγκλίζουν. Όταν αυτό το διαμορφωμένο στρίγκλισμα μετατραπεί σε υπέρηχο, κάτι ασύλληπτο από τα γήινα αυτιά, οι άνθρωποι και τα ζώα πέφτουν σαν τις μύγες, αδυνατώντας να σηκωθούν μέχρι ο ήχος να σταματήσει.

Όμως υπάρχουν και χειρότερα, επειδή έχουν καταφέρει να αναλύσουν αυτή τους την οργανική ιδιαιτερότητα και να την εφαρμόσουν σε όργανα πολέμου, πολλαπλασιάζοντας τα αποτελέσματά της. Οι Στρίγκοι δεν χρειάζονταν βόμβες για να ξεκοιλιάσουν τις πολυκατοικίες μας· οι υπέρηχοι ήταν αρκετοί.

Κάτω στο δρόμο, το θηλυκό συνεχίζει να διαμορφώνει το ερωτικό του σφύριγμα. Ένα κύμα φόβου και μίσους με πλημμυρίζει. Αυτός ο φριχτός ήχος, αυτό το αηδιαστικό μασούλημα, ολόκληρη αυτή η χυδαία σκηνή πρέπει να σταματήσει. Έχω βγάλει το περίστροφο από την ανοιχτή βαλίτσα στο τραπέζι. Οι γρίλιες κολλάνε στον τοίχο. Ξαφνικά ο ήλιος καθαρίζει το άθλιο δωμάτιο του ξενοδοχείου μέσα στο οποίο έχω ζήσει για τέσσερις ημέρες μόνος, παγωμένος από το φόβο μου, ενώ όλοι οι υπόλοιποι έχουν φύγει.

Οι πυροβολισμοί αντηχούν σχεδόν χαρούμενα μέσα στην απειλητική σιωπή του άδειου προάστιου. Ένας, δύο, τρεις πυροβολισμοί... Το κεφάλι με τα τερατώδη μάτια ανοίγει σαν καρπούζι. Το θηλυκό ψοφάει ανάμεσα σε δύο σπασμούς, αλλά εγώ δεν μπορώ να σταματήσω το δάχτυλό μου. Τέσσερις, πέντε, έξι, μέχρι που ο κόκκορας πέφτει σε άδεια θαλάμη.

Μετά από τόσες ώρες απομόνωσης, σκιών και πνιγμένης σιωπής, ας έρθει φως, θόρυβος και δράση. Δεν φοβάμαι άλλο πια. Η μυρωδιά του μπαρουτιού υπάρχει ακόμα στον αέρα. Το γεγονός ότι ο μισοφαγωμένος Στρίγκος τρέμει ακόμα δεν με φοβίζει· ακριβώς το αντίθετο, μου προκαλεί μια παράφρονη μανία.

Πετάχτηκα έξω από το δωμάτιό μου, κατέβηκα τρέχοντας τα σκαλιά και διέλυσα το φράγμα των έπιπλων και των στρωμάτων που είχα στιβάξει μπροστά. Πάνω σε ένα παρατημένο αυτοκίνητο υπάρχει δεμένο ένα δοχείο βενζίνης. Έκοψα το σκοινί με δύο μαχαιριές και το κατέβασα. Κατάβρεξα τους δύο Στρίγκους. Δέκα, είκοσι λίτρα βενζίνης...

Βλέπω τα σώματά τους να καίγονται, να ανοίγουν, να σκάνε, να καρβουνιάζονται μέσα στην κόκκινη φωτιά που από την πρώτη στιγμή λαμπάδιασε τα φτερά τους. Είμαι τόσο κοντά στις φλόγες ώστε ιδρωκοπώ και βαριανασαίνω — τόσο κοντά ώστε καρβουνιασμένα κομμάτια πετάγονται από τη φωτιά και χώνονται στα μαλλιά μου. Κι εγώ γελάω.

Περπατώ ώρες μέσα στους έρημους δρόμους που πνίγονται στα μπάζα και τα ερείπια. Η μπόχα που έρχεται από τα γκρεμισμένα κτίρια είναι ανυπόφορη.

Δεν μπορούσα να μείνω άλλο στο δωμάτιο του ξενοδοχείου. Ίσως κάποια περίπολος των Στρίγκων να περάσει από εκεί. Αν έβρισκαν δύο καμμένα τέρατα, γρήγορα θα με ξετρύπωναν από την κρυψώνα μου.

Η αλήθεια είναι πως τα πτώματα των Στρίγκων δεν λείπουν. Διασχίζοντας ένα λούνα

παρκ, είδα πενήντα από αυτά να αργοσαπίζουν πάνω στα μονοπάτια, στην άκρη της λιμνούλας, ακόμα και ανάμεσα στα συγκρουόμενα αυτοκινητάκια. Ήταν κομματιασμένα από σφαίρες.

Είδα επίσης και αυτούς που είχαν προκαλέσει την καλοστημένη σφαγή: τους χειριστές δύο βαριών πολυβόλων, τοποθετημένων στις εξόδους του λούνα παρκ. Ήταν πεσμένοι σε απίθανες στάσεις στο έδαφος, με τις γροθιές πάνω στα αυτιά, νεκροί από ένα βίαιο θάνατο. Ένα κράνος είχε κυλίσει στις ρίζες ενός δέντρου. Μερικές δεσμίδες σφαιρών ήταν σκορπισμένες τριγύρω τους.

Μερικοί από αυτούς θα πρέπει να βρίσκονταν σχεδόν σε κάθε γωνιά της πόλης· ήταν η οπισθοφυλακή, η οποία είχε μείνει πίσω για να επιτρέψει στους πολίτες να εκκενώσουν την περιοχή. Θυσιαστήρια θύματα, διαταγμένα να καθυστερήσουν την επέλαση των εισβολέων για λίγα λεπτά, για λίγα δευτερόλεπτα, πριν τα κτίρια αρχίσουν να καταρρέουν γύρω τους και αποκρουστικές μορφές εμφανιστούν στους δρόμους, καθρεφτίζοντας εκατοντάδες φορές μέσα στα πολυεδρικά μάτια τους το είδωλο του ίδιου τρομοκρατημένου ανθρώπινου προσώπου.

Δεν ήταν καθαρή βλακεία αυτό που έκανα; Είναι ολοφάνερο ότι δεν υπάρχει ζωντανός άνθρωπος στην πόλη. Γιατί να έχει μείνει η Μαρία; Ακόμα κι αν το ήθελε, θα την εξανάγκαζαν να ακολουθήσει τους υπόλοιπους. Θυμάμαι πως την πρώτη ημέρα περιπολικά της αστυνομίας περνούσαν από κάθε γειτονιά: «Προσοχή, προσοχή! Υπάρχει ανάγκη η πόλη να εκκενωθεί προσωρινά — ο εισβολέας κατάφερε να υπερφαλαγγίσει

τους στρατιώτες μας! Βγήτε στο ύπαιθρο! Μην μένετε στην πόλη! Βγήτε στο ύπαιθρο! Οποιοσδήποτε αγνοήσει αυτή τη διαταγή διατρέχει θανάσιμο κίνδυνο!»

Από το παράθυρο του ξενοδοχείου μου είδα τη φοβερή φυγή, τον τρόμο και την αναρχία, την έξοδο στην οποία οι λιποψυχισμένοι αξιωματούχοι δεν μπορούσαν να δώσουν ούτε καν επίφαση αξιοπρέπειας. Μα ποιος είναι δειλός και ποιος ήρωας, όταν έχει να κάνει με τους Στρίγκους;

Κοκκάλωσα στη θέση μου καθώς άκουσα το θόρυβο. Μέσα στη θανάσιμη σιωπή της έρημης πόλης, αντηχεί σαν έκρηξη. Παρόλα αυτά, μόλις ο χτύπος της καρδιάς μου καταλαγιάζει κάπως, καταφέρνω να αναγνωρίσω τον ήχο. Αναμνήσεις καφέ με κρέμα, μυρωδιά από γλυκάνισο, Μαρτίνι και κονιάκ, σούσουρο από φωνές και γέλια... Είναι το κουδούνισμα μιας ταμειακής μηχανής.

Ανοίγω τη γυάλινη πόρτα της καφετέριας. Πλαστικά μαξιλάρια. Μαρμάρινα τραπέζια. Είναι δυνατόν αυτό το γνώριμο ντεκόρ να έχει σχέση με τον γελοίο τρόμο απέξω;

Ο άνδρας δεν με έχει δει. Γέρνοντας πάνω από το ταμείο, μετράει προσεκτικά κάποια χαρτονομίσματα, σταματώντας κάθε τόσο για να σαλιώσει το δάχτυλό του.

Μόλις προλαβαίνω να του αγγίξω τον ώμο. Με αξιοθαύμαστη ευελιξία γυρίζει προς το μέρος μου, ενώ την ίδια στιγμή τραβάει ένα μακρύκανο Κολτ. Στο αδύνατο αξύριστο πρόσωπό του, τα μάτια του είναι σκληρά και νευρικά ταυτόχρονα. Δείχνει τα δόντια σαν σκυλί. «Τι στο διάβολο γυρεύεις εδώ;»

Είναι υπαξιωματικός του στρατού. Έχει ένα γαλόνι στο βρώμικο, μισοξηλωμένο χακί μανίκι του.

«Δεν έχω δει άνθρωπο για τέσσερις μέρες», λέω εγώ. «Ψάχνω για τη γυναίκα μου». Και μετά από μια παύση! «Τι νέα;»

Στριφογυρίζει με άνεση το πιστόλι γύρω από το δείκτη του πριν το ξαναβάλει στη θήκη. «Μη χάνεις τα λόγια σου». Μου δείχνει το αυτί του: «Είμαι θεόκουφος. Είδες τι έκαναν με τις δονήσεις τους αυτά τα άθλια έντομα;»

Καχύποπτος και πάλι, με εξετάζει από την κορυφή ως τα νύχια. «Δεν ξέρεις πως όλοι οι πολίτες όφειλαν να εκκενώσουν την πόλη;»

Ύστερα σηκώνει τους ώμους, πηγαίνει από την πίσω μεριά του ταμείου και κατεβάζει μια μπουκάλα και δύο ποτήρια. «Πολίτες, στρατιωτικοί, ποια στο διάβολο είναι η διαφορά τώρα πια; Πριν δύο μέρες ήμουν τοποθετημένος σε ένα πόστο κοντά στο εργοστάσιο πλαστικών — ξέρεις, από την απέναντι όχθη του ποταμού. Έπρεπε να προσέχω τους ανθρώπους που περνούσαν, πεζοί, με φορτηγά, με λεωφορεία, με αυτοκίνητα, ποδήλατα, κάρα. Ο ένας στους δύο μάλλον δεν ήξερε τι συνέβαινε. Το ραδιόφωνο μόλις είχε προλάβει να πει τι γινόταν και μπάνκα! Πάει το ραδιόφωνο! «Είναι οι Ρώσσοι», έλεγαν. Και κάποιοι άλλοι: «Είναι οι Αμερικάνοι». Κανείς δεν ήθελε να πιστέψει την επίσημη ανακοίνωση, αυτή την ιστορία για τους εισβολείς που ονόμαζαν... πώς τους έλεγαν; Αα, ναι, εξωγήινους».

Σηκώνει το ποτήρι και το τσουγκρίζει με το δικό μου. «Μην μπεις στον κόπο να μου πεις άσπρο πάτο επειδή δεν θα σε ακούσω!... Έτσι κι

αλλιώς, και με μας τα ίδια ήταν· δεν δίναμε μεγάλη σημασία στην ιστορία. Δύσκολο να τη χάψει κανείς, σωστά; Τέλος πάντων, μας εξήγησαν ότι αυτοί οι τύποι έχουν έρθει από άλλο πλανήτη. Ποιον όμως; Μας είπαν ότι βρίσκονται ήδη στις ΗΠΑ, στον Καναδά, την Αγγλία, ίσως ακόμα και στη Ρωσσία. Πώς να το ξέρουμε στα σίγουρα, όμως; Μας είπαν ότι αυτή τη φορά έπρεπε να πολεμήσουμε, όχι για τη χώρα ή για ιδανικά, αλλά για το τομάρι μας. Σύμφωνοι, αλλά με τι;»

Βάζοντας δύο δάχτυλα μέσα στο στόμα, σφυρίζει μέσα από τα δόντια. «Τα φλογοβόλα στην αρχή δεν πήγαιναν και άσχημα. Τους ριχτήκαμε ζόρικα, σου λέω! Έχεις δει αυτά τα σκαθάρια από κοντά; Δεν ξέρω γιατί, αλλά σου έρχεται μια τρελή επιθυμία να τα σκοτώσεις, να τα πατήσεις, να τα λιώσεις! Κάψαμε βουνά από δαύτα! Όμως δεν κράτησε για πολύ. Άρχισαν να στριγκλίζουν. Σχεδόν ολόκληρος ο λόχος τα τίναξε. Υποχωρήσαμε από αυτή την πλευρά του ποταμού, κι αν το πιστέψεις, η διάνοια ο διοικητής μας έβαλε να ανατινάξουν τη γέφυρα».

Ξέσπασε σε ένα γέλιο που φανέρωνε ο,τιδήποτε άλλο εκτός από ευθυμία.

«Λες κι αυτό θα τους εμπόδιζε να πηδήσουν! Ένας Στρίγκος μπορεί να πηδήξει μέχρι είκοσι μέτρα, και με αυτά τα καταραμένα φτερά μπορούν να κρατήσουν και λίγο περισσότερο. Μάλλον θα τα κατάφερναν και καλύτερα αν δεν τους ενοχλούσε η βαρύτητα της Γης! Όχι, μην μπαίνεις στον κόπο να ανοίξεις το στόμα, σου είπα. Δεν ακούω τίποτα. Ξέρεις τι θα κάνουμε, εσύ κι εγώ; Θα ψάξουμε να βρούμε ένα αυτοκίνητο ή στρατιωτικό τζιπ και θα την κοπανήσουμε από

αυτή την κωλοπόλη. Οι άνθρωποι πρέπει να βρίσκονται κάπου, έτσι δεν είναι;

Εγώ έσεισα το κεφάλι.

«Τι; Δηλαδή θέλεις να μείνεις εδώ για το υπόλοιπο της ζωής σου;»

Ανοιξα το στόμα, μετά άλλαξα γνώμη έσκισα ένα φύλλο από το σημειωματάριό μου, και έγραψα: «Πρέπει να βρω τη γυναίκα μου».

Ακουμπώντας τους αγκώνες πάνω στο ταμείο με τη γνώριμη στάση ενός μπάρμαν, έξυσε το αυτί με έναν τρόπο ταυτόχρονα ειρωνικό και συμπονετικό! «Τι να κάνουμε; Αυτά έχει ο έρωτας».

Τι παράξενο συναίσθημα να κάνω όλη αυτή τη σειρά των κινήσεων: βγάζω το κλειδί από την τσέπη και το βάζω στην κλειδαριά. Έχω μπει στο διαμέρισμά μου εκατοντάδες φορές με τον ίδιο τρόπο. Η Μαρία θα με περίμενε. Αυτό φαινόταν φυσικό. Ποτέ δεν θα συγχωρήσω στον εαυτό μου την αδιαφορία με την οποία αποδεχόμουν αυτή την απλή ευτυχία.

Το δωμάτιο είναι κατασκότεινο, αφού όλα τα πατζούρια είναι σφαλιστά. Δεν αναγνωρίζω τη γνώριμη μυρωδιά του σπιτιού. Κάπου από μέσα έρχεται μια παράταιρη μυρωδιά, επίμονη και βαριά: ο καπνός ενός πούρου.

Ανοίγω την πόρτα. Ένας άνδρας κάθεται σταυροπόδι σε μια πολυθρόνα, με τα πόδια κρεμασμένα πάνω στο ένα μπράτσο της. Φοράει μια γκριζωπή φανέλλα, καπνίζει ένα πελώριο πούρο και διαβάζει ένα από τα βιβλία μου, ενώ ταυτόχρονα ξύνει γένια τριών ημερών.

Και μέσα σε όλα αυτά, είναι εκείνος αυτός που μου λέει: «Γεια χαρά. Σαν στο σπίτι σου».

Το μόνο φως που έχει έρχεται από τρία κεριά, κολλημένα στο πάνω ράφι της βιβλιοθήκης. Έχει μπασμένα μάγουλα και αγχωμένα μάτια. Δείχνω κι εγώ έτσι κυνηγημένος;

Κάνω ένα βήμα μπροστά. «Μπορεί να μην το ξέρεις, αλλά κάθεσαι στην πολυθρόνα μου».

Εκείνος ξεφυσάει κουρασμένα. «Η επιμονή στις μπουρζουάδικες αντιλήψεις μετά την εξαφάνιση της κοινωνίας η οποία τις δημιούργησε είναι μια από τις πιο αστείες απόψεις αυτής της κατάστασης».

Ένας διανοούμενος. Ωραία. Δεν μπορεί να είναι πολύ επικίνδυνος. Τον βλέπω να καλύπτει τον γύρω χώρο με μια χειρονομία. «Δεν έμεινε τίποτα! Όλα χάθηκαν! Τα πάντα διαλύθηκαν μέσα στον πιο φρενήρη, τον πιο αηδιαστικό, τον πιο καθοριστικό αφανισμό! Και τι βλέπω μπροστά μου τώρα; Έναν επιζώντα — ίσως τον μοναδικό. Και τι κάνει; Μετανοεί; Παίρνει όρκο να ξανακτίσει έναν καλύτερο κόσμο; Όχι. Απαιτεί την πολυθρόνα του!».

Σωριάστηκα στον καναπέ. η κούραση μού κόβει τα πόδια. Μέσα στο τρεμάμενο φως των κεριών, βλέπω τον άνδρα να ρουφάει το πούρο του. Το βγάζει από το στόμα και λέει ευγενικά:

«...και τα ομοιώματα των ακρίδων όμοια ίπποις ητοιμασμένοις εις πόλεμον...»

Η φωνή του υψώνεται αργά.

«... και τα πρόσωπα αυτών ως πρόσωπα ανθρώπων».

Τα μάτια του καρφώνονται στο ταβάνι, και φαίνεται να αποκρυπτογραφεί κάποιο προφητικό μήνυμα που διαβάζει εκεί πάνω.

«Και είχον τρίχας ως τρίχας γυναικών, και οι

οδόντες αυτών ως λέοντες ήσαν».

Η Αποκάλυψη!

«Τώρα σε γνώρισα. Μένεις στον έκτο όροφο. Είσαι ο συγγραφέας».

«Πράγματι μένω στον έκτο. Όμως το δικό σου διαμέρισμα είναι πιο μεγάλο και πιο άνετο. Ύστερα είναι το μπαρ και η βιβλιοθήκη. Έχεις καλό γούστο, φίλε μου».

«Ψάχνω για τη γυναίκα μου».

«Και σ' αυτό μ' αρέσεις! Πρέπει όμως να σου πω ότι δεν είναι εδώ. Όταν παραβίασα την κλειδαριά σου, ήταν επειδή ήξερα πως κανείς δεν ήταν μέσα».

«Έχει φύγει;»

Εκείνος κάνει μια αδιάφορη χειρονομία η οποία απειλεί για μια στιγμή να σβήσει τις φλόγες των κεριών. «Έφυγε μαζί με όλους τους άλλους, όταν πέρασαν με τα μεγάφωνά τους. Ηλίθιοι. Να φύγουν για να πάνε πού;»

Έχει φύγει. Δεν με περίμενε. Φοβόταν. Μα κι εγώ ο ίδιος δεν ήμουν κλειδωμένος τέσσερις μέρες σε ένα ξενοδοχείο, τρέμοντας ακόμα και να ανοίγω τις γρίλιες;

«Κι εσύ; Αποφάσισες να μείνεις;»

Κάνει έναν έντονο μορφασμό αηδίας. «Δεν αντέχω τα πλήθη. Όταν ήμουν μικρός έπεσα σε μια συγκέντρωση και πολλοί μου πάτησαν τα πόδια. Τέλος πάντων, θες να σου πω πού κατέληξαν όλοι αυτοί που άκουσαν τα μεγάφωνα; Στα στρατόπεδα».

«Στρατόπεδα;»

«Ναι, στρατόπεδα. Στρατόπεδα συγκέντρωσης. Αυτό δεν το καταλαβαίνω. Μετά όλη τη σφαγή, οι Στρίγκοι φρόντισαν τους επιζώντες.

Μόλις σταματήσαμε να αντιστεκόμαστε, σταμάτησαν κι αυτοί να μας σκοτώνουν. Δεν είναι περίεργο;»

Ξανανάβει το σβησμένο πούρο του. «Πιστεύεις πως έμεινα όλο τον καιρό εδώ χωρίς να το κουνήσω; Κάνεις λάθος. Βγήκα έξω, περπάτησα, καβάλησα ποδήλατο, ακόμα και αυτοκίνητο. Όχι για να το σκάσω, για να κοιτάξω. Είδα κάποια πράγματα... κάποια πράγματα... Τι θέαμα! Κατέβηκες στις στοές του μετρό; Εκεί μέσα υπάρχουν χιλιάδες καμμένοι Στρίγκοι. Οι μύξες τους σου φτάνουν ως τα γόνατα. Είχαν εγκαταστήσει τις πρώτες τους αποικίες εκεί κάτω. Ο στρατός έρριξε τόννους εύφλεκτων υγρών μέσα από τις εισόδους και τους αεραγωγούς. Φαντάσου τι στρίγκλισμα έριξαν τότε!

»Μίλησα επίσης με δεκάδες ανθρώπους, στρατιώτες, πολιτοφύλακες, χημικούς, βιολόγους. Όλοι ψάχνουν για κάτι, για μια μέθοδο. Μερικοί υποστηρίζουν ότι πρέπει να έχουμε επαφές και να διαπραγματευτούμε μια συμφωνία. Γελοίο! Οι Στρίγκοι καμιά στιγμή δεν προσπάθησαν να επικοινωνήσουν μαζί μας. Καταφθάνουν, στριγκλίζουν, κι αυτό είναι όλο. Μερικοί λένε πως επειδή είναι οργανωμένοι είναι και έλλογοι. Ασφαλώς. Στο κάτω κάτω, το ίδιο συμβαίνει με τα μυρμήγκια και τις μέλισσες. Πρέπει όμως να δεις το πρόβλημα από την άλλη γωνία. Φαντάσου για μια στιγμή πως στα μάτια τους τα μυρμήγκια μπορεί να είμαστε εμείς.

»Θα σε ενοχλούσε πολύ να διαλύσεις μια μυρμηγκοφωλιά με μερικές κλοτσιές; Θα σκεφτόσουν ποτέ να διαπραγματευτείς με τα μυρμήγκια;»

Σηκώνεται, ανοίγει με μεγάλη άνεση το μπαρ μου, και βγάζει δυο ποτήρια στα οποία βάζει λιγοστό ποτό. «Κάνω οικονομία στο ουίσκι. Δεν έχει μείνει και πολύ. Ξέρεις, αυτοί οι Στρίγκοι πραγματικά με ενδιαφέρουν. Τι να θέλουν; Δεν ξέρουμε καν από πού έρχονται. Από κάποιο φεγγάρι του Δία, είπε τις προάλλες ένας επιστήμονας στο ραδιόφωνο, πριν και το ραδιόφωνο σταματήσει όπως οτιδήποτε άλλο. Τι μπορούσε όμως να ξέρει κι αυτός, ε; Σε ρωτώ. Όπως και νά 'χει το πράγμα, μόνο ένα είναι βέβαιο: δεν τους ενδιαφέρουμε σαν σκεπτόμενα πλάσματα. Δεν φαίνονται καν να αντιλαμβάνονται αυτή την ιδιαιτερότητα για την οποία είμαστε τόσο υπερήφανοι. Είναι αναμφισβήτητα πλάσματα ευφυή και ανεπτυγμένα, αλλά από μια άποψη τόσο διαφορετικά από εμάς ώστε δεν ωφελεί να αναζητούμε σημεία σύγκρισης».

Με σημαδεύει με την άκρη του πούρου του. «Έχεις δει ποτέ κάποιο Στρίγκο να επισκέπτεται έστω και ένα σπίτι; Να εξετάζει μια μηχανή; Να προσπαθεί να βάλει μπροστά ένα αυτοκίνητο; Να δείξει οποιοδήποτε ίχνος περιέργειας για ένα βαρύ πολυβόλο ή έναν τηλεφωνικό θάλαμο; Όχι. Αν εξαιρέσεις τις μηχανές που έφεραν μαζί τους, θα έλεγε κανείς ότι τους λείπει ακόμα και η έννοια της τεχνολογίας. Δεν έχω ασφαλώς ξεχάσει τις μηχανές οι οποίες γκρέμισαν τα κτίρια, αλλά ποιος είδε μία για να την περιγράψει; Άκουσα έναν βιολόγο να υποστηρίζει πως θα μπορούσαν να έχουν τα ίδια αποτελέσματα απλά αν στρίγκλιζαν ομαδικά. Λοιπόν;»

Συνεχίζει να μιλάει σαν να μονολογεί, αποβάλλοντας σκέψεις που θα πρέπει να είχε επα-

ναλάβει ξανά και ξανά μέσα στις ώρες τις μοναξιάς του. «Δεν προσπάθησαν να ξανακτίσουν, ούτε καν να καταλάβουν τις κατεστραμμένες πόλεις. Ακόμα και οι αποικίες μέσα στο μετρό ήταν περιστασιακές. Απλά ικανοποιούνται να στήνουν τις ζελατινώδεις πολιτείες τους στα χωράφια, σαν σωρούς από κιτρινωπά κουκούλια. Μια συλλογική δραστηριότητα, ένας καθαρά φανξιοναλιστικός πολιτισμός του οποίου οι αρχές είναι απόλυτα ξένες προς την ανθρώπινη νόηση».

Χτυπάει το γόνατο με την παλάμη του. «Όπως και νά 'χει όμως το πράγμα, έχουν έρθει και θα πρέπει να υπάρχει κάποιος λόγος για αυτό».

Αδειάζω το ποτήρι μου και σηκώνομαι. «Δεν έχω διάθεση να αναζητώ αιτίες κρατώντας ένα ποτήρι ουίσκι. Θέλω να βρω τη γυναίκα μου».

Με χαιρετά ακουμπώντας εύθυμα το χέρι στο φρύδι του. «Καλή σου τύχη, ευγενικέ σύζυγε! Κλείσε την πόρτα προσεκτικά καθώς θα βγαίνεις».

«Κι αυτά τα στρατόπεδα που ανέφερες, πού βρίσκονται;»

«Στις εξόδους της πόλης. Δεν είναι στρατόπεδα με την απόλυτη έννοια της λέξης. Μοιάζουν περισσότερο με καταυλισμούς τσιγγάνων ή κάμπινγκ παραθεριστών. Δεν υπάρχουν φράχτες ούτε συρματοπλέγματα. Απλά περιβάλλονται από Στρίγκους. Έχω δει ένα από αυτά, από μακριά, ασφαλώς, με ένα ζευγάρι κυάλια. Βρισκόμουν στην κορυφή ενός ψηλού κτιρίου. Οι άνθρωποι φαίνονται να βρίσκονται σε καλή κατάσταση. Υπήρχαν μαγειρία... τα πράγματα ήταν οργανωμένα. Είδα γυναίκες να πλένουν μέσα σε

σκάφες και κάποιους τύπους να παίζουν μπάλα. Είδα και παιδιά».

Παύει να μιλάει. Στα φλογισμένα μάτια του διακρίνω ξανά την αγωνία που τα βασάνιζε και στην αρχή. «Μη μου ζητήσεις να έρθω μαζί σου, γιατί δεν πρόκειται να το κάνω. Αυτό το στρατόπεδο με τα ξύλινα παραπήγματα, τις σκηνές, τα απλωμένα ρούχα, τα παιδιά που έπαιζαν... και παντού τριγύρω αυτές οι γαμημένες γιγάντιες ακρίδες». Οι ώμοι του τραντάχτηκαν από την αηδία. «Όλοι αυτοί οι άνθρωποι να φρουρούνται αδία. «Όλοι αυτοί οι άνθρωποι να φρουρούνται από αυτά τα... Ήταν πιο τρομαχτικό από οτιδήποτε άλλο είχα δει, από τα γκρεμισμένα σπίτια, τα πτώματα στους δρόμους, τους τρελαμένους στρατιώτες που προσπαθούσαν να βουλώσουν τα αυτιά τους, τη μπόχα μέσα στο μετρό. Δεν θέλω να ξαναδώ αυτό το στρατόπεδο».

«Αν αναγνωρίσω μέσα σε αυτούς τη γυναίκα μου, θα μπορέσω να πάω κοντά της;»

«Μα ασφαλώς! Οι Στρίγκοι δείχνουν κατανόηση, αν το καλοσκεφτείς! Όσο τους παρακολουθούσα από τη στέγη, είδα πολλούς ανθρώπους να μπαίνουν μέσα, ταλαίπωρους πεινασμένους που τους τραβούσε η μυρωδιά του φαγητού. Όσο για το να ξαναβγείς... Όχι, δεν πρόκειται να έρθω μαζί σου, έστω και αν πεθάνω εδώ από την πείνα και τη δίψα».

Κατεβάζω το ποτήρι μου, πλησιάζω αργά την πόρτα και ύστερα γυρίζω. Δεν μπορώ παρά να χαμογελάσω. «Έψαξες στο πάνω ράφι του ντουλαπιού της κουζίνας; Θα πρέπει να υπάρχει άλλο ένα γεμάτο μπουκάλι εκεί».

Δεν έφτασα μέχρι το στρατόπεδο. Πολύ πιο πριν συνάντησα έναν άνδρα. Περπατούσε στη μέση του δρόμου με μια αυτοπεποίθηση και μια έλλειψη προσοχής που ήταν εντελώς αδιανόητα. Το πηλίκιο με τη δερμάτινη προσωπίδα, τα φυσεκλίκια που είχε ριγμένα πάνω από τη στρατιωτική του φόρμα, η καραμπίνα που κρατούσε από τον ιμάντα της, ήταν άραγε αρκετά για να του δίνουν αυτή την υπεροπτική αυτοπεποίθηση, αυτή την πλήρη αδιαφορία, λες και ήταν απόλυτα πεισμένος για την ατρωσία του;

Παρ' όλα αυτά, όταν τον χαιρέτισα εκείνος σήκωσε γρήγορα το όπλο και το έφερε στο γοφό. Το χειριζόταν με εντυπωσιακή επιδεξιότητα.

Απομακρύνθηκα από το λεωφορείο με τα ξεφούσκωτα λάστιχα πίσω από το οποίο είχα κρυφτεί όταν άκουσα τα βήματά του.

«Τι ζητάς εσύ εδώ; Δεν είσαι στο στρατόπεδο με τους υπόλοιπους;» Με αγριοκοίταξε με το δάχτυλο στη σκανδάλη.

«Αυτό ακριβώς ψάχνω. Η γυναίκα μου μπορεί να είναι εκεί. Πρέπει να τη βρώ, με καταλαβαίνεις;»

Εκείνος χαλάρωσε κάπως. Ένα χαμόγελο φανέρωσε τα δόντια του. «Δηλαδή, στα αλήθεια θέλεις να μπεις στο στρατόπεδο;»

«Ναι, αν είναι αυτό στο οποίο θα βρω τη γυναίκα μου. Πρέπει να τη βρω. Ο πόλεμος τέλειωσε, έτσι δεν είναι;»

Το χαμόγελό του πλάτυνε. «Ασφαλώς και τέλειωσε. Κι αν θέλεις τόσο πολύ να μπεις στο στρατόπεδο, μπορώ να σε πάω εγώ».

Μου γύρισε την πλάτη, πιάνοντας πάλι το όπλο από τον ιμάντα. Ένας άλλος άνδρας, ένας κοκκαλιάρης κοντός με χοντρά γυαλιά μυωπίας,

είχε μόλις βγει από τη γωνιά ενός γκρεμισμένου φούρνου. Το τουφέκι που ξεπρόβαλλε πάνω από τον ώμο του καρό σακακιού του ήταν τόσο μεγάλο ώστε φαινόταν γελοίο. Τον ακολουθούσαν πέντε άλλοι, μα αυτοί ήταν άοπλοι, σκυφτοί, με μάτια γεμάτα πόνο. Κάποιοι τους έσπρωχναν από πίσω με τις κάνες πολυβόλων.

«Αυτός ο κύριος θέλει να πάει στο στρατόπεδο».

Ο τόνος της φωνής του με ανατρίχιασε. Οι οπλισμένοι άνδρες χαμογέλασαν έκπληκτοι· οι υπόλοιποι απλά με κοιτούσαν σαν χαμένοι, ενώ ο κοντός έβγαλε μια τσιριχτή κραυγή: «Ένας εθελοντής! Τώρα τα είδα όλα στη ζωή μου». Άρχισε να χτυπά τα πόδια του από τη χαρά.

Ο άνδρας με τη δερμάτινη προσωπίδα υποκλίθηκε με προσποιητή ευγένεια. «Θα μας επιτρέψετε να σας ψάξουμε;»

Ο κοντός με τα γυαλιά άρχισε να ψάχνει αδέξια τις τσέπες μου. Τελείωσε βγάζοντας το πορτοφόλι μου. Το άνοιξε, το ξανάκλεισε, και μετά έκανε να μου το δώσει. Όταν πήγα να το πάρω, αυτό ξεγλίστρησε μέσα από τα δάχτυλά του και μου φάνηκε ότι μάλλον το είχε κάνει επίτηδες.

Έσκυψα, νιώθοντας σαν να βρισκόμουν στο μέσο ενός εφιάλτη, λες και παρατηρούσα τον εαυτό μου να ζει μια ιστορία που την είχα εφεύρει ο ίδιος, για ένας Θεός ξέρει ποια διεστραμένη ικανοποίηση. Την ώρα που ήμουν έτοιμος να πιάσω το πορτοφόλι, κάποιος με κλότσησε, τινάζοντάς με στη μέση του δρόμου.

Σηκώθηκα. Πίσω από τα χοντρά σαν φινιστρίνια γυαλιά, τα μάτια του κοντού έμοιαζαν με ψαρίσια, ούτε πιο κακόβουλα, ούτε πιο φιλικά.

Τώρα περπατώ μαζί με τους υπόλοιπους. Ο άνδρας με τη δερμάτινη προσωπίδα περπατά κάπου πενήντα μέτρα μπροστά, ανάμεσα στα μπάζα και τα ερείπια. Ο κοντός και οι υπόλοιποι μας ακολουθούν σε μια αραιή παράταξη.

«Τι σε έπιασε; Σου έστριψε;» Ο άνδρας δίπλα μου μιλάει μέσα από τα δόντια, χωρίς καν να γυρίζει προς το μέρος μου. Στο κολάρο της μπλε στολής του υπάρχει το σήμα της Δημόσιας Υπηρεσίας Συγκοινωνιών. Για να εμποδίσει τα χέρια του να τρέμουν, τα έχει σφιγμένα πίσω από την πλάτη του.

«Θέλω να βρω τη γυναίκα μου. Πρέπει να βρίσκεται σε κάποιο στρατόπεδο».

«Και η δική μου γυναίκα ήταν στο στρατόπεδο. Έμενε εκεί, μαζί μου. Χθες όμως ήρθαν και την πήραν».

«Οι Στρίγκοι;»

«Όχι, βέβαια. Οι Στρίγκοι δεν μπαίνουν στα στρατόπεδά μας. Αρκούνται στο να τριγυρίζουν απέξω. Αυτοί εδώ οι τύποι έρχονται και ψάχνουν για ανθρώπους».

«Αυτοί οι άνδρες; Μα ποιοι είναι; Νόμιζα...»

Εκείνος χασκογελάει. «Βλέπεις τον κοντό με τα γυαλιά; Μην του πας κόντρα, να κάνεις ό,τι σου λέει. Τον είδα να σκοτώνει δύο γυναίκες που προσπάθησαν να δραπετεύσουν από το στρατόπεδο».

Η σκέψη μου έφερε αναγούλα. Νόμιζα πως οι Στρίγκοι ήταν οι κακοί, αλλά οι Στρίγκοι δεν είναι άνθρωποι.

«Τώρα τι γίνεται; Πού μας πηγαίνουν;»

«Δεν ξέρω. Όταν παίρνουν μια ομάδα, δεν τους ξαναβλέπεις. Περίμενα τη γυναίκα μου, αλ-

λά δεν την έφεραν πίσω».

«Μήπως μεταφέρουν τους ανθρώπους σε άλλα στρατόπεδα; Μήπως πηγαίνουμε στο στρατόπεδο όπου έχουν πάει και τη γυναίκα σου;»

Εκείνος σηκώνει τους ώμους. «Θα αστειεύεσαι! Δεν έχεις ακόμα καταλάβει τι έγινε; Δεν είδες πως αυτά τα ζωίφια κατέστρεψαν τα πάντα και σκότωσαν τους πάντες μέσα σε τέσσερις μέρες; Βλέπεις όλους αυτούς τους τύπους που μας φυλάνε; Αν μας πηγαίνουν κάπου αλλού, αυτό συμβαίνει γιατί έτσι βολεύει τους Στρίγκους. Αυτό είναι όλο».

«Αν είναι έτσι, τότε γιατί δεν προσπαθούμε να το σκάσουμε;»

Γυρίζει το κεφάλι του προς το μέρος μου και χαμογελά αχνά. «Άντε, λοιπόν! Δοκίμασε».

Στην είσοδο του Χειμερινού Τσίρκου μερικοί Στρίγκοι κάθονται συσπειρωμέναι πάνω στα αγκαθωτά τους πόδια. Είναι οι πρώτοι που βλέπω από εκείνους που έκαψα το πρωί, μπροστά στο ξενοδοχείο μου. Κοκκαλώνω στη θέση μου και το αίμα μου παγώνει. Είναι κάτι πέρα από το φόβο, μια ανεξέλεγχτη απέχθεια που κολλάει τα πόδια μου στο χώμα.

Ένα χέρι με σπρώχνει στην πλάτη· είναι ο κοντός με τα γυαλιά. «Προχώρα, δεν πρόκειται να σε φάνε».

Οι άλλοι φρουροί γελάνε τρανταχτά.

Τι είναι αυτός ο παράξενος θόρυβος που έρχεται από το Τσίρκο; Αυτός ο ψιλός αλλά και δυνατός θόρυβος που μου θυμίζει τραγούδι τζιτζικιών; Και από πού έρχεται αυτή η βαριά, αποπνικτική μυρωδιά, αυτή η *πράσινη* μυρωδιά;...

Στην αρχή δεν βλέπω τίποτα εκτός από τον

κυκλικό φράχτη που είναι στημένος στο κέντρο του Τσίρκου. Μέσα σε αυτό το κλουβί υπάρχει ένας Στρίγκος. Στέκεται ανασηκωμένος, με τα μπροστινά πόδια τεντωμένα άκαμπτα μπροστά, και κάνει αργές περιστροφές γύρω από τον εαυτό του. Καταλαβαίνω αμέσως γιατί γυρίζει με αυτό τον τρόπο, και νιώθω τις τρίχες στο σβέρκο μου να σηκώνονται: ο Στρίγκος βρίσκεται αντιμέτωπος με έναν άνδρα, ο οποίος γυρίζει αργά γύρω του με μια ξιφολόγχη στο χέρι.

Ακούω έναν από αυτούς που βρίσκονται κοντά μου να ψιθυρίζει «Θεέ μου», ενώ οι φρουροί μάς σπρώχνουν μέσα σε ένα κλουβί ζώων. Πλησιάζω τα κάγγελα σαν υπνωτισμένος. Εκεί κάτω, ο άνδρας και ο Στρίγκος συνεχίζουν να στρέφονται ο ένας γύρω από τον άλλον. Κρατούν και οι δύο αμυντική στάση, παρατηρούν και περιμένουν. Ο ιδρώτας κυλάει στο στήθος του άνδρα με την ξιφολόγχη. Φοράει δερμάτινες περικνημίδες· είναι στρατιώτης. Δεν μπορώ να ξέρω αν στα μάτια του φαίνεται ένας τρελός φόβος ή το θάρρος της απόγνωσης. Ίσως και τα δύο.

Τα κοφτερά σαν πριόνια πόδια τινάζονται ξαφνικά στον αέρα. Ο άνδρας πηδάει στο πλάι με εκπληκτική ευλυγισία. Στο γυμνό του ώμο ανοίγει μια μικρή πληγή.

Το υπόκωφο τρίξιμο που γεμίζει το τσίρκο ξαφνικά αυξάνεται σε ένταση, και την ίδια στιγμή βλέπω αυτό που το τρομερό θέαμα μέσα στο κλουβί με εμπόδιζε μέχρι εκείνη τη στιγμή να προσέξω! Είναι μαζεμένοι εκεί, γεμίζοντας τα καθίσματα γύρω από την πίστα. Εκατοντάδες από δαύτους. Σχεδόν ακίνητοι, παρακολουθούν απορροφημένοι. Οι Στρίγκοι.

Μα αυτό δεν είναι το χειρότερο. Ανάμεσα στους Στρίγκους διακρίνω άνδρες, καθώς και μερικές γυναίκες, με τα πρόσωπα χλωμά από ένα μείγμα αγωνίας και ικανοποίησης, με στόματα μισάνοιχτα και μάτια καρφωμένα στο θέαμα, γεμάτα με την ίδια προσμονή. Μια από τις γυναίκες έχει βάλει τα καλά της. Φοράει ένα λευκό καπέλο και μια θαυμάσια καρφίτσα στο πέτο του ταγιέρ της. Δεν μπορώ να τραβήξω το βλέμμα μου από εκείνη την καρφίτσα.

Για άλλη μια φορά, η βαριά ομαδική δόνηση δυναμώνει. Η φτιασιδωμένη γυναίκα ουρλιάζει. Ο άνδρας μέσα στο κλουβί καταφέρνει την τελευταία στιγμή να ξεφύγει από το ράμφος του παπαγάλου που θα τον άρπαζε από το λαιμό. Αίμα τινάζεται από τη σκισμένη του πλάτη. Από το σημείο που στέκομαι μπορώ να ακούσω τη λαχανιασμένη του ανάσα.

«Μετά έχετε σειρά εσείς. Ετοιμαστήτε». Ο άνδρας με τη δερμάτινη προσωπίδα μας κοιτάζει μέσα από τα κάγγελα που μας περικλείουν. Δείχνει τα στραβά του δόντια σε ένα πλατύ χαμόγελο.

«Δεν μπορείς να τους αφήνεις να συνεχίζουν. Δεν μπορείς. Δεν καταλαβαίνεις;» Ένας από τους συντρόφους μου, κάποιος χοντρός ο οποίος μέχρι εκείνη τη στιγμή δεν είχε σταματήσει να βγάζει και να βάζει τα γυαλιά του, έχει αρπαχτεί από τα κάγκελα και τα κάνει να σείονται από το τρέμουλό του. «Δεν μπορείς. Είσαι κι εσύ άνθρωπος σαν κι εμάς».

Ο άλλος άνδρας κάνει ένα βήμα πίσω. «Και γιατί να μην μπορώ; Η μάχη είναι τίμια, έτσι δεν είναι; Κατ' αρχάς, σας δίνουμε μια ξιφολόγχη.

Ύστερα, ο αντίπαλός σας δεν έχει δικαίωμα να στριγκλίσει. Ούτε και οι θεατές, ασφαλώς».

«Νομίζεις πως εγώ το εφεύρα αυτό το παιχνίδι;» προσθέτει, γυρίζοντας το κεφάλι αλλού.

Κι άλλοι από την ομάδα ρίχνονται στα κάγκελα. Ένας μεγαλόσωμος νεαρός με τζιν πέφτει στα γόνατα και κλαίει υστερικά. Μόνο ο άνδρας με τη μπλε στολή του λεωφορειούχου μένει στο πλάι. Είναι χλωμός, και τα ρουθούνια του σφιγμένα. Στέκεται ολόισια και κρατά τα μάτια του κλειστά. Αν δεν ήταν αυτός, θα άρπαζα κι εγώ τα κάγκελα και θα ούρλιαζα όπως οι υπόλοιποι.

Το μουρμουρητό μετατρέπεται ξαφνικά σε ένα έντονο βουητό, όπως ο ήχος που βγαίνει από μια αναποδογυρισμένη κυψέλη. Δεν μπορώ παρά να κοιτάξω. Ο στρατιώτης κατάφερε να πηδήσει στην πλάτη του αντιπάλου του. Δεν αντέχω το θάρρος του. Γιατί τόση γενναιότητα όταν όλα είναι μάταια;

Ύστερα όλα εξελίσσονται πολύ γρήγορα. Η ξιφολόγχη σκίζει τον αέρα. Το κεφάλι του Στρίγκου αναπηδά σαν μπάλα, ενώ το πελώριο τρεμάμενο σώμα του με έναν τελευταίο σπασμό πετάει τον άνδρα στην άμμο. Εκείνος πετάγεται όρθιος και επιτίθεται ξανά. Το όπλο του ανοίγει το πράσινο υπογάστριο που σκάει και αδειάζει. Ύστερα καρφώνει το θώρακα, αλλά όλα έχουν πια τελειώσει. Τα μακριά αρματωμένα πόδια κινούνται μονάχα από ένα αδιόρατο ασταμάτητο τρέμουλο. Το έντονο βουητό γεμίζει τα αυτιά μου. Ακούω τη φωνή του άνδρα με τη δερμάτινη προσωπίδα:

«Είστε τυχεροί. Δεν την τρώει συχνά κάποιος από αυτούς στο λαιμό. Όταν συμβαίνει κάτι τέ-

τοιο, οι αγώνες αναβάλλονται για την επόμενη μέρα. Εμπρός, ξεκινάμε».

«Οι πρώτες μέρες του Μάη είναι οι καλύτερες για διακοπές. Θυμάσαι το δάσος; Τη μυρωδιά του δάσους; Τη μυρωδιά των φύλλων; Θυμάσαι το σκίουρο στο δάσος του Μερβέντ; Το μύλο στην ακροποταμιά; Θυμάσαι το κρυφό ξέφωτο όπου η σιωπή είναι τόσο όμορφη ώστε σε κάνει να κλαις; Ο μόνος θόρυβος ήταν αυτός από έναν πράσινο δρυοκολάπτη. Ραπ, ραπ! Μοιάζει με πεισματάρικο ξωτικό που χτυπάει ακατάπαυστα μια πόρτα. Η γυναίκα του δεν το αφήνει να μπει, και έτσι αυτό χτυπάει, χτυπάει...»

Αυτά μου έλεγε η Μαρία.

Είναι Μάιος και εγώ ταξιδεύω στην εξοχή, αλλά βρίσκομαι μέσα σε ένα φορτηγό που βρωμάει βενζίνη και ιδρώτα, στριμωγμένος μαζί με άγνωστους άνδρες και γυναίκες με κενά βλέμματα.

Αυτοί που μας φρουρούν φορούν μεταλλικά κράνη ή υφασμάτινα μπερέ. Με τα όπλα ανάμεσα στα γόνατα, είναι ταυτόχρονα επιφυλακτικοί και απόμακροι, λες και είναι ξεκομμένοι από εμάς.

Τους παρατηρώ. Μερικοί είναι αληθινά κτήνη, άλλοι μισότρελοι, και κάποιοι άλλοι δειλοί. Είναι όμως άνθρωποι. Δεν καταλαβαίνουν τι κάνουν; Τους κοιτάζω αλλά αυτοί δεν ανταμώνουν το βλέμμα μου. Ξέρω πως αντιδρούν όταν σε αυτές τις ματιές προσθέτονται και ερωτήσεις. Ένας από εμάς είναι ξαπλωμένος στο πάτωμα, με το μέτωπο ανοιγμένο από ένα χτύπημα κοντακιού...

Όταν το φορτηγό σταματά, το πρώτο πράγμα που βλέπω είναι το αγρόκτημα. Φαίνεται τόσο απλό, τόσο φυσικό, με τους παλιούς ασβεστωμένους τοίχους, τους ακλάδευτους κισσούς που έχουν σκαρφαλώσει στα παράθυρα. Είναι τόσο απλό και όμορφο ώστε με κάνει να βουρκώνω. Μα είναι βυθισμένο στη σιωπή, και κανένας δεν κινείται μέσα σε αυτό, ούτε στον έρημο αχυρώνα και το στάβλο. Ακόμα και το σκυλόσπιτο είναι έρημο. Πάνω στο κάθισμα του τρακτέρ υπάρχει μια παιδική κούκλα, μια από αυτές τις πλαστικές που τα κοριτσάκια ντύνουνε με μάλλινες πυζάμες. Το ένα της χέρι λείπει.

Ύστερα κοιτάζω πιο πέρα, στα χωράφια.

«Ζελατινώδεις μάζες, σαν σωροί από κίτρινα κουκούλια». Με αυτά τα λόγια είχε περιγράψει ο γείτονάς μου ο συγγραφέας τις πόλεις των Στρίγκων.

Τα μονοπάτια που χρησιμοποιούμε είναι σκληρά και πατημένα, λες και χιλιάδες πόδια τα έχουν περάσει πριν από τα δικά μας. Όταν εμφανίζονται οι πρώτοι Στρίγκοι, μερικοί από τους συντρόφους μου σωριάζονται στα γόνατα και οι φρουροί αναγκάζονται να τους σύρουν...

Μάλλον δεν πρόκειται να τρελαθώ ποτέ, επειδή, αν ήταν να γίνει κάτι τέτοιο, θα είχε ήδη συμβεί. Πώς αφήσαμε να μας σπρώξουν και να μας σύρουν μέσα στο εσωτερικό αυτού του... τι είναι αυτό, τέλος πάντων; Τι είδους πόλεις είναι αυτές όπου ο ένας θόλος στιβάζεται πάνω στον άλλο, αυτοί οι λόφοι του υγρού βαμβακιού το οποίο σίγουρα εκκρίνουν τα ίδια τα πλάσματα που ζουν μέσα τους;

Κάποιος γελάει εκεί κοντά. Είναι μια κοπέλα με κοντά μαλλιά που κοιτάζει γύρω της με μια μακάρια έκφραση, λες και ονειρεύεται. Αυτή, τουλάχιστον, ίσως βρήκε το λυτρωμό της.

Μέσα στις σήραγγες η πηχτή βρωμερή οσμή γίνεται τόσο έντονη ώστε σχεδόν μπορείς να την αγγίξεις. Ένα θαμπό παγερό φως ξεπηδά από αόρατες πηγές, ίσως από τα ινώδη τοιχώματα τα οποία, όταν πέσεις επάνω τους κατά λάθος, αφήνουν επάνω σου κολλώδη σωματίδια σαν μπαμπάκι που φωσφορίζει αμυδρά.

Κάποιοι άλλοι φρουροί έχουν αντικαταστήσει τους πρώτους, και ανάμεσά τους υπάρχουν και Στρίγκοι. Περπατάμε, αλλά δεν ξέρουμε πια πού πάμε. Μερικοί κλαίνε πνιχτά, αν και δεν το καταλαβαίνουν. Είμαστε αλήθεια ζωντανοί, ή έχουμε ξεχάσει εντελώς ποιοι είμαστε;

Οι σήραγγες διασταυρώνονται και πολλαπλασιάζονται χωρίς ποτέ να ανηφορίζουν ή να κατηφορίζουν. Γιατί να ξαφνιαστούμε καθώς περνάμε μια τεράστια γαλαρία, μεγάλη σαν υπόγειο σταθμό του μετρό, που τα τειχώματά της είναι γεμάτα από χιλιάδες κελιά; Γιατί να απορήσουμε βλέποντας στο καθένα από αυτά τα κελιά ένα μακρόστενο σχήμα, τυλιγμένο σε ένα κουκούλι από την ίδια κολλώδη, μπαμπακερή ουσία; Δεν βρισκόμαστε πια στον κόσμο μας... Ο έξω κόσμος δεν υπήρξε ποτέ.

Δεν κινούνται, αλλά έχουν τα μάτια ανοιχτά. Δεν μιλάνε και τα πρόσωπά τους είναι παγωμένα, αλλά μέσα στις κόρες των ματιών τους γυαλίζει η σπίθα της ζωής. Τρόμος και απόγνωση, δυσπιστία, μίσος και παραφροσύνη.

Κι άλλες σήραγγες, Κι άλλα κελιά. Εκατοντάδες, χιλιάδες κελιά, και μετά το τέλος. Ο χρόνος ξαφνικά παγώνει. Ακολουθεί η σιωπή και οι Στρίγκοι που περιμένουν.

Οι κοιλιές τους είναι πελώριες, φουσκωμένες

μέχρι σημείου που φαίνονται έτοιμες να σπάσουν. Είναι οι θηλυκές. Οι πρώτες μέρες του Μάη, η εποχή που κάνουν τα αυγά.

Γιατί αυτός ο γέρος αρχίζει ξαφνικά να παλεύει, όπως και η γυναίκα με το βαμμένο μαλλί; Αφού τρεις φρουροί μπορούν να τους κρατήσουν τόσο εύκολα! Αφού το κεντρί της θηλυκιάς Στρίγκας είναι τόσο γρήγορο! Αφού η αγκύλωση και η παράλυση σε λίγα λεπτά το πολύ θα καταλάβουν τα μουδιασμένα μέλη τους, τους νικημένους μύες, αφήνοντας σε λειτουργία μονάχα τα ζωτικά όργανα και τον εγκέφαλο».

Τα ξανθά μαλλιά που είναι απλωμένα στο πάτωμα του κελιού μοιάζουν με τα μαλλιά της Μαρίας και αυτά τα χρυσά μάτια με κοιτάζουν όπως τα μάτια της Μαρίας. Αυτή η ξανθή γυναίκα που με κοιτάζει, παγιδευμένη μέσα στον εφιάλτη της, παγωμένη από τον τρόμο, νιώθει άραγε ήδη μέσα της την αργή εξέλιξη της επώασης; Πόσο καιρό είναι εκεί, και πόσοι μικροί Στρίγκοι θα γεννηθούν μέσα της και θα τραφούν από αυτήν, πριν βγουν από την ξεσκισμένη σάρκα της στο γκρίζο φως της σήραγγας;

Σε βρήκα, Μαρία. Θα μπορούσες να είσαι και η Μαρία, έτσι δεν είναι; Θέλεις να γίνεις; Ανήκεις στη φυλή μου και είσαι η γυναίκα μου. Σε έψαχνα και σε βρήκα. Οι Στρίγκοι δεν καταλαβαίνουν τι είμαστε. Μας κρατούν σε στρατόπεδα σαν να είμαστε γελάδια, αλλά εμείς δεν είμαστε ζώα. Οι Στρίγκοι μας οδηγούν στη μάχη σαν ταύρους, αλλά εμείς παραμένουμε άνθρωποι. Οι Στρίγκοι μας αποθηκεύουν όπως οι σφήκες αποθηκεύουν τις μύγες που έπιασαν για το χειμώνα, αλλά δεν είμαστε μύγες. Οι θηλυκές γενούν τα αυγά τους

μέσα μας και μας αφήνουν να κατασπαραχθούμε ζωντανοί από τα μικρά τους, αλλά παρόλα αυτά εσύ είσαι η Μαρία και εγώ εκείνος που αγαπάς. Οι Στρίγκοι δεν το καταλαβαίνουν αυτό, ποτέ δεν θα το καταλάβουν, και γι' αυτό είμαστε καλύτεροι τους, Μαρία.

Δύο φρουροί με πιάνουν από τους αγκώνες. Δείχνω με το σαγόνι προς τη σκιά με τα γουρλωμένα χρυσά μάτια που με κοιτάζουν ακόμα.

«Θέλω να με βάλετε δίπλα σε αυτήν».

«Εντάξει», μου λέει ο ένας από αυτούς, χωρίς να με κοιτάξει. Με μια παράξενη χροιά στη φωνή, προσθέτει: «Καταλαβαίνεις πως δεν φταίμε εμείς».

Να φταίτε; Ασφαλώς όχι. Κανένας δεν είναι υπεύθυνος, ή αλλιώς είμαστε όλοι.

Ο άνδρας που έπινε το ουίσκι μου το είχε μάθει απέξω!

«...και τα ομοιώματα των ακρίδων όμοια ίπποις ητοιμασμένοις εις πόλεμον... ... και τα πρόσωπα αυτών ως πρόσωπα ανθρώπων... Και είχον τρίχας ως τρίχας γυναικών, και οι οδόντες αυτών ως λέοντες ήσαν».

Η θηλυκιά Στρίγκα με πλησιάζει... Δεν μου φαίνεται καν αποκρουστική.

ΠΑΡΑΒΙΑΣΗ ΑΣΥΛΟΥ

του Μπομπ Σόου

Παρόλο που επιφανειακά αυτό είναι ένα από τα πιο ήπια διηγήματα της ανθολογίας, μπορεί και προκαλεί στον αναγνώστη μια βαθιά αίσθηση ανησυχίας, ίσως επειδή αγγίζει περισσότερο από όλα τα άλλα την καθημερινότητα. Στη ζωή μιας επαρχιώτικης πόλης, ακόμα και ο τρόμος έρχεται με απροσδόκητες μορφές.

Θ.Μ.

«Πάλι είδα σήμερα τη γιαγιά Κάμινς», είπε ο Σάμι ανάμεσα σε δυο μπουκιές πατζάρια.

Το πιρούνι της Μέι κροτάλισε μέσα στο πιάτο της. Γύρισε το κεφάλι από την άλλη μεριά και διέκρινα στα μάτια της δάκρυα. Κατά τη γνώμη μου, ήταν πάντα παθολογικά προσκολλημένη στη μητέρα της, αλλά αυτή τη φορά μπορούσα να την καταλάβω· ο τρόπος με τον οποίο είχε μιλήσει ο μικρός ήταν πολύ περίεργος.

«Άκου καλά, Σάμι», είπα, γέρνοντας προς το μέρος του και πιάνοντάς τον από τον ώμο. «Την επόμενη φορά που θα πεις τέτοια βλακεία, θα φας πολύ ξύλο. Δεν ήταν καθόλου αστείο αυτό που που είπες».

Με κοίταξε με όλη την αποφασιστικότητα που μπορεί να βρει ένας επτάχρονος: «Δεν το είπα για αστείο. Σου λέω πως την είδα».

«Η γιαγιά σου έχει πεθάνει εδώ και δυο εβδομάδες», είπα απότομα, εκνευρισμένος που τόσο αυτός όσο και η Μέι άφηναν το γεγονός να τους

επηρεάσει τόσο πολύ. Τα χείλη της είχαν αρχίσει να τρέμουν.

«Δυο εβδομάδες», επανέλαβε ο Σάμι, απολαμβάνοντας τις λέξεις. Είχε μόλις πρόσφατα ανακαλύψει την έννοια του σαρκασμού και μπορούσα να δω από το βλέμμα του πως ετοιμαζόταν να επιχειρήσει κάτι παρόμοιο. «Αν ήταν πεθαμένη μόνο δυο μέρες, δεν θα υπήρχε πρόβλημα, έτσι δεν είναι;» Έχωσε με ικανοποίηση μια τεράστια κουταλιά πουρέ στο στόμα.

«Τζορτζ». Τα καστανά μάτια της Μέι έσταζαν δάκρυα καθώς με κοίταζε, και τα πυρόξανθα μαλλιά της έτρεμαν από θυμό. «Κάνε κάτι με αυτό το παιδί! Κάντο να σκάσει».

«Δεν μπορώ να τον δείρω για κάτι τέτοιο, αγάπη μου», είπα, όσο το δυνατόν πιο ψύχραιμα. «Το παιδί μίλησε λογικά. Θυμάσαι στο *Παρακμή και Πτώση* την ιστορία για τον άγιο που του έκοψαν το κεφάλι και αυτός υποτίθεται πως το πήρε από κάτω και περπάτησε ένα περίπου μίλι μέχρι το νεκροταφείο της ταφής του; Οι θεολόγοι της εποχής είχαν δημιουργήσει ζήτημα για την απόσταση που υποτίθεται πως είχε καλύψει, αλλά ο Γκίμπον έγραφε πως σε μια τέτοια περίπτωση το σπουδαίο δεν είναι η απόσταση αλλά το πρώτο βήμα...» Σταμάτησα καθώς η Μέι σηκώθηκε από το τραπέζι και ανέβηκε τρέχοντας στην κάμαρά της. Το κόκκινο ηλιόφωτο ενός φθινοπωριάτικο απογεύματος έλουζε την άδεια καρέκλα της, ενώ ο Σάμι συνέχιζε να τρώει.

«Βλέπεις τι έκανες;» είπα και χτύπησα το ξανθό του κεφάλι, αλλά όχι αρκετά για να τον πονέσω. «Αυτή τη φορά στη χαρίζω, αλλά δεν θα σου επιτρέψω να αναστατώσεις ξανά τη μητέρα σου με ανόητα αστεία. Κόφτο, λοιπόν».

Ο Σάμι απευθύνθηκε στα απομεινάρια του φαγητού του: «Δεν έλεγα αστεία. Την είδα τη γιαγιά Κάμινς».

«Είναι πεθαμένη και θαμμένη εδώ και....» Πήγα να πω δυο εβδομάδες, αλλά είδε την έκφραση της προσμονής στο πρόσωπό του. Ήταν έτοιμος να επαναλάβει τον ίδιο σαρκασμό λέξη προς λέξη. «Πώς το εξηγείς εσύ;»

«Εγώ;» είπε, με μια μελετημένη έκφραση έκπληξης. «Δεν μπορώ να το εξηγήσω. Απλά σου λέω αυτό που είδα».

«Καλά, λοιπόν- και πού την είδες;»

«Στο παλιό σπίτι των Γκούθρι, ασφαλώς».

Ασφαλώς, σκέφτηκα με μια ανατριχίλα νοσταλγίας. Πού αλλού;

Κάθε πόλη και κάθε γειτονιά διέθετε κάτι παρόμοιο με το σπίτι των Γκούθρι. Το μόνο που είχες να κάνεις αν ήθελες να το βρεις ήταν να σταματήσεις ένα οποιοδήποτε μικρό αγόρι και να το ρωτήσεις αν ξέρει κάποιο στοιχειωμένο σπίτι όπου φονικά διαπράττονται κάθε εβδομάδα και κατοικείται από βρικόλακες που βγαίνουν κάθε βράδυ.

Μερικές φορές σκέφτομαι πως, ακόμα κι αν ένα κατάλληλο κτίριο δεν υπήρχε σε μια συγκεκριμένη γειτονιά, τα παιδιά θα δημιουργούσαν κάποιο για να ικανοποιήσουν τους σκοτεινούς πόθους του συλλογικού τους ασυνείδητου.

Όμως το κτίριο υπάρχει πάντα- ένα μεγάλο, ερειπωμένο, άδειο σπίτι, συνήθως κρυμμένο πίσω από μαυριδερά αειθαλή δέντρα, το οποίο ποτέ δεν πουλιέται, ποτέ δεν κατεδαφίζεται, και διαθέτει μια μαγική ανοσία απέναντι στους ερ-

γολάβους. Στη μικρή κωμόπολη που ζούσα, το κενό κάλυπτε το σπίτι των Γκούρθι. Είχα να το σκεφτώ από την παιδική μου ηλικία, αλλά παρέμενε το ίδιο όπως πάντα- σκοτεινό, τρισάθλιο και απειλητικό- και θα έπρεπε να είχα καταλάβει ότι θα προκαλούσε παρόμοια συναισθήματα στην καινούρια γενιά των παιδιών. Καθώς ανέφερε το σπίτι, ο Σάμι σοβάρεψε απότομα, και εγώ παραλίγο να βάλω τα γέλια, βλέποντας στο πρόσωπό του τον εαυτό μου, εικοσιπέντε χρόνια.νεότερο.

«Και πώς μπόρεσες εσύ να δεις κάτι εκεί μέσα;» Αποφάσισα να παίξω λίγο περισσότερο μαζί του, τώρα που η Μέι είχε φύγει από το τραπέζι. «Είναι πολύ μακριά από το δρόμο».

«Πήδησα το φράχτη».

«Ποιος ήταν μαζί σου;»

«Κανείς».

«Πήγες μόνος;»

«Ασφαλώς και πήγα μόνος». Ο Σάμι έγειρε περήφανα το κεφάλι πίσω και θυμήθηκα πως όταν εγώ ήμουν επτά χρονών, τίποτα στον κόσμο δεν θα με έπειθε να πλησιάσω αυτό το σπίτι, ακόμα και με παρέα. Κοίταξα το γιο μου με καινούριο σεβασμό και τα πρώτα παράλογα συναισθήματα φόβου.

«Δεν θέλω να τριγυρνάς σε αυτό το παλιόσπιτο, Σάμι- θα μπορούσε να είναι επικίνδυνο».

«Δεν είναι επικίνδυνο». Μιλούσε περιφρονητικά. «Απλά κάθονται σε μεγάλες πολυθρόνες και δεν κουνιούνται καθόλου».

«Εννοώ πως θα μπορούσες να πέσεις ή... Τι είπες;»

«Οι γέροι απλά κάθονται». Ο Σάμι έσπρωξε το άδειο πιάτο του μακριά. «Δεν θα με έπιαναν ούτε

σε εκατό χρόνια, ακόμα κι αν με έβλεπαν. Δεν τους αφήνω, όμως να με δουν, επειδή ρίχνω μονάχα μια γρήγορη ματιά από το πίσω παράθυρο και εξαφανίζομαι».

«Εννοείς πως κάποιοι μένουν στο σπίτι των Γκούρθι;»

«Γέροι. Πολλοί γέροι. Το μόνο που κάνουν είναι να κάθονται σε μεγάλες πολυθρόνες».

Δεν είχα ακουστά πως το σπίτι ήταν κατοικημένο, αλλά άρχισα να μυρίζομαι τι είχε συμβεί. Ήταν αρκετά μεγάλο για να το μετατρέψει κανείς σε γηροκομείο, και σε έναν επτάχρονο μια ασπρομάλλα γρια θα μπορούσε να μοιάζει με οποιαδήποτε άλλη. Ίσως ο Σάμι να προτιμούσε να πιστεύει ότι η γιαγιά του είχε μετακομίσει κάπου αλλού, αντί να αποδεχθεί την ιδέα πως είχε πεθάνει και ήταν θαμένη μέσα σε ένα φέρετρο κάτω από τη γη.

«Άρα, λοιπόν, όχι μόνο ριψοκινδυνεύεις αλλά και παραβιάζεις ξένη ιδιοκτησία...» Έκανα τη φωνή μου ψίθυρο καθώς τα βήματα της Μέι ξανακούστηκαν στις σκάλες. «Δεν είδες τη γιαγιά σου, δεν πρόκειται να ξαναπάς σε αυτό το σπίτι, και δεν θα ξαναστενοχωρέσεις τη μάνα σου. Κατάλαβες;»

Ο Σάμι έγνεψε, αλλά τα χείλη του ανοιγόκλειναν σιωπηλά και κατάλαβα πως επαναλάμβανε από μέσα του ξανά και ξανά την αρχική του δήλωση. Οποιοσδήποτε θυμός ένιωθα χάθηκε μέσα σε μια πλημμύρα τρυφερότητας- πάντα ζούσα μια ζωή συμβιβασμών και υποχωρήσεων, και τώρα με χαρά μου ανακάλυπτα πως ο γιος μου είχε γεννηθεί με αρκετή θέληση και αποφασιστικότητα και για τους δυο μας.

Η Μέι ξαναγύρισε στο δωμάτιο και κάθισε κάτω, έχοντας μια κάπως ντροπιασμένη έκφραση πίσω από τις χρυσές φακίδες της. «Πήρα ένα ηρεμιστικό».

«Αα, ναι; Νόμιζα πως τα είχες σταματήσει».

«Έτσι ήταν, αλλά ο γιατρός Πίτμαν πέρασε το απόγευμα και μου έδωσε μερικά ακόμα».

«Εσύ του είπες να έρθει;»

«Όχι. Ήταν στη γειτονιά και πέρασε να δει τι κάνω. Με βοήθησε πολύ από τότε που... που...»

«Που πέθανε η μητέρα σου- θα πρέπει να συνηθίσεις στην ιδέα, Μέι».

Εκείνη έγνεψε βουβά και άρχισε να μαζεύει το τραπέζι. Το δικό της φαγητό ήταν σχεδόν ανέγγιχτο.

«Μαμά;» Ο Σάμι της τράβηξε το μανίκι. Εγώ τινάχτηκα, περιμένοντας πως θα ξανάρχιζε τα ίδια, αλλά αυτός είχε άλλα πράγματα στο μυαλό. Τα συνήθως κόκκινα μάγουλά του είχαν γίνει χλωμά σαν το κερί, και το μέτωπό του είχε ιδρώσει. Πετάχτηκα από την καρέκλα μου, και μόλις που πρόλαβα να τον πιάσω καθώς σωριαζόταν στο πάτωμα.

Ο Μπομπ Πίτμαν ήταν ένας ασπρομάλλης ηλικιωμένος κύριος με ροδοκόκκινα μάγουλα όταν περνούσα τις παιδικές μου αρρώστιες, και δεν φαινόταν να είχε γεράσει ούτε μέρα παραπάνω από τότε. Ζούσε μόνος σε ένα παλιομοδίτικο μεγάλο σπίτι, φορούσε ακόμα συντηρητικά σκούρα κουστούμια με χρυσό ρολόι στο γιλέκο, έπαιζε πολύ σκάκι και έπινε σκοτσέζικο ουίσκι εισαγωγής. Το θέαμα των τετράγωνων χεριών του με τα χοντρά νύχια που ψαχούλευαν την κοιμισμένη μορφή του Σάμι με είχαν καθησυχάσει ακόμα και πριν ο γιατρός βγάλει από τα αυτιά το στηθοσκόπιό του.

«Ο μικρός έφαγε κάτι που δεν έπρεπε», είπε, τραβώντας τα σκεπάσματα μέχρι το σαγόνι του Σάμι.

«Είναι κάτι σοβαρό;» είπα ταυτόχρονα με τη Μέι.

«Καθόλου».

«Δόξα το Θεό», είπε η Μέι, και κάθισε κάτω απότομα. Ήξερα πως είχε σκεφτεί τη μητέρα της, αγωνιόντας μήπως χάσει και το γιο της με τον ίδιο απροσδόκητο τρόπο.

«Καλύτερα να ξεκουραστείς λίγο». Ο δρ. Πίτμαν την κοίταξε με τρυφερή αυστηρότητα. «Ο μικρός θα κοιμάται όλη τη νύχτα και εσύ πρέπει να ακολουθήσεις το παράδειγμά του. Πάρε άλλο ένα από τα χάπια που σου έδωσα σήμερα το πρωί».

Είχα ξεχάσει την πρόσφατη επίσκεψή του. «Σήμερα φαίνεται πως μονοπωλούμε το χρόνο σου, γιατρέ».

«Σκεφτήτε απλά πως μου προσφέρετε λίγη δουλειά- τελευταία όλοι φαίνονται να είναι μια χαρά στην υγεία τους». Μας οδήγησε έξω από το δωμάτιο του Σάμι. «Θα ξαναπεράσω αύριο το πρωί.

Η Μέι δεν ήταν απόλυτα ικανοποιημένη- ήταν ιδιαίτερα σχολαστική στην κουζίνα και η ιδέα πως το παιδί της μπορεί να είχε πάθει τροφική δηλητηρίαση την ενοχλούσε πολύ. «Μα τι μπορεί να έφαγε, γιατρέ; Κι εμείς φάγαμε τα ίδια, αλλά δεν πάθαμε τίποτα».

«Είναι δύσκολο να σας απαντήσω. Όταν έκα-

νε εμετό, παρατηρήσατε τίποτα άλλο εκεί; Βατόμουρα; Κάποιο περίεργο ζαχαρωτό;»

«Όχι, απολύτως τίποτα», είπα εγώ. «Από την άλλη πάλι, δεν μπορείς πάντα να τα ξεχωρίσεις, έτσι δεν είναι;» Πέρασα το χέρι μου γύρω από τους ώμους της Μέι και προσπάθησα να την κάτω να ηρεμήσει. Ήταν τεντωμένη από την αγωνία, και σκέφτηκα πως, αν ποτέ ο Σάμι αρρώσταινε βαριά ή σκοτωνόταν σε ατύχημα, η ίδια θα πέθαινε από τη λύπη της. Στον Εικοστό Αιώνα έχουμε εγκαταλείψει το συνήθειο να συγκρατούμε ένα μέρος από την αγάπη προς τα παιδιά μας, υποθέτωντας- όπως ποτέ δεν θα τολμούσαν να κάνουν οι πρόγονοί μας- πως οπωσδήποτε θα ενηλικιωθούν.

Ο γιατρός έγνεψε, χαμογέλασε και συνέχισε να μας βεβαιώνει πως δεν ήταν τίποτα σοβαρό μέχρι που βγήκε από την πόρτα του σπιτιού. Πήγαμε με τη Μέι στο κρεβάτι και την πήρα στην αγκαλιά μου, αλλά πέρασε πολύ ώρα πριν καταφέρει να αποκοιμηθεί.

Παρά τη δυσκολία της να κοιμηθεί, ή ίσως εξαιτίας αυτής, η Μέι συνέχισε να κοιμάται όταν εγώ σηκώθηκα από το κρεβάτι το επόμενο πρωί. Πήγα στο δωμάτιο του Σάμι, και αμέσως κατάλαβα πως κάτι δεν πήγαινε καλά. Η ανάσα του ήταν γρήγορη και θορυβώδης, σαν αυτή ενός λαχανιασμένου κουταβιού. Πλησίασα στο κρεβάτι του. Ήταν αναίσθητος, βαριανασαίνοντας με ανοιχτό το στόμα, και το μέτωπό του έκαιγε σε απίστευτο βαθμό.

Ο φόβος έσφιγγε τα σωθικά μου καθώς έτρεχα στο τηλέφωνο. Τηλεφώνησα στον δρ. Πίτμαν,

και ενώ περίμενα στο ακουστικό αναλογιζόμουν αν έπρεπε να φωνάξω για να ξυπνήσω τη Μέι. Σκέφτηκα, όμως, πως αντί να με βοηθήσει θα την έπιανε υστερία. Αποφάσισα να την αφήσω να κοιμηθεί όσο το δυνατόν περισσότερο. Μετά από κάποιο χρονικό διάστημα που μου φάνηκε αιώνας, κάποιος απάντησε στο τηλέφωνο.

«Εδώ δρ. Πίτμαν». Η φωνή ήταν νυσταγμένη.

«Είμαι ο Τζορτζ Φέργιουσον. Ο Σάμι είναι πολύ άρρωστος. Μπορείτε να έρθετε;» Ψέλλισα μια περιγραφή των συμπτωμάτων.

«Έρχομαι αμέσως». Η νύστα είχε αφήσει τη φωνή του. Κατέβασα το ακουστικό, άνοιξα την εξώπορτα ώστε ο γιατρός να μπορέσει να μπει, και μετά ανέβηκα και κάθισα δίπλα στο κρεβάτι. Τα μαλλιά του Σάμι είχαν κολλήσει από τον ιδρώτα στο μέτωπό του, και κάθε ανάσα του συνοδευόταν από ένα ξερό κροτάλισμα στο λαιμό. Το μυαλό μου έγινε αμόνι πάνω στο οποίο τα δευτερόλεπτα χτυπούσαν σαν σφυριές. Μου φάνηκε πως πέρασε μια αιωνιότητα πριν ακούσω τα βήματα του γιατρού στη σκάλα.

Μπήκε στο δωμάτιο περίεργα ατημέλητος, έριξε μια ματιά στο Σάμι και τον σήκωσε στην αγκαλιά του.

«Πνευμονία», είπε ανήσυχα. «Πρέπει να μεταφερθεί αμέσως στο νοσοκομείο».

«Πνευμονία!» είπα με δυσκολία. «Μα εσείς είχατε πει ότι ήταν δηλητηρίαση».

«Δεν υπάρχει σχέση ανάμεσα στα χθεσινά και σε αυτό. Αυτό τον καιρό υπάρχει επιδημία πνευμονίας σε όλη τη χώρα».

«Ώστε έτσι... Να καλέσω ασθενοφόρο;»

«Όχι. Θα τον πάω μόνος μου στην κλινική.

Δεν υπάρχει μεγάλη κυκλοφορία τέτοια ώρα και θα φτάσουμε γρηγορότερα». Μετέφερε τον Σάμι προς την πόρτα με εκπληκτική ευκολία.

«Περιμένετε. Θα έρθω μαζί σας».

«Θα με βοηθούσες καλύτερα αν τηλεφωνούσες στην κλινική για να τους ειδοποιήσεις. Πού είναι η γυναίκα σου;»

«Κοιμάται ακόμα. Δεν ξέρει τίποτα». Την είχα σχεδόν ξεχάσει.

Εκείνος σήκωσε τα φρύδια, σταματώντας για μια στιγμή στο κεφαλόσκαλο. «Πρώτα ειδοποίησε την κλινική ότι πηγαίνω εκεί και ύστερα ξύπνα τη γυναίκα σου. Μην την αναστατώσεις, και κοίτα να μην ανησυχείς πολύ κι ο ίδιος- έχω μια μάσκα οξυγόνου στο αυτοκίνητο, και ο κίνδυνος θα περάσει αμέσως μόλις τον βάλουμε στην εντατική».

Έγνεψα με ευγνωμοσύνη, παρατηρώντας το άτονο πρόσωπο του γιου μου καθώς τον κατέβαζε τα σκαλιά. Ύστερα πήγα στο τηλέφωνο και ειδοποίησα την κλινική. Ο άνθρωπος στον οποίο μίλησα έδειξε ψυχραιμία και κατανόηση, και έτσι είχαν περάσει μονάχα λίγα δευτερόλεπτα πριν ανεβώ τη σκάλα για να ξυπνήσω τη Μέι. Την ώρα που μπήκα στο δωμάτιο, τη βρήκα να κάθεται στην άκρη του κρεβατιού.

«Τζορτζ;» Η φωνή της ήταν ανήσυχη. «Τι έγινε;»

«Ο Σάμι έχει πνευμονία. Ο δρ. Πίτμαν τον πηγαίνει στην κλινική, και εκεί θα τον φροντίσουν καλά». Ντυνόμουν ενώ μιλούσα, ελπίζοντας να δεχθεί τα νέα με κάποιο μέτρο ψυχραιμίας. Σηκώθηκε ήρεμα και άρχισε να φορά τα ρούχα της με μηχανική προσοχή. Όταν την κοίταξα στα μάτια, κατάλαβα πως ίσως θα ήταν καλύτερα αν είχε βάλει τις φωνές ή είχε λιποθυμίσει. Κατεβήκαμε στο αυτοκίνητο, τρέμοντας μέσα στην πυκνή γκρίζα ομίχλη του φθινοπωριάτικου πρωινού, και κατευθυνθήκαμε προς την κλινική. Στη γωνία του δρόμου θυμήθηκα πως είχα αφήσει την εξώπορτα ανοιχτή, αλλά δεν γύρισα πίσω. Ίσως και να το είχα κάνει εσκεμμένα, ελπίζοντας με ένα θρησκόληπτο παραλογισμό πως μπορεί να μας λήστευαν, και έτσι οι Μοίρες να αποσπούσαν την προσοχή τους από τον Σάμι. Δεν υπήρχαν πολλά αυτοκίνητα στους δρόμους, αλλά εγώ οδηγούσα με μικρή ταχύτητα, γνωρίζοντας πως δεν είχα εκείνη τη στιγμή καμιά δυνατότητα συγκέντρωσης. Η Μέι καθόταν δίπλα μου και κοιτούσε έξω από το παράθυρο με το βλέμμα ενός παιδιού που επιστρέφει απρόθυμα από τις διακοπές του.

Μπαίνοντας στο προαύλιο της κλινικής, είδα με έκπληξη τη μπλε Μπιούικ του δρ. Πίτμαν να σταματά κάτω από το υπόστεγο της κεντρικής εισόδου. Σύμφωνα με τους υπολογισμούς μου, θα έπρεπε να είχε φτάσει τουλάχιστον δέκα λεπτά πριν από μας. Τα δάχτυλα της Μέι χώθηκαν στο μηρό μου καθώς είδε ένα νοσοκόμο να σηκώνει το λευκό φορτίο και να το μεταφέρει μέσα στην κλινική. Παρκάρισα κοντά στην είσοδο, αγνοώντας το σήμα που έλεγε πως ο χώρος ήταν μονάχα για τα αυτοκίνητα των γιατρών. Μπήκαμε μέσα στη σκοτεινή αίθουσα αναμονής. Ο Σάμι δεν φαινόταν πουθενά, αλλά ο δρ. Πίτμαν μας περίμενε.

«Μόλις τώρα φτάσατε», είπα αγριεμένα. «Γιατί καθυστερήσατε τόσο πολύ;»

«Ηρέμησε, Τζορτζ. Ο πανικός δεν βοηθάει καθόλου τα πράγματα». Μας οδήγησε σε μια σειρά από άδεια καθίσματα. «Τίποτα δεν με καθυστέρησε. Οδηγούσα με το ένα χέρι και έδινα οξυγόνο στο παιδί σου με το άλλο».

«Ζητώ συγγνώμη, μα... Πώς είναι;»

«Αναπνέει ακόμα, και αυτό είναι το κυριότερο. Η πνευμονία δεν είναι ποτέ ακίνδυνη- ειδικά αυτή η νέα μορφή που παρουσιάζεται μέσα σε δώδεκα ώρες- αλλά έχουμε κάθε λόγο να είμαστε αισιόδοξοι».

Η Μέι αντέδρασε κάπως σε αυτά τα λόγια- νομίζω πως περίμενε να ακούσει το χειρότερο- αλλά είχα την εντύπωση πως ο δρ. Πίτμαν απλά προσπαθούσε να μας το φέρει έξω-έξω. Πάντα με κοίταζε κατευθείαν στα μάτια, αλλά εκείνη την ώρα το βλέμμα του συνεχώς απέφευγε το δικό μου. Περιμέναμε πολλή ώρα για να μάθουμε νεότερα για την κατάσταση του Σάμι, και στις λίγες περιπτώσεις που έπιασα το γιατρό να με κοιτάει στα μάτια, τα δικά του είχαν την όψη ενός βασανισμένου ανθρώπου.

Νομίζω πως ανακουφίστηκε ιδιαίτερα όταν ένας από τους γιατρούς της κλινικής χρησιμοποίησε όλη του την αυθεντία για να πείσει τη Μέι πως θα ήταν καλύτερα για όλους αν περιμέναμε τα νέα στο σπίτι.

Το σπίτι ήταν πολύ άδειο εκείνο το βράδυ. Η Μέι είχε αρνηθεί να πάρει ηρεμιστικά, και καθόταν με το τηλέφωνο πάνω στα πόδια, λες και περίμενε κάθε στιγμή να το ακούσει να μιλά με τη φωνή του Σάμι. Έφτιαξα σάντουιτς και καφέ, αλλά αυτή αρνήθηκε να φάει, και αυτό έκανε και

για μένα αδύνατον να φάω οτιδήποτε. Με τον ερχομό του σούρουπου, το σκοτάδι άρχισε να πυκνώνει σε όλες τις γωνίες και τους διαδρόμους, και τελικά αισθάνθηκα την ακατανίκητη ανάγκη να βγω έξω. Είπα στη Μέι πως θα πάω ένα μικρό περίπατο, και εκείνη ένευσε αφηρημένα. Πριν φύγω, άναψα όλα τα φώτα στο σαλόνι, αλλά όταν κοίταξα από το πεζοδρόμιο είδα πως τα είχε πάλι σβήσει.

«Άντε, λοιπόν», σκέφτηκα οργισμένα. «Κάτσε στα σκοτεινά — νομίζεις πως του κάνεις καλό έτσι».

Ο θυμός μου καταλάγιασε όταν θυμήθηκα πως η Μέι τουλάχιστον δεν είχε ακόμα χάσει τις ελπίδες της. Εγώ το είχα πάρει απόφαση, προδίδοντας το γιο μου με το να μην πιστεύω ότι θα αναρρώσει, έτσι ώστε να μην πονέσω περισσότερο όταν συμβεί το κακό. Περπατούσα γρήγορα αλλά άσκοπα, προσπαθώντας να σκεφτώ πρακτικά θέματα, όπως το πόσες μέρες θα απουσίαζα από το τεχνικό γραφείο όπου δούλευα, κι αν κάποιος άλλος συνάδελφος θα αναλάμβανε τα σχέδια που είχα ξεκινήσει εγώ. Όμως το μόνο που έβλεπα μπροστά μου ήταν το πρόσωπο του γιου μου, και κάποιες φορές ξεσπούσα σε λυγμούς μέσα στην ησυχία των δρόμων του προάστιου όπου βρισκόμουν.

Δεν ξέρω τι ήταν αυτό που με οδήγησε προς την κατεύθυνση του παλιού σπιτιού των Γκούρθι — ίσως κάποια συσχέτιση μέσα στα μυαλό μου ανάμεσα σε αυτό και τις σκοτεινές δυνάμεις που απειλούσαν τον Σάμι — αλλά το είδα μπροστά μου, να υψώνεται στην άκρη ενός μικρού αδιέξοδου, ολόιδιο όπως ήταν και όταν πήγαινα στο

σχολείο. Το τελευταίο φως του σούρουπου που έφτανε από το δρόμο φανέρωνε σφαλιστά παράθυρα, ξεχαρβαλωμένες υδρορροές και ξεθωριασμένους τοίχους. Παρατήρησα το κτίριο επιφυλακτικά, νιώθοντας μέσα μου αντίλαλους των παιδικών φόβων που κάποτε προκαλούσε. Η θεωρία μου πως κάποιος το είχε επιδιορθώσει και το κατοικούσε αποδεικνυόταν λανθασμένη. Συνειδητοποίησα πως είχα πέσει θύμα της υπερβολικής φαντασίας του Σάμι.

Ετοιμαζόμουν να φύγω, όταν πρόσεξα πως πάνω στα χαλίκια του μονοπατιού που οδηγούσε προς το σπίτι υπήρχαν καινούρια σημάδια από λάστιχα αυτοκινήτου. Δεν το θεώρησα κάτι παράξενο. Η περιέργεια μπορεί να είχε κάνει κάποιον οδηγό να πλησιάσει για να δει από πιο κοντά το ερείπιο. Παρ' όλα αυτά...

Ξαφνικά διέκρινα μήλα πάνω σε ένα δέντρο της πίσω μεριάς του σπιτιού.

Τα φρούτα έμοιαζαν με κιτρινωπές φωτεινές σφαίρες πάνω στο μαύρο περίγραμμα του δέντρου, και τα κοιτούσα για αρκετά δευτερόλεπτα ενώ αναρωτιόμουν γιατί η θέα τους μου προκαλούσε τόση ταραχή. Ύστερα η απάντηση ήρθε στο μυαλό μου. Σε μια τέτοια απόσταση από τα φώτα του δρόμου, τα μήλα κανονικά έπρεπε να είναι αόρατα, όμως αυτά έφεγγαν σαν θαμπά φαναράκια, πράγμα που σήμαινε ότι φωτίζονταν από κάποια άλλη, πλησιέστερη πηγή φωτός. Έκπληκτος κατέληξα στο συμπέρασμα ότι υπήρχε ένα φωτισμένο παράθυρο στο πίσω μέρος του σπιτιού των Γκούρθι.

Εκείνη τη στιγμή ένιωσα πάλι σαν μικρό αγόρι. Ήθελα να το βάλω στα πόδια, αλλά στον κόσμο των ενηλίκων όπου ζούσα δεν υπήρχε μέρος για να κρυφτώ- και εξάλλου ήμουν περίεργος για το τι γινόταν μέσα στο παλιό σπίτι. Η ιστορία του Σάμι επιβεβαίωνε πως πραγματικά κάτι συνέβαινε. Μα γέροι που να κάθονται σε μεγάλες πολυθρόνες; Προχώρησα αργά και επιφυλακτικά μέσα από τα υγρά φύλλα, αναπνέοντας την έντονη οσμή της αποσύνθεσης, και πλησιάζοντας τα πλάγια του σπιτιού μέσα στο σκοτάδι. Μου φαινόταν απίθανο να ζούσε κάποιος μέσα σε εκείνους τους ετοιμόρροπους τοίχους- ίσως κάποιος απρόσεκτος μεσίτης είχε ξεχάσει ένα φως αναμμένο πολλές εβδομάδες πριν.

Πήδησα πάνω από ένα σωρό σκουπίδια και έφτασα στο πίσω μέρος του σπιτιού. Μια από τις σανίδες που έφραζαν τα παράθυρα του ισογείου είχε χαλαρώσει, δημιουργώντας ένα μικρό τριγωνικό άνοιγμα μέσα από το οποίο ξεχυνόταν μια αμυδρή κίτρινη ακτινοβολία. Πλησίασα αθόρυβα και κοίταξα μέσα. Το δωμάτιο ήταν φωτισμένο από ένα γυμνό γλόμπο και περιείχε κάπου οκτώ πολυθρόνες, στην κάθε μία από τις οποίες ήταν καθισμένος ένας γέρος ή μια γριά. Οι περισσότεροι διάβαζαν περιοδικά, αλλά μια γυναίκα έπλεκε. Τα μάτια μου είδαν όλη τη σκηνή μέσα σε μια στιγμή, και μετά καρφώθηκαν στο τρομαχτικά γνώριμο πρόσωπο της γυναίκας που καθόταν δίπλα στο παράθυρο.

Ο Σάμι είχε δίκιο- ήταν το πρόσωπο της νεκρής γιαγιάς του.

Από εκεί άρχισε ο εφιάλτης. Τόσο το τρομοκρατημένο παιδί μέσα μου όσο και ο ενήλικας Τζορτζ Φέργκιουσον, συμφωνούσαν πως είχαν πέσει πάνω σε κάτι φρικιαστικό και πως έπρεπε

να το βάλουν στα πόδια. Ωστόσο, ακριβώς όπως σε έναν εφιάλτη, δεν μπορούσα να κάνω τίποτε άλλο από το να πλησιάσω ακόμη περισσότερο το αντικείμενο του φόβου μου. Κοίταξα έντρομος τη γριά. Το κοκαλιάρικο πρόσωπο, ο σβώλος πίσω από το ένα αυτί, ακόμη και ο τρόπος που κρατούσε το περιοδικό- όλα αυτά μου έδειχναν πως κοιτούσα τη μητέρα της Μέι, την κυρία Μάρθα Κάμινς, η οποία είχε πεθάνει από εγκεφαλική αιμορραγία πριν από δύο εβδομάδες και ήταν θαμμένη στον οικογενειακό τάφο.

Λες και με δική του θέληση, το δεξί μου χέρι πέρασε τρέμοντας μέσα από το τριγωνικό άνοιγμα και χτύπησε το σκονισμένο τζάμι. Ήταν μια φοβισμένη χειρονομία, και κανείς από τους μέσα δεν αντέδρασε στον ελαφρύ ήχο, αλλά μια στιγμή αργότερα ένας από τους γέρους σήκωσε το κεφάλι καθώς γύριζε σελίδα στο περιοδικό. Τον αναγνώρισα· ήταν ο Τζο Μπράιαν, ο επιστάτης του σχολείου του Σάμι. Είχε πεθάνει από καρδιακή προσβολή πριν από ένα χρόνο.

Η εξήγηση; Δεν μπορούσα να δώσω καμία, αλλά ένιωθα πως έπρεπε οπωσδήποτε να μιλήσω στη γυναίκα που φαινόταν να είναι μητέρα της Μέι.

Έφυγα από το παράθυρο και πήγα στην πίσω πόρτα του σπιτιού. Ήταν κλειδωμένη και επιπλέον αμπαρωμένη και κλεισμένη με λουκέτο. Το επικάλυμμα του λαδιού πάνω στην κλειδαριά έδειχνε πως το λουκέτο ήταν σε καλή κατάσταση. Προχώρησα ακόμη πιο πέρα και δοκίμασα ένα άλλο μικρότερο παράθυρο, σε αυτό που θα μπορούσε να είναι η κουζίνα. Ήταν κι αυτό κλεισμένο με σανίδες, αλλά όταν τις τράβηξα πειραματικά, ολόκληρο το παράθυρο μετακινήθηκε με έναν υπόκωφο θόρυβο. Τραβώντας πιο δυνατά, κατάφερα να ξεκολλήσω ολόκληρο το μεταλλικό παράθυρο από το σαπισμένο του κούφωμα, δημιουργώντας ένα σκοτεινό άνοιγμα. Η προσπάθειά μου είχε αποδειχθεί περισσότερο θορυβώδης από ό,τι περίμενα, αλλά κανένας ήχος δεν ακούστηκε μέσα από το σπίτι και έτσι ακούμπησα προσεκτικά το πλαίσιο του παράθυρου πάνω στον τοίχο.

Ένα μέρος του μυαλού μου ούρλιαζε τρομοκρατημένο, αλλά χρησιμοποίησα το πλαίσιο σαν σκάλα και σκαρφάλωσα πάνω σε μια λιγδερή ανώμαλη επιφάνεια που δεν θα μπορούσε να είναι τίποτα άλλο από μια παλιά κουζίνα γκαζιού. Ο αναπτήρας μου πέταξε ασημένιες σπίθες καθώς τον άναβα. Η διάφανη γαλάζια φλόγα του δεν έριχνε σχεδόν καθόλου φως, και έτσι έσκισα μερικές σελίδες από την ατζέντα μου και τις άναψα. Η κουζίνα ήταν σε άθλια κατάσταση και προφανώς αχρησιμοποίητη -ένα γεγονός που, έτσι και το καλοσκεφτόμουν, θα μεγάλωνε ακόμη περισσότερο τον πανικό μου. Ένας μικρός διάδρομος οδηγούσε από την κουζίνα προς την κατεύθυνση του φωτισμένου δωματίου. Καίγοντας και άλλες σελίδες, προχώρησα προς το δωμάτιο, κοκκαλώνοντας κάθε φορά που μια σανίδα έτριζε κάτω από το βάρος μου ή ένα ξεκολλημένο κομμάτι ταπετσαρίας μου έξυνε τον ωμο. Σύντομα διέκρινα μια γραμμή φωτός κάτω από μια πόρτα. Έπιασα σφιχτά το χερούλι και, αποφεύγοντας να διστάσω έστω και μια στιγμή, άνοιξα την πόρτα διάπλατα. Οι γέροι στις πολυθρόνες έστρεψαν τα ροδαλά ρυτιδιασμένα τους πρόσω-

πα προς το μέρος μου. Η κυρία Κάμινς με κοίταξε με κάτι που έμοιαζε με αναγνώριση ή έκπληξη.

«Ο Τζορτζ είμαι», μου φάνηκε πως άκουσα να λέω. «Τι συμβαίνει εδώ;»

Εκείνη σηκώθηκε όρθια και τα χείλη της κινήθηκαν. *«Νίγκι ολόν πριτλ ο κζάνιγκ σοβισές»*.

Στην τελευταία λέξη της, όλοι οι υπόλοιποι σηκώθηκαν όρθιοι με παράξενα ευέλικτες κινήσεις.

«Κυρία Κάμινς;» είπα εγώ. «Κύριε Μπράιαν;»

Οι γέροι άφησαν κάτω τα περιοδικά και άρχισαν να πλησιάζουν προς την πόρτα. Είδα πως ήταν όλοι ξυπόλυτοι. Πισωπάτησα προς το διάδρομο κουνόντας το κεφάλι απολογητικά και μετά άρχισα να τρέχω. Θα προλάβαινα να βγω από το μικρό παράθυρο της κουζίνας; Ένα χέρι μου γράπωσε την πλάτη. Ξέφυγα και έτρεξα προς την αντίθετη κατεύθυνση από την κουζίνα, οδηγημένος από το φως που έβγαινε από το δωμάτιο πίσω μου. Είδα μια πόρτα στα αριστερά μου. Μπήκα μέσα σε απόλυτο σκοτάδι, την έκλεισα πίσω μου, σαν από θαύμα βρήκα ένα κλειδί πάνω στην κλειδαριά και το γύρισα. Η πόρτα τραντάχτηκε, σαν κάτι βαρύ να είχε πέσει επάνω της από την άλλη πλευρά, και μια γυναίκα άρχισε να κλαίει, τσιρίζοντας εκνευριστικά.

Βρήκα ψηλαφιστά τον διακόπτη και τον κατέβασα, αλλά κανένα φως δεν άναψε. Φοβισμένος να προχωρήσω μπροστά, έμεινα ακίνητος μέσα στο σκοτάδι που με τύλιγε από παντού, και σε λίγο αντιλήφθηκα μια αμυδρή μυρωδιά σούπας και μια παράξενη ζεστασιά. Υπέθεσα πως βρισκόμουν σε ένα δωμάτιο στο μπροστινό μέρος του σπιτιού, και ίσως μπορούσα να βγω έξω, αρκεί να έβρισκα κάποιο παράθυρο. Η ταπετσαρία δίπλα στο διακόπτη μου είχε φανεί χαλαρωμένη. Έπιασα μια άκρη της και ξεκόλλησα ένα μεγάλο κομμάτι, το οποίο τύλιξα σε ρολό καθώς τα χτυπήματα στην πόρτα γίνονταν δυνατότερα. Η φωτιά του αναπτήρα μου άναψε αμέσως το στεγνό χαρτί. Κρατώντας τον πρόχειρο δαυλό ψηλά, είδα πως βρισκόμουν σε ένα μεγάλο τετράγωνο δωμάτιο, με μια σειρά ηλεκτρονικών οργάνων στον ένα τοίχο και μια δεξαμενή περίπου ένα μέτρο ψηλή, η οποία καταλάμβανε σχεδόν ολόκληρο το πάτωμα. Η γλυκερή μυρωδιά φαινόταν να προέρχεται από το σκούρο υγρό μέσα στη δεξαμενή. Κοίταξα μέσα και είδα ένα μισοβυθισμένο πράγμα να επιπλέει ανάσκελα. Είχε περίπου το μέγεθος ενός επτάχρονου αγοριού, και τα μισολιωμένα χαρακτηριστικά ήταν αυτά του...

«Όχι».

Ούρλιαξα και πέταξα το φλεγόμενο δαυλό μακριά μου, αναζητώντας και πάλι την προστασία του σκοταδιού. Ο δαυλός έπεσε κοντά σε έναν τοίχο, και τα ξεκολλημένα κομμάτια της ταπετσαρίας λαμπάδιασαν αμέσως. Έκανα το γύρο της δεξαμενής και βρέθηκα κοντά σε ένα παράθυρο. Έσκισα τις μουχλιασμένες κουρτίνες του και κλώτσησα το τζάμι πάνω στις σανίδες που το σφράγιζαν. Οι σανίδες αντιστέκονταν στις κλοτσιές και τις γροθιές μου για ένα διάστημα που μου φάνηκε αιωνιότητα, και μετά βρέθηκα στον καθαρό αέρα, τρέχοντας χωρίς καν να νιώθω τα πόδια μου, παρασυρμένος από τους ανέμους της νύχτας.

Όταν ξαναγύρισα το κεφάλι πίσω, αρκετά οι-

κοδομικά τετράγωνα πιο κάτω, είδα πως ο ουρανός πάνω από το παλιό σπίτι των Γκούρθι είχε ήδη βαφτεί κόκκινος, και αγριεμένες σπίθες και γλώσσες φωτιάς ανακατεύονταν με το μαύρο καπνό που ανέβαινε προς τα πάνω.

Πώς μπορεί κάποιος να δεχθεί μια τέτοια εμπειρία; Το μυαλό μου αδυνατούσε εντελώς να δεχθεί κάποια σημεία του εφιάλτη καθώς επέστρεφα στο σπίτι μου, συνοδευόμενος από το απόμακρο ουρλιαχτό των σειρήνων. Υπήρχε για παράδειγμα το αδιαμφισβήτητο γεγονός ότι είχα ξεκινήσει μια πυρκαϊά μέσα στην οποία εκείνη τη στιγμή μπορεί να χάνονταν τόσοι γέροι, αλλά εγώ, κατά περίεργο τρόπο, δεν ένιωθα ενοχή. Αντίθετα, είχα την πεποίθηση πως, αν η φωτιά δεν είχε ξεκινήσει τυχαία, θα όφειλα να την ανάψω εσκεμμένα, για να απαλλάξω τον κόσμο από κάτι που δεν είχε δικαίωμα να υφίσταται. Δεν υπήρχε κανένα θρησκευτικό στοιχείο στη σκέψη μου αυτή, επειδή ο υπέρτατος τρόμος που είχα αντικρύσει στο μπροστινό δωμάτιο του σπιτιού είχε διαλύσει την αύρα του υπερφυσικού που κάλυπτε τα προηγούμενα συμβάντα.

Είχα δει μια σειρά ηλεκτρονικών συσκευών — άγνωστου τύπου, αλλά οπωσδήποτε ηλεκτρονικών — και επίσης είχα δει κάτι να επιπλέει μέσα σε μια δεξαμενή ενός ζεστού, οργανικού υγρού, κάτι που έμοιαζε...

Όχι! Σε αυτή τη σκέψη παραφύλαγε η παραφροσύνη και ο αβάσταχτος πόνος.

Τι άλλο είχα συναντήσει; Η γιαγιά Κάμινς είχε πεθάνει — αλλά την είχα δει να κάθεται στο πίσω δωμάτιο ενός ερειπωμένου σπιτιού, και μου

είχε μιλήσει σε μια γλώσσα που δεν είχα ακούσει ποτέ. Ο Τζο Μπράιαν ήταν νεκρός εδώ και ένα χρόνο, αλλά τον είχα δει κι αυτόν καθισμένο κάτω από το γυμνό γλόμπο. Ο γιος μου ήταν σοβαρά άρρωστος στο νοσοκομείο, κι όμως...

«Όχι».

Διώχνοντας από το μυαλό μου ακόμα πιο τερατώδεις σκέψεις, θυμήθηκα - τον δρ. Πίτμαν. Ήταν αυτός που φρόντιζε τη γιαγιά Κάμινς. Ήμουν σχεδόν βέβαιος πως ήταν ο οικογενειακός γιατρός της οικογένειας του Μπράιαν. Εκείνο το πρωί είχε έρθει να δει τον Σάμι. Είχε έρθει και την προηγούμενη μέρα- ίσως την ώρα που ο Σάμι είχε μπει και είχε διηγηθεί την ιστορία για το παλιό σπίτι και τους γέρους. Έπειτα το μυαλό μου δημιούργησε μια άλλη εικόνα- αυτή ενός μακρύκανου πιστολιού σκοποβολής που ήταν κρυμμένο σε κάποιο συρτάρι της ντουλάπας μου. Άρχισα να περπατώ πιο γρήγορα.

Φτάνοντας στο σπίτι, η πρώτη μου εντύπωση ήταν πως η Μέι είχε βγει έξω, αλλά τη βρήκα να κάθεται ακριβώς στο ίδιο μέρος μέσα στο σκοτεινό σαλόνι. Κοίταξα το ρολόι μου και ανακάλυψα πως, κατ' απίστευτο για μένα τρόπο, μόνο σαράντα λεπτά είχαν περάσει από τη στιγμή που είχα βγει. Τόσο χρόνο είχε χρειαστεί η πραγματικότητα γύρω μου για να σαπίσει και να διαλυθεί.

«Μέι;» ρώτησα από την πόρτα. «Μήπως τηλεφώνησαν από την κλινική;»

«Όχι», μου απάντησε, μετά από αρκετές στιγμές.

«Δεν θέλεις να ανάψω το φως;»

Άλλη μια μεγάλη περίοδος σιωπής. «Όχι».

Αυτή τη φορά δεν με πείραζε, επειδή το σκοτάδι έκρυβε τα βρωμισμένα ρούχα μου και το αίμα των κομμένων χεριών μου. Ανέβηκα επάνω, πέρασα μπροστά από το άδειο δωμάτιο του Σάμι, πλύθηκα με κρύο νερό και ύστερα έδεσα τις πληγές μου και φόρεσα καθαρά ρούχα. Μπροστά στο συρτάρι μου συνειδητοποίησα πως το μεγάλο πιστόλι σκοποβολής δεν ήταν όπλο που θα μπορούσε να κρυφτεί εύκολα, αλλά το έχωσα στα αριστερά της ζώνης μου και το έκρυψα όσο καλύτερα μπορούσα με το μπουφάν μου. Κατεβαίνοντας τη σκάλα, δίστασα για μια στιγμή μπροστά στην πόρτα του σαλονιού πριν πω στη Μέι ότι θα έβγαινα πάλι έξω. Εκείνη έγνεψε αμίλητη, χωρίς να δείχνει ότι νοιαζόταν. Αν ο Σάμι πέθαινε, θα πέθαινε κι αυτή- αν όχι σωματικά, οπωσδήποτε πνευματικά- και αυτό σήμαινε πως οι ζωές δυο αγαπημένων μου προσώπων κρέμονταν από τις ενέργειες που θα έκανα την επόμενη ώρα.

Βγήκα έξω και είδα πως η νύχτα είχε γεμίσει ζωή. Οι δρόμοι ήταν γεμάτοι από αυτοκίνητα, πεζούς, παιδιά που έτρεχαν, και όλοι κατευθύνονταν προς τη μεγάλη φωτιά, η οποία είχε εμφανιστεί εντελώς ξαφνικά για να δώσει κάποια αξία σε ένα ανιαρό βράδυ. Δυο τετράγωνα πιο κάτω, το παλιό σπίτι των Γκούρθι ήταν μια κόλαση που έβαφε κιτρινοκόκκινα τα παράθυρα όλης της γειτονιάς. Τα ξερά ξύλα του έσκαγαν σαν πυροτεχνήματα, δίνοντας μια ακόμα πιο γιορτινή ατμόσφαιρα στο γεγονός. Μια ομάδα μικρών παιδιών πέρασαν από δίπλα μου ζητωκραυγάζοντας από χαρά, και ένα μέρος του μυαλού μου

σκέφτηκε πως εκείνο το βράδυ είχα κάνει μια μεγάλη συνεισφορά στην παιδιάστικη παράδοση της περιοχής. Πολλοί θρύλοι θα γεννιόντουσαν εκείνο το βράδυ, για να περνούν τελετουργικά από τα στόματα των δεκάχρονων στα αυτιά των πεντάχρονων επί πολλές γενιές. *Η νύχτα που κάηκε το παλιό σπίτι των Γκούρθι.*

Ο δρ. Πίτμαν ζούσε μόνο ένα μίλι μακριά μου, και έκρινα πως θα έκανα σχεδόν την ίδια ώρα αν πήγαινα με τα πόδια, και μάλιστα χωρίς να κινήσω υποψίες. Περπατούσα ασυναίσθητα, προσπαθώντας να εξισορροπήσω τα στοιχεία της πραγματικότητας του εφιάλτη, φτάνοντας στο σπίτι του γιατρού σε λιγότερο από ένα τέταρτο. Το αυτοκίνητό του ήταν παρκαρισμένο εκεί μπροστά, και στον πάνω όροφο υπήρχε φως. Κοίταξα γύρω μου προσεκτικά- μια και η φωτιά ήταν τώρα πολύ πιο μακριά, και η προσοχή των γειτόνων δεν θα ήταν τόσο αποσπασμένη- και πλησίασα την μπροστινή πόρτα. Άνοιξε διάπλατα ακριβώς τη στιγμή που έφτανα στα σκαλοπάτια, και ο δρ. Πίτμαν βγήκε τρέχοντας έξω, προσπαθώντας ακόμα να φορέσει το παλτό του. Άπλωσα το χέρι προς το πιστόλι, αλλά δεν χρειάστηκε να το βγάλω, επειδή σταμάτησε αμέσως μόλις με είδε.

«Τζορτζ». Το μέτωπό του ζάρωσε από ανησυχία. «Τι σε φέρνει εδώ; Πρόκειται για το παιδί;»

«Καλά το κατάλαβες». Ακούμπησα το χέρι στο στήθος του και τον έσπρωξα μέσα στο σπίτι.

«Τι συμβαίνει;» Έπεσε πάνω στο χέρι μου με εκπληκτική δύναμη, και χρειάστηκε μεγάλη προσπάθεια για να τον συγκρατήσω. «Φέρεσαι πολύ περίεργα, Τζορτζ».

«Εσύ αρρώστησες τον Σάμι», του είπα. «Κι αν δεν τον ξανακάνεις καλά, θα σε σκοτώσω».

«Ηρέμησε, Τζορτζ- σου είπα να ελέγξεις τα νεύρα σου».

«Δεν έχω νεύρα».

«Είναι το άγχος από...»

«Αρκετά!» φώναξα, σχεδόν χάνοντας τον έλεγχό μου. «Ξέρω πως εσύ αρρώστησες τον Σάμι, και θα σε κάνω να σταματήσεις».

«Μα για ποιο λόγο να...»

«Επειδή πήγε στο σπίτι των Γκούρθι και είδε πάρα πολλά — να γιατί». Τον έσπρωξα πιο δυνατά, κι αυτός πισωπάτησε μέσα στο χωλ.

«Το σπίτι των Γκούρθι; Όχι, Τζορτζ, όχι».

Μέχρι εκείνη τη στιγμή, ήμουν σχεδόν έτοιμος να υποχωρήσω και να αποδεχθώ την ιδέα πως είχα μισοτρελαθεί από την αγωνία μου, αλλά είδα το πρόσωπό του να μετατρέπεται σε μια χαλαρή γκρίζα μάσκα. Η δύναμη φάνηκε να αφήνει το σώμα του, κάνοντάς τον μικρότερο και γεροντότερο.

«Ναι, το παλιό σπίτι των Γκούρθι». Έκλεισα την πόρτα πίσω μου. «Τι κάνεις εκεί πέρα, γιατρέ;»

«Άκου, Τζορτζ; αυτή τη στιγμή δεν μπορώ να σου μιλήσω. Έμαθα πως έπιασε φωτιά κάπου στη γειτονιά και πρέπει να πάω. Ίσως χρειάζονται τη βοήθειά μου». Ο δρ. Πίτμαν απέκτησα ξανά ένα μέρος της αξιοπρέπειάς του και προσπάθησε να με παραμερίσει.

«Άργησες», είπα εγώ, κλείνοντάς του το δρόμο. «Το μέρος έγινε λαμπάδα. Όλα σου τα όργανα χάθηκαν». Σταμάτησα για μια στιγμή και τον

κοίταξα στα μάτια. «Όλοι χάθηκαν».

«Δεν... δεν καταλαβαίνω τι εννοείς».

«Αυτά τα πράγματα που έφτιαχνες. Τα πράγματα που έμοιαζαν με ανθρώπους αλλά δεν ήταν, επειδή οι πραγματικοί άνθρωποι ήταν νεκροί. Πάνε όλοι, γιατρέ, κάηκαν». Έριχνα άδεια για να πιάσω γεμάτα, αλλά πρόσεξα πως μερικά από τα λόγια μου έβρισκαν το στόχο τους και έτσι συνέχισα. «Ήμουν εκεί και τα είδα όλα. Θα μιλήσω και θα το μάθουν όλοι. Ο θάνατος του Σάμι δεν πρόκειται να καλύψει τίποτα. Κατάλαβες, γιατρέ;»

Κούνησε το κεφάλι πέρα-δώθε, και μετά μου γύρισε την πλάτη και άρχισε να ανεβαίνει τη μεγάλη σκάλα. Πήγα να τραβήξω το πιστόλι, το μετάνοιωσα, και έτρεξα πίσω του, πιάνοντάς τον καθώς έφτανε στο κεφαλόσκαλο. Έσπρωξε τα χέρια μου μακριά. Χρησιμοποιώντας όλη τη δύναμή μου, τον κόλλησα στον τοίχο πιέζοντας με το βραχίονα το λαιμό του, αποφασισμένος να του αποσπάσω την αλήθεια με οποιονδήποτε τρόπο. Εκείνος πήγε να ξεφύγει, τον έπιασα ξανά, χάσαμε την ισορροπία μας, και κατρακυλίσαμε στη σκάλα. Δυο φορές στο δρόμο προς τα κάτω ένιωσα και άκουσα κόκκαλα να σπάνε· έμεινα ακίνητος στο πάτωμα τουλάχιστον για δέκα δευτερόλεπτα πριν σιγουρευτώ πως τα κόκκαλα δεν ήταν δικά μου.

Ανασηκώθηκα στον αγκώνα και κοίταξα το πρόσωπο του δρ. Πίτμαν. Τα δόντια του ήταν πασαλειμμένα με αίμα, και για μια στιγμή ένιωσα τις αμφιβολίες να με πνίγουν. Ήταν ηλικιωμένος άνθρωπος, και ίσως στην πραγματικότητα να μην είχε καταλάβει λέξη από όσα του είχα πει...

«Καλά τα κατάφερες, Τζορτζ», ψιθύρισε. «Μας ξέκανες όλους».

«Τι εννοείς;»

«Μόνο ένα πράγμα θέλω να πιστέψεις... ποτέ δεν βλάψαμε κανέναν... έχουμε δει πάρα πολύ πόνο για να κάνουμε κάτι τέτοιο...» Έβηξε, και κόκκινος αφρός κάλυψε τα χείλη του.

«Τι θες να πεις;»

«Ετοιμάζαμε μια πολύ ήσυχη και πολύ σταδιακή εισβολή... η λέξη εισβολή δεν είναι η κατάλληλη... δεν σκοπεύαμε να κατακτήσουμε ή να εκτοπίσουμε τους ανθρώπους... τα σώματά μας ήταν αδύνατον να ταξιδέψουν από τον κόσμο μας... εντοπίζαμε ανίατα άρρωστους ανθρώπους... κατασκευάζαμε αντίγραφα και τους αντικαθιστούσαμε... με αυτόν τον τρόπο μπορούσαμε κι εμείς να ζήσουμε για λίγο φυσιολογικά... σχεδόν φυσιολογικά... μέχρι ο θάνατος να ξανάρθει...»

«Δρ. Πίτμαν, δεν σε καταλαβαίνω», είπα απελπισμένα.

«Δεν είμαι ο αληθινός δρ. Πίτμαν... εκείνος πέθανε πολλά χρόνια πριν... ήταν το πρώτο υποκείμενο του πειράματος σε αυτή την πόλη- ένας γιατρός είναι η καλύτερη θέση για την... σκορνταρίστηκα — δεν έχετε την αντίστοιχη λέξη — μεταφέρθηκα σε ένα αντίγραφο του σώματός του...

Το πάτωμα φάνηκε να σείεται από κάτω μου. «Εννοείς πως είσαι από άλλο πλανήτη;»

«Ακριβώς, Τζορτζ».

«Μα, για όνομα του Θεού, γιατί; Γιατί να θέλει κάποιος...»

«Να χαίρεσαι που δεν μπορείς να φανταστείς

τι ήταν αυτό που έκανε ένα τέτοιο σχέδιο... επιθυμητό». Το σώμα του συσπάσθηκε από ξαφνικό πόνο.

«Και πάλι δεν καταλαβαίνω», είπα εγώ ικετευτικά. «Γιατί αντιγράφατε τα σώματα γέρων, μόνο και μόνο για να μείνετε κλεισμένοι σε ένα παλιό σπίτι για την υπόλοιπη ζωή σας;»

«Συνήθως δεν γίνεται κάτι τέτοιο... αντικαθιστούμε και αφομοιωνόμαστε.... ο ετοιμοθάνατος φαίνεται να αναρρώνει... αλλά η διαδικασία αντικατάστασης απαιτεί κάποιο χρόνο, και μερικές φορές το υποκείμενο πεθαίνει ξαφνικά στο σπίτι του, χωρίς να μας δώσει την ευκαιρία να πάρουμε τη θέση του... και δεν μπορούμε να γυρίσουμε πίσω...»

Πάγωσα καθώς ένα εκτυφλωτικό χρυσό φως πλημμύρισε το δωμάτιο. Το ακολούθησε ήχος από λάστιχα πάνω σε χαλίκι, και κατάλαβα πως ένα αυτοκίνητο είχε σταματήσει μπροστά στην πόρτα του σπιτιού. Ο άνδρας που γνώριζα σαν δρ. Πίτμαν έκελισε τα μάτια και αναστέναξε βαθιά.

«Και ο Σάμι;» Ταρακούνησα την άτονη μορφή. «Δεν μου είπες τίποτα για το γιο μου».

Τα μάτια του άνοιξαν αργά και, παρά τον πόνο μέσα τους, διέκρινα εκεί και καλοσύνη. «Έγινε λάθος, Τζορτζ». Η φωνή του ήταν απόμακρη, καθώς προσπαθούσε να συνεχίσει. «Δεν είχα ιδέα πως είχε πάει στο παλιό σπίτι... δεν είμαστε και πολύ οργανωτικοί... ναλντ ντένμπο σοβισέγκ... με συγχωρείς... δεν είχα σχέση με την αρρώστεια του...»

Η πόρτα ενός αυτοκινήτου ακούστηκε να κλείνει. Ήθελα να το βάλω στα πόδια, αλλά είχα

να του κάνω μια ακόμα ερώτηση. «Πήγα κι εγώ στο παλιό σπίτι. Είδα τη δεξαμενή, και κάτι εκεί μέσα... που έμοιαζε με αγόρι. Αυτό σημαίνει πως ο Σάμι είναι ετοιμοθάνατος; Πως πρόκειται να τον αντικαταστήσετε;»

«Ο Σάμι θα γίνει καλά, Τζορτζ... αν και στην αρχή δεν είχα ελπίδες... δεν γνώριζα εσένα και τη Μέι όσο καιρό σας γνώριζε ο δρ. Πίτμαν, αλλά σας αγαπούσα... Ήξερα πως η Μέι δεν θα άντεχε την απώλεια, και έτσι κανόνισα μια αντικατάσταση... δοκιμαστικά, καταλαβαίνεις, κλείλ νουρ... δεν χρειάζεται πια... ο Σάμι θα γίνει καλά...» Προσπάθησε να μου χαμογελάσει και αίμα ανάβλυσε από το στόμα του, ακριβώς τη στιγμή που το κουδούνι της πόρτας άρχισε να χτυπά επίμονα.

Κοίταξα τον κουρασμένο και σακατεμένο γέρο με ένα παράξενο αίσθημα θλίψης. Σε τι είδους κόλαση είχε γεννηθεί; Ποιες συνθήκες θα μπορούσαν να αναγκάσουν οποιονδήποτε να κάνει το ταξίδι που έκανε με τόσο μικρή ανταμοιβή; Το κουδούνι ξαναχτύπησε και πήγα να ανοίξω την πόρτα.

«Κάλεσε ένα ασθενοφόρο», είπα στο άγνωστο που στεκόταν στα σκαλιά. «Ο δρ. Πίτμαν έπεσε από τις σκάλες- νομίζω πως είναι ετοιμοθάνατος».

Η ώρα ήταν περασμένη όταν το περιπολικό της αστυνομίας με άφησε έξω από το σπίτι μου, αλλά το κτίριο ήταν γεμάτο φως. Ευχαρίστησα τον αρχιφύλακα που με είχε μεταφέρει από το νεκροτομείο όπου είχαν πάει το πτώμα του δρ. Πίτμαν (δεν μπορούσα να τον σκεφτώ με κάποιο άλλο όνομα) και διέσχισα βιαστικά το τσιμέντο

του δρόμου προς την πόρτα μου. Τα φώτα έδειχναν κάποια αλλαγή στη διάθεση της Μέι, αλλά φοβόμουν να αρχίσω να ελπίζω...

«Τζορτζ». Η Μέι με συνάντησε στην πόρτα, με πρόσωπο χλωμό αλλά χαρούμενο. «Πού ήσουν; Σε έψαχνα παντού. Μου τηλεφώνησαν από την κλινική πριν από μισή ώρα. Ο Σάμι αισθάνεται καλύτερα και ζήτησε να μας δει. Έχω το αυτοκίνητο απέξω. Να οδηγήσω εγώ; Θα μας αφήσουν να τον δούμε και θα...»

«Ηρέμησε, Μέι. Ηρέμησε». Την αγκάλιασα, νιώθοντας την αγχωμένη ικανοποίηση στο λεπτό σώμα της, και την έβαλα να μου διηγηθεί την ιστορία από την αρχή.

Η αντίδραση του Σάμι στη φαρμακευτική αγωγή ήταν πολύ ικανοποιητική, είχε ανακτήσει εντελώς τις αισθήσεις του και ζητούσε τους γονείς του. Ο διευθυντής της κλινικής είχε αποφασίσει να παραβιάσει για λίγο τους κανονισμούς και να μας αφήσει να δούμε το παιδί για μερικά λεπτά. Ένα πυροτέχνημα ευτυχίας έσκασε πίσω από τα μάτια μου ενώ η Μέι μιλούσε, και ένα λεπτό αργότερα βρισκόμασταν στο δρόμο προς την κλινική. Ένα μεγάλο φεγγάρι, που είχε ακριβώς το χρώμα της φλόγας ενός κεριού, σηκωνόταν πίσω από τις στέγες των σπιτιών. Ο άνεμος ανάδευε τις κορφές των δέντρων και η λάμψη από τη μεριά του σπιτιού των Γκούρθι είχε εξαφανιστεί. Η Μέι ήταν στο τιμόνι, οδηγώντας με μεγάλη αυτοπεποίθηση, και για πρώτη φορά μετά από ώρες ένιωσα να χαλαρώνω.

Συνειδητοποίησα πως είχα ξεχάσει να ξεφορτωθώ το πιστόλι το οποίο πίεζε τα πλευρά μου όση ώρα μιλούσα με την αστυνομία. Ήταν από

την πλευρά της Μέι, και έτσι δεν είχα πολλές πιθανότητες να το χώσω στο ντουλαπάκι απαρατήρητος. Η ντροπή μου για το γεγονός ότι είχα πάρει το όπλο και επιπλέον η επιθυμία μου να μην αναστατώσω περισσότερο τη Μέι, με έκανε να αποφασίσω να το κρατήσω κρυμμένο για λίγο ακόμα. Νιώθοντας ξαφνικά πολύ κουρασμένος, έκλεισα τα μάτια και άφησα τις θύμισες των γεγονότων της νύχτας να με συνεπάρουν.

Οι ασύνδετες φράσεις του δρ. Πίτμαν δημιουργούσαν μια απίστευτη ιστορία, αλλά παρ' όλα αυτά εγώ είχα αντικρίσει τις φριχτές αποδείξεις. Υπήρχε κάτι μακάβριο στην ιδέα ότι μια ομάδα εξωγήινων όντων ζούσαν στριμωγμένα σε ένα άθλιο δωμάτιο ενός ερειπωμένου σπιτιού, περιμένοντας να πεθάνουν μέσα σε σώματα ήδη νεκρών ανθρώπων. Η ανάμνηση του προσώπου της πεθεράς μου, δυο εβδομάδες μετά την κηδεία της, θα αργούσε πολύ να σβήσει από το μυαλό μου. Εκείνη, το αντίγραφο, με είχε αναγνωρίσει, πράγμα που σήμαινε οτι η μέθοδος που χρησιμοποιούσαν οι εξωγήινοι ήταν αφάντασταλεπτομερής, επεκτεινόμενη ακόμα και στην ίδια τη δομή των εγκεφαλικών κυττάρων. Προφανώς, οι μόνες αλλαγές που θα έκαναν θα ήταν οι απαραίτητες- αν κάποιος πέθαινε από καρκίνο, το αντίγραφο θα ήταν απαλλαγμένο από την αρρώστεια. Τα γερασμένα σώματα θα ενδυναμώνονταν- ο δρ. Πίτμαν και όλοι όσοι βρίσκονταν μέσα στο σπίτι ενεργούσαν με εξαιρετική άνεση. Θα είχαν καταφέρει, όμως, να γλιτώσουν από τη φωτιά; Ίσως κάποιος ηθικός κώδικας να μην τους επέτρεπε να βγουν από το σπίτι, ακόμη και αν κινδύνευαν να πεθάνουν, εκτός και

αν κάποιο μέρος είχε ήδη ετοιμαστεί, ώστε να μπορούν να μπουν στην κοινωνία μας χωρίς το φόβο να ανακαλυφθούν.

Οι εξωγήινοι ίσως να έχουν κάποιο κώδικα ηθικής, σκέφτηκα, αλλά μπορούσα εγώ να τους επιτρέψω να μπουν ανάμεσά μας ανενόχλητοι;

Δεν είχα ιδέα πόσο είχε προχωρήσει αυτή η εισβολή. Ο δρ. Πίτμαν μου είχε πει ότι ήταν το πρώτο αντίγραφο σε αυτή την πόλη. Μήπως αυτό σήμαινε πως η εισβολή κάλυπτε ολόκληρη τη χώρα; Τον κόσμο; Υπήρχε επίσης και το ζήτημα των αριθμών. Ο ετοιμοθάνατος είχε πει πως η τεχνική αντικατάστασης αποτύγχανε όταν το πρόσωπο πέθαινε ξαφνικά στο σπίτι του, πράγμα που σήμαινε πως η κλινική είχε διαβρωθεί- σε ποιο βαθμό, όμως; Μήπως θα ερχόταν μια μέρα όπου κάθε γέρος στον κόσμο- και ένας μεγάλος αριθμός νέων, επίσης- θα ήταν όλοι τους αντίγραφα;

Τα φώτα του δρόμου έπεφταν σαν κόκκινες κηλίδες πίσω από τα κλειστά μου βλέφαρα, και τα νεά ερωτήματα χτυπούσαν το μυαλό μου με τον ίδιο ρυθμό. Θα έπρεπε να πιστέψω όσα είχε πει ο «δρ. Πίτμαν» για τους σκοπούς των εξωγήινων; Ήταν αλήθεια πως είχε δείξει ευγένια και πραγματική έγνοια για τον Σάμι και τη Μέι- αλλά πώς μπορεί κάποιος να ερμηνεύσει εκφράσεις προσώπου οι οποίες ελέγχονται από ένα πλάσμα που κάποτε κατοικούσε εντελώς διαφορετική μορφή; Ένα άλλο ερώτημα ακολούθησε- και ήταν κάτι που το υποσυνείδητό μου προσπαθούσε να αποφύγει. Αν η μυστικότητα ήταν τόσο σημαντική για τα σχέδια των εξωγήινων, τότε γιατί ο «δρ. Πίτμαν» μου είχε διηγηθεί αυτή τη φαντα-

στική ιστορία; Μήπως είχε προσπαθήσει να με εκμεταλλευθεί με έναν τρόπο που ακόμα δεν είχα καταλάβει; Για άλλη μια φορά είδα το πρόσωπο του αναίσθητου γιου μου καθώς τον κουβαλούσε στις σκάλες, και ένας φόβος μεγαλύτερος από οποιονδήποτε είχα νιώσει πριν άρχισε να ανοίγει τα μαύρα πέταλά του.

Άνοιξα βίαια τα μάτια, μη θέλοντας να σκεφτώ περισσότερο.

«Ταλαίπωρο πλάσμα- είσαι κουρασμένος», είπε η Μέι. «Τα κρατάς όλα μέσα σου, κι έτσι υποφέρεις περισσότερο».

Εγώ ένευσα. Με νταντεύει, σκέφτηκα. Είναι ξανά ευτυχισμένη, γαλήνια, γεμάτη αυτοπεποίθηση — και όλα αυτά επειδή ο μικρός πάει καλύτερα. Η ζωή του Σάμι ταυτίζεται με τη δική της.

Η Μέι έκοψε ταχύτητα. «Φτάσαμε. Δεν πρέπει να μείνουμε πολύ- πάει πολύ που ο δρ. Μίλιγκαν μας αφήνει έστω και να μπούμε τέτοια ώρα».

Θυμήθηκα τον δρ. Μίλιγκαν- ψηλός, σκυφτός και γέρος. Ένας ακόμη δρ. Πίτμαν; Ξαφνικά συνειδητοποίησα πως δεν είχα πει στη Μέι τίποτα για τα γεγονότα εκείνης της νύχτας, αλλά πριν σκαρώσω μια κατάλληλη ιστορία βγήκαμε από το αυτοκίνητο. Σε αντίθεση με τον καθαρό αρωματισμένο αέρα έξω, ο αέρας του νοσοκομείου μύριζε κλεισούρα και θάνατο. Ο χώρος υποδοχής ήταν άδειος, αλλά ένας νεαρός γιατρός με στραβό πόδι ήρθε κουτσαίνοντας προς το μέρος μας και μετά έκανε νόημα σε μια νοσοκόμα καθώς του δώσαμε τα ονόματά μας. Η νοσοκόμα, μια ψηλή γυναίκα με κόκκινες φακίδες στα χέρια, μας οδήγησε σε έναν ανελκυστήρα και πάτησε το κουμπί για τον τρίτο όροφο.

«Ο Σάμιουελ τα πάει πολύ καλά», είπε στη Μέι. «Είναι πολύ δυνατό αγόρι».

«Ευχαριστώ», είπε η Μέι με ευγνωμοσύνη. «Ευχαριστώ».

Ήθελα να αλλάξω θέμα, επειδή εμένα ο Σάμι ποτέ δεν μου είχε φανεί ιδιαίτερα γερός, και ο φριχτός ανθός του φόβου έβγαζε καινούρια πέταλα μέσα μου. «Πώς πάνε τα πράγματα απόψε;»

«Ήσυχα, κατά περίεργο τρόπο. Πολύ ήσυχα».

«Άκουσα πως έπιασε κάπου φωτιά».

«Δεν μας επηρέασε».

«Ωραία», είπα αφηρημένα. Αν οι εξωγήινοι ήταν κατασκευασμένοι ακριβώς όπως και οι άνθρωποι που αντικαθιστούσαν, τα απομεινάρια τους θα έμοιαζαν σαν κανονικά θύματα φωτιάς. Θα γινόταν χαμός, είπα από μέσα μου, και προσπάθησα να παραμείνω σε αυτόν τον συλλογισμό, αλλά το μαύρο λουλούδι μεγάλωνε πια ανεξέλεγχτα, προσπαθώντας να με καταβροχθίσει. Από πού προέρχονταν τα σώματα; Το σκούρο πηχτό υγρό μέσα στη δεξαμενή ήταν συνθετικής ή οργανικής προέλευσης; Το πράγμα που επέπλεε εκεί μέσα- ήταν άραγε ένα σώμα υπό κατασκευή;

Ή μήπως διαλυόταν για να προστεθεί σε ένα απόθεμα οργανικής ύλης;

Μήπως είχα δει το πτώμα του γιου μου;

Κι άλλες σκέψεις άρχισαν να με βασανίζουν σαν δαιμονες. Ο «δρ. Πίτμαν» είχε μεταφέρει τον Σάμι στην κλινική με το δικό του αμάξι, αλλά είχε καθυστερήσει περίεργα να φτάσει. Προφανώς είχε πάει πρώτα τον μικρό στο σπίτι των Γκούρθι. Γιατί; Επειδή, σύμφωνα με τα λεγόμενά του, είχε πιστέψει πως ο Σάμι θα πέθαινε, ήθελε να

γλιτώσει τη Μέι από το σοκ της απώλειας του γιου της, και έτσι είχε κανονίσει για μια αντικατάσταση — μόνο στην περίπτωση που θα συνέβαινε το μοιραίο. Αλτρουιστικό. Απίστευτα αλτρουιστικό. Πόσο εύπιστο με θεωρούσε ο «δρ. Πίτμαν»; Αν ο Σάμι είχε πεθάνει φυσιολογικά ή είχε σκοτωθεί και αντικατασταθεί από έναν εξωγήινο πέρα από τα αστέρια, οι εξωγήινοι θα το πλήρωναν πολύ ακριβά. Θα σκότωνα, θα έκαιγα...

Κατάφερα να ελέγξω ένα ξαφνικό τρέμουλο στα μέλη μου καθώς η νοσοκόμα μας άνοιγε την πόρτα ενός μικρού δωματίου. Το θαμπό φως έδειχνε τον Σάμι να κοιμάται γαλήνια σε ένα μονό κρεβάτι. Η καρδιά μου πόνεσε καθώς αναγνώριζα τη σάρκα από τη σάρκα μου.

«Μπορείτε να περάσετε για ένα λεπτό, αλλά μονάχα για ένα λεπτό», είπε η νοσοκόμα. Τα μάτια της έμειναν για λίγο πάνω στο πρόσωπο της Μέι, και κάτι που είδε εκεί την ώθησε να παραμείνει στο διάδρομο ενώ εμείς μπαίναμε στο δωμάτιο. Ο Σάμι ήταν χλωμός αλλά δεν δυσπνοούσε. Το δέρμα του μετώπου του χρυσάφιζε από τον ήλιο του περασμένου καλοκαιριού. Η Μέι κρατούσε το μπράτσο μου και με τα δυο της χέρια, καθώς σταθήκαμε δίπλα στο κρεβάτι.

«Είναι καλά», είπε, αναστενάζοντας. «Αχ, Τζορτζ, θα πέθαινα».

Στον ήχο της φωνής της, τα βλέφαρα του Σάμι τρεμόπαιξαν ελαφρά, αλλά παρέμεινε ακίνητος. Η Μέι άρχισε να κλαίει σιωπηλά και αβίαστα.

«Ηρέμησε αγάπη μου», είπα εγώ. «Σκέψου πως είναι καλά».

«Το ξέρω, αλλά νιώθω σαν να έφταιγα εγώ».

«Εσύ;»

«Ναι. Χθες στο φαγητό με εξόργισε τόσο πολύ με αυτή την κουβέντα για τη μητέρα μου που ευχήθηκα να πεθάνει».

«Ανοησίες».

«Το ξέρω, αλλά το είπα, και κανείς δεν πρέπει να λέει τέτοια λόγια, γιατί...»

«Η μοίρα δεν μπαίνει σε πειρασμό τόσο εύκολα», είπα εγώ με μια ήρεμη λογική που δεν είχα κανένα λόγο να νιώθω. «Εξάλλου, δεν το έλεγες σοβαρά. Ο κάθε γονιός γνωρίζει πως, αν το παιδί σου σε νευριάσει, μπορείς να πεις τα πάντα».

Ο Σάμι άνοιξε τα μάτια. «Μαμά;»

Η Μέι έπεσε στα γόνατα. «Εδώ είμαι, Σάμι».

«Συγνώμη που σε στενοχώρεσα». Η φωνή του ήταν αδύναμη και ληθαργική.

«Δεν με στενοχώρεσες, αγαπούλα μου». Πήρε το χέρι του και το έφερε στα χείλη της.

«Κι όμως, το έκανα. Δεν έπρεπε να σου πω ότι είδα τη γιαγιά». Έστρεψε το βλέμμα του προς εμένα. «Ήταν ένα ανόητο αστείο, όπως είπε κι ο μπαμπάς. Δεν είδα πουθενά τη γιαγιά Κάμινς». Τα μάτια του έλαμπαν με αποφασιστικότητα, καρφώνοντας τα δικά μου.

Πισωπάτησα ένα βήμα και το μαύρο λουλούδι που απειλούσε να με καταπιεί έκλεισε τα πεινασμένα του πέταλα γύρω μου. Ο Σάμι, ο δικός μου Σάμι, είχε δει το αντίγραφο της γιαγιάς του στο παλιό σπίτι των Γκούρθι- και καμιά τιμωρία ή καλόπιασμα δεν θα τον έκανε να υποχωρήσει σε αυτή του τη γνώμη. Αντίθετα με εμένα, ο γιος μου δεν είχε ποτέ συμβιβαστεί στη ζωή του.

Με δική του θέληση, το χέρι μου γλίστρησε κάτω από μπουφάν και άγγιξε τη λαβή του πιστο-

λιού. Το αγόρι μου είχε πεθάνει και αυτή ήταν η ώρα και η στιγμή για να αρχίσω να το εκδικούμαι.

Όταν όμως κοίταξα τους καμπουριασμένους, τρεμάμενους ώμους της Μέι, κατάλαβα αμέσως γιατί ο «δρ. Πίτμαν» μου είχε πει όλη την ιστορία. Αν οι μακάβριες σκηνές στο σπίτι των Γκούθρι παρέμεναν για μένα μυστήριο, αν δεν είχα καταλάβει το σκοπό τους, ποτέ δεν θα έμενα με το στόμα κλειστό. Τελικά θα πήγαινα στην αστυνομία, θα ξεκινούσα ανακρίσεις, θα δημιουργούσα αναστάτωση...

Τώρα ήξερα πως η πρώτη απώλεια μιας τέτοιας ενέργειας θα ήταν η Μέι- αν μάθαινε την αλήθεια θα πέθαινε σαν να της είχα καρφώσει μια σφαίρα στο κεφάλι. Το χέρι μου απομακρύνθηκε από το πιστόλι.

Η ζωή του Σάμι είναι η ζωή της, σκέφτηκα.

Από μια μεριά, δεν είναι και τόσο άσχημο να συμβιβάζεσαι· κάνει τη ζωή ευκολότερη, όχι μόνο για σένα αλλά και για τους γύρω σου. Η Μέι χαμογελάει πάντα και είναι ευτυχισμένη που ο Σάμι μεγάλωσε και έχει γίνει ένα όμορφο και έξυπνο δεκατετράχρονο αγόρι. Η ανακάλυψη κάποιων ανθρώπινων απομειναριών στο παλιό σπίτι των Γκούρθι αναστάτωσε για λίγες ημέρες τη μικρή μας πόλη, αλλά αμφιβάλλω αν η Μέι πια το θυμάται. Όπως είπα, είναι πάντα χαμογελαστή.

Ασφαλώς, εγώ σκέφτομαι ακόμα το γιο μου, και κατά διαστήματα περνά από το μυαλό μου πως αν η Μέι πέθαινε, σε κάποιο ατύχημα για παράδειγμα, δεν θα είχα πια κανέναν ενδοιασμό.

Όμως τα χρόνια περνούν, και πουθενά δεν υπάρχει ένδειξη ότι η ανθρωπότητα βλάπτεται από αυτή την αθόρυβη εισβολή. Ίσως και να μην ήταν τίποτα περισσότερο από ένα τοπικό φαινόμενο, ένα πείραμα που τελικά δεν πέτυχε.

Κι όταν κοιτάζω τον Σάμι να μεγαλώνει και να ψηλώνει- μοιάζοντας τόσο πολύ στη μητέρα του- είναι εύκολο να πείσω τον εαυτό μου πως έχω κάνει λάθος. Στο κάτω-κάτω, τα λάθη είναι ανθρώπινα.

ΤΟ ΡΟΥΟΥΜ

του Άρθουρ Πόρτζες

Το διήγημα αυτό μοιάζει στο βασικό του μοτίβο με το πρώτο αυτής της ανθολογίας, δηλαδή τους Κεφαλοκυνηγούς. Αυτή τη φορά, όμως, ο εξωγήινος κυνηγός είναι πολύ πιο ανηλέητος και το τέλος του διηγήματος ιδιαίτερα απροσδόκητο.

Θ.Μ.

Το θωρηκτό Ιλκόρ είχε μόλις μπει στο διαστρικό χώρο πέρα από την τροχιά του Πλούτωνα, όταν ένας αναστατωμένος αξιωματικός ήρθε να δώσει αναφορά στον Κυβερνήτη.

«Εξοχώτατε», είπε ανήσυχα. «Με λύπη μου σας πληροφορώ πως, εξαιτίας της απροσεξίας ενός τεχνικού, ένα Ρουούμ τύπου Η-9 ξεχάστηκε στον τρίτο πλανήτη του συστήματος, μαζί με οτιδήποτε τυχόν είχε συλλέξει».

Τα τριγωνικά μάτια του Κυβερνήτη σκιάστηκαν για μια στιγμή, αλλά όταν μίλησε η φωνή του ήταν ψύχραιμη.

«Πώς ήταν ρυθμισμένο το Ρουούμ;»

«Για μέγιστη ακτίνα τριάντα μιλίων και ογδόντα κιλά, συν ή πλην επτά».

Ακολούθησε σιωπή αρκετών δευτερολέπτων, και τελικά ο Κυβερνήτης είπε: «Τώρα πια είναι αργά για να αλλάξουμε πορεία. Σε λίγες εβδομάδες θα ξαναγυρίσουμε, και τότε θα περισυλλέξουμε και το Ρουούμ. Δεν έχω όρεξη να μου χρε-

ώσουν ένα από αυτά τα πανάκριβα μηχανήματα. Φρόντισε», διέταξε παγερά, «ο υπεύθυνος να τιμωρηθεί αυστηρότατα».

Στο τέλος του ταξιδιού του, όμως, κοντά στην περιοχή του Ρίγκελ, το θωρηκτό συνάντησε ένα επίπεδο, δαχτυλιδόσχημο σκάφος του εχθρού. Όταν η αναπόφευκτη ανταλλαγή πυρών έπαψε, και τα δυο πλοία, μισολιωμένα, ραδιενεργά και φορτωμένα με νεκρούς, ξεκινούσαν μια τροχιά ενός δισεκατομμυρίου ετών γύρω από το άστρο.

Στη Γη ήταν ακόμη η εποχή των δεινοσαύρων.

Όταν οι δυο άνδρες ξεφόρτωσαν και τα τελευταία εφόδια, ο Τζιμ Ίργουιν είδε τον συνεταίρο του να ξαναμπαίνει στο μικρό υδροπλάνο. Του έγνεψε φιλικά.

«Μην ξεχάσεις να ταχυδρομήσεις το γράμμα στη γυναίκα μου», του φώναξε.

«Αμέσως μόλις προσγειωθώ», του απάντησε ο Γουόλτ Λίοναρντ, βάζοντας μπροστά τη μηχανή. «Και κοίτα να βρεις λίγο ουράνιο- αυτό που χρειάζεται τώρα η Σιλ είναι μια φλέβα. Μια περιουσία για αυτήν και το γιο σας, σωστά;»

Ο Τζιμ έκανε μια κοροϊδευτική χειρονομία καθώς το υδροπλάνο ανέπτυσσε ταχύτητα, αφήνοντας πίσω του ένα αφρισμένο μονοπάτι. Ενώ το σκάφος απογειωνόταν, ένιωσε ένα παράξενο ρίγος. Για τρεις εβδομάδες θα έμενε απομονωμένος σε εκείνη την απόμακρη κοιλάδα των Καναδικών Βραχωδών Ορέων. Αν για κάποιο λόγο το υδροπλάνο δεν ξαναγύριζε στην παγερή γαλάζια λίμνη, ήταν σίγουρα ξοφλημένος. Ακόμη και με αρκετό φαγητό κανείς δεν θα μπορούσε να σκαρφαλώσει σε εκείνες τις παγωμένες κορφές

και να διασχίσει με τα πόδια εκατοντάδες μίλια σχεδόν παρθένας έκτασης. Ασφαλώς, όμως, ο Γουόλτ Λίοναρντ θα επέστρεφε στην ώρα του, αν και όλα εξαρτώνταν από τον Τζιμ. Αν υπήρχε ουράνιο στην κοιλάδα, είχε είκοσι μία ημέρες για να το βρει. Έπρεπε λοιπόν να ξεκινήσει ευδιάθετα και χωρίς άσχημα προαισθήματα.

Δουλεύοντας με την αβίαστη ακρίβεια ενός έμπειρου κυνηγού, έφτιαξε με κλαδιά ένα υπόστεγο κάτω από την προεξοχή ενός βράχου. Για εκείνες τις τρεις καλοκαιριάτικες εβδομάδες, δεν χρειαζόταν τίποτα πιο μόνιμο. Ιδρώνοντας κάτω από το δυνατό πρωινό ήλιο, στίβαξε τις προμήθειές του πλάι στο βράχο, καλύπτοντάς τες προσεκτικά με αδιάβροχο καραβόπανο ώστε να προστατεύονται από τα μεγάλα ζώα. Το μόνο που άφησε στην άκρη ήταν ο δυναμίτης, τον οποίο έκρυψε σε ένα σημείο κάπου διακόσια μέτρα μακριά. Μόνο ένας ηλίθιος θα μοιραζόταν το μέρος του ύπνου του με ένα κιβώτιο δυνατών εκρηκτικών.

Οι δύο πρώτες εβδομάδες πέρασαν γρήγορα, χωρίς καμια ενθαρρυντική ανακάλυψη. Είχε απομείνει μονάχα ένα ακόμα πιθανό σημείο, και είχε ίσα-ίσα το χρόνο να το εξερευνήσει. Ένα πρωί λοιπόν, προς το τέλος της τρίτης εβδομάδας, ο Τζιμ Ίργουιν ετοιμάστηκε για μια τελευταία απελπισμένη εξόρμηση στο βορειοανατολικό άκρο της κοιλάδας, μιας περιοχής που δεν είχε ακόμα επισκεφθεί.

Πήρε τον μετρητή Γκάιγκερ, φόρεσε τα ακουστικά ανάποδα ώστε το φυσιολογικό του κροτάλισμα να μην εμποδίζει την ακοή του, έριξε το

τουφέκι στον ώμο και ξεκίνησε, υπενθυμίζοντας στον εαυτό του πως στη συγκεκριμένη αποστολή αυτή ήταν η τελευταία του ευκαιρία. Το ογκώδες όπλο τον εμπόδιζε και τον βάραινε, αλλά οι πελώριες καναδέζικες αρκούδες δεν συμπαθούσαν τους παρείσακτους και σκοτώνονταν πολύ δύσκολα. Είχε ήδη αναγκαστεί να σκοτώσει δύο, κάτι που τον είχε λυπήσει ιδιαίτερα, μια και το είδος αυτό έτεινε να εξαφανιστεί. Το τουφέκι είχε αποδειχθεί μεγάλη παρηγοριά και σε αρκετές άλλες περιπτώσεις, όπου είχε τελικά αποφύγει να πυροβοληθεί. Είχε και ένα μικρό πιστόλι, το οποίο ήταν παρατημένο μαζί με τα άλλα του πράγματα πίσω στο υπόστεγο.

Ξεκίνησε σφυρίζοντας, επειδή ο καθαρός παγερός αέρας, ο λαμπερός ήλιος πάνω στους γαλαζόλευκους παγετώνες και η έντονη μυρωδιά του καλοκαιριού, τον χαροποιούσαν παρά την κακοτυχία που τον βασάνιζε ως εκείνη τη στιγμή. Σχεδίαζε να καλύψει πορείας μιας ημέρας μέχρι την καινούρια περιοχή, να μείνει εκεί περίπου τριάντα έξι ώρες, εξερευνόντας την προσεκτικα, και να επιστρέψει ακριβώς πάνω στην ώρα για να υποδεχθεί το υδροπλάνο. Πέρα από το σακίδιο πρώτης ανάγκης, δεν είχε πάρει μαζί του ούτε φαγητό, ούτε νερό. Θα του ήταν εύκολο να σκοτώσει κάποιο λαγό και τα ρυάκια ήταν γεμάτα με νόστιμους σολωμούς, ενός είδους που σπάνιζε πια στις Ηνωμένες Πολιτείες.

Ο Τζιμ περπατούσε όλο το πρωί, νιώθοντας κάπου-κάπου την ελπίδα να φουντώνει καθώς ο μετρητής κροτάλιζε. Το κροτάλισμά, όμως, πάντα έσβηνε μετά από λίγες στιγμές. Η κοιλάδα είχε ελάχιστα ραδιενεργά ίχνη. Προφανώς εί-

χαν κάνει κακή εκλογή. Η ευδιαθεσία του χάθηκε. Χρειάζονταν πολύ κάποιο πετυχημένο εύρημα, ειδικά ο Γολτ και η δική του γυναίκα, η Σιλ, βέβαια, μια και περίμεναν παιδί. Υπήρχε, όμως, ακόμα μια ελπίδα. Αυτές οι τελευταίες τριάντα έξι ώρες- θα έψαχνε και τη νύχτα, αν χρειαζόταν- ίσως ξεπλήρωναν όλες τις προηγούμενες. Σκέφτηκε κάπως πικραμένα πως θα τον βοηθούσαν πολύ και κάποια στοιχήματα που είχε βάλει, αν τελικά έβγαιναν αληθινά. Εκείνη τη στιγμή έφταναν τα οκτώ χιλιάδες δολλάρια.

Ένα χαμόγελο ειρωνίας στράβωσε τα χείλη του, και άφησε τα όνειρα για τα πιο πρακτικά προβλήματα του φαγητού του. Ο ήλιος, όπως και το στομάχι του, τού έλεγαν πως ήρθε η ώρα. Είχε μόλις αποφασίσει να βγάλει την πετονιά του και να ψαρέψει σε έναν αφρισμένο χείμαρρο, όταν πίσω από ένα χορταριασμένο λοφίσκο αντίκρυσε ένα θεάμα που τον έκανε να κοκκαλώσει και να μείνει με ανοιχτό το στόμα.

Έμοιαζε με το υπαίθριο κρεωπολείο κάποιου πελώριου σούπερ μάρκετ. Μια μεγάλη ποικιλία από σώματα ζώων ήταν τοποθετημένα σε τρεις σειρές οι οποίες απλώνονταν μέχρι εκεί που έφτανε το μάτι. Και τι είδους ζώα ήταν αυτά! Τα πλησιέστερα προς αυτόν ήταν ασφαλώς κοινά ελάφια, αρκούδες, κούγκαρ και αγριοπρόβατα- προφανώς ένα από το κάθε είδος- αλλά πιο κάτω υπήρχαν παράξενα τριχωτά ζώα και ακόμα πιο πέρα από αυτά μια εφιαλτική σύναξη ερπετών. Ένα από τα τελευταία, ακριβώς στην άκρη αυτής της εκπληκτικής συλλογής, το αναγνώρισε αμέσως. Στο μουσείο της πόλης του είχε δει ένα πολύ μεγαλύτερο δείγμα, αναπλασμένο από τα

κομμάτια των οστών που είχαν ανακαλυφθεί.

Δεν υπήρχε αμφιβολία πως ήταν ένας μικρός στεγόσαυρος, όχι μεγαλύτερος από πόνι.

Σαν υπνωτισμένος, ο Τζιμ άρχισε να περπατά κατά μήκος της γραμμής, παρατηρώντας τα ατέλειωτα εκθέματα. Κοιτάζοντας από πιο κοντά μια φολιδωτή σαύρα με σκουροκίτρινο χρώμα, είδε ένα βλέφαρο της να παίζει. Τότε συνειδητοποίησε την αλήθεια. Τα ζώα δεν ήταν νεκρά αλλά παραλυμένα και θαυμαστά συντηρημένα. Ο ιδρώτας άρχισε να αναβλύζει στο μέτωπό του. Πόσος καιρός είχε περάσει από τότε που οι στεγόσαυροι τριγυρνούσαν σε εκείνη την κοιλάδα;

Ξαφνικά συνειδητοποίησε άλλο ένα παράξενο γεγονός: Τα θύματα είχαν όλα περίπου το ίδιο μέγεθος. Για παράδειγμα, πουθενά δεν υπήρχε κάποιος μεγάλος δεινόσαυρος ή μαμμούθ. Όλα τα δείγματα είχν περίπου το μέγεθος ενός μεγάλου αγριοπρόβατου. Αναλογιζόταν αυτό το παράξενο γεγονός όταν η βλάστηση θρόϊσε πίσω του, προειδοποιώντας τον.

Η Τζιμ Ίργουιν είχε κάποτε ασχοληθεί με τον υδράργυρο, και για μια στιγμή του φάνηκε πως ένας δερμάτινος σάκκος, μισογεμάτος με αυτό το υγρό, είχε κατρακυλίσει μέσα στο ξέφωτο. Το σχεδόν σφαιρικό αντικείμενο κουνιόταν με μια παρόμοια, βαριά και ρευστή κίνηση. Δεν ήταν όμως δέρμα· αυτά που στην αρχή φαίνονταν σαν αηδιαστικές κρεατοελιές, από πιο κοντά έμοιαζαν με τις λειτουργικές προεξοχές κάποιου άγνωστου μηχανισμού. Ό,τι και να ήταν το πράγμα, δεν του δόθηκε πολύς χρόνος να το μελετήσει επειδή, αφού το σφαιροειδές σχήμα έβγαλε και ξαναμάζεψε μια σειρά από μεταλλικές βέρ-

γες με στρογγυλούς φακούς στις άκρες τους, άρχισε να κυλά προς το μέρος του με ταχύτητα περίπου πέντε μίλια την ώρα. Ο Τζιμ δεν είχε καμιά αμφιβολία πως σκόπευε να τον προσθέσει στο σωρό των ζωντανών-νεκρών εκθεμάτων του.

Βγάζοντας μια άναρθρη κραυγή, ο Τζιμ έκανε μερικά βήματα πίσω και σήκωσε την καραμπίνα. Το ρουούμ ήταν ακόμα καπου τριάντα μέτρα μακριά, πλησιάζοντας με εκείνη τη μέση αλλά αμετάβλητη ταχύτητά του, ένα πλησίασμα πολύ πιο τρομαχτικό μέσα στην κανονικότητά του από την τυφλή επίθεση κάποιου απλού, ανόητου ζώου.

Το χέρι του Τζιμ έχωσε με εξασκημένη γρηγοράδα ένα φυσίγγι μέσα στη θαλάμη. Κόλλησε το ταλαιπωρημένο κοντάκι στο μάγουλο και σημάδεψε το πλάσμα- έναν τέλειο στόχο μέσα στον λαμπερό απογευματιάτικο ήλιο. Ένα αχνό βλοσυρό χαμόγελο άγγιξε τα χείλη του καθώς πατούσε τη σκανδάλη. Ήξερε τι μπορούσε να κάνει ένα από αυτά τα βλήματα, με ταχύτητα εννιακόσια μέτρα το δευτερόλεπτο. Από τόσο κοντινή απόσταση, πιθανώς θα έκανε εκείνο το πράγμα χίλια κομμάτια.

Μπαμ! Το γνώριμο τίναγμα στον ώμο. Ι-ι-ι-ι! Το στρίγγλισμα μιας εξοστρακισμένης σφαίρας. Ρούφηξε την ανάσα του. Δεν υπήρχε καμιά αμφιβολία. Από είκοσι μόλις μέτρα, μια σφαίρα από τη βαριά καραμπίνα του είχε εξοστρακιστεί πάνω στην επιφάνεια αυτού του πράγματος.

Ο Τζιμ όπλισε βιαστικά και έριξε δυο ακόμα φορές πριν συνειδητοποιήσει την απόλυτη ματαιότητα μιας τέτοιας τακτικής. Όταν το ρουούμ

ήταν δύο μέτρα μακριά του, είδε λαμπερά αγκίστρια να ξεπετάγονται μέσα από τις χονδροειδείς προεξοχές. Ανάμεσά τους, μια κούφια βελόνα σαν κεντρί έσταζε ένα πρασινωπό υγρό. Ο Τζιμ γύρισε και άρχισε να τρέχει.

Ο Τζιμ Ίργουιν ζύγιζε ακριβώς εβδομήντα πέντε κιλά.

Ήταν εύκολο να κερδίσει απόσταση. Το ρουούμ φαινόταν ανίκανο να αυξήσει την ταχύτητα του, αλλά ο Τζιμ δεν έτρεφε αυταπάτες. Κανένας οργανισμός πάνω στη Γη δεν μπορούσε να διατηρήσει ένα σταθερό ρυθμό πέντε μιλίων την ώρα για περισσότερες από μερικές ώρες. Ο Τζιμ υπέθετε πως το κάθε κυνηγημένο ζώο είτε γύριζε για να επιτεθεί είτε, στην περίπτωση των πιο φοβιτσιάρικων, σωριαζόταν τελικά από την εξάντληση. Μόνο τα φτερωτά πλάσματα ήταν ασφαλή. Για οτιδήποτε πάνω στο έδαφος, το αποτέλεσμα ήταν αναπόφευκτο: άλλο ένα δείγμα στη φρικιαστική συλλογή. Σε ποιον ανήκε αυτή η συλλογή; Γιατί; Γιατί;

Τρέχοντας ψύχραιμα, ο Τζιμ άρχισε να πετά κάθε άχρηστο βάρος. Κοίταξε τον ήλιο που έπεφτε προς τη δυση του και αναρωτήθηκε τι θα γινόταν τη νύχτα. Δίστασε σχετικά με την καραμπίνα· είχε αποδειχθεί άχρηστη απέναντι στο πλάσμα, αλλά η στρατιωτική του εκπαίδευση τον παρότρυνε να κρατήσει το όπλο μέχρι το τέλος. Παρ' όλο αυτά, κάθε κιλό λιγότερο αύξανε τις πιθανότητές του σε αυτό το φοβερό αγώνα δρόμου που διέβλεπε ολοκάθαρα. Η λογική του έλεγε πως η στρατιωτική σκέψη δεν είχε καμιά εφαρμογή σε μια τέτοια αναμέτρηση, άρα δεν θα ήταν ατιμωτικό αν εγκατέλειπε πίσω του ένα ά-

χρηστο τουφέκι. Όταν πια το βάρος αποκτούσε πραγματική σημασία, η καραμπίνα θα έφευγε. Στο μεταξύ, την έριξε στον ώμο. Τον μετρητή Γκάιγκερ τον άφησε όσο πιο μαλακά μπορούσε πάνω σε έναν επίπεδο βράχο, χωρίς να κόψει ταχύτητα.

Μόνο για ένα πράγμα ήταν σίγουρος. Δεν θα έτρεχε τυφλά και πανικόβλητα σαν κουνέλι, μέχρι που να εξαντληθεί και να παραδοθεί σκούζοντας απελπισμένα. Θα ήταν μια μαχητική υποχώρηση, και θα χρησιμοποιούσε κάθε τέχνασμα επιβίωσης που είχε μάθει στην περιπετειώδη ζωή του.

Παίρνοντας βαθιές, μετρημένες ανάσες, συνέχιζε να τρέχει, κοιτάζοντας γύρω του για οτιδήποτε θα μπορούσε να τον βοηθήσει σε αυτόν τον αλλόκοτο αγώνα. Ευτυχώς η κοιλάδα δεν είχε πολύ πυκνή βλάστηση· μέσα σε θάμνους ή δάσος, η μεγαλύτερη ταχύτητά του θα ήταν σχεδόν άχρηστη.

Ξαφνικά συνάντησε κάτι που τον έκανε να κοντοσταθεί. Ήταν ένα σημείο όπου ένας πελώριος βράχος κρεμόταν πάνω από το μονοπάτι, και ο Τζιμ διέκρινε πολλές δυνατότητες σε μια τέτοια θέση. Χαμογέλασε πονηρά καθώς θυμήθηκε μια μαλαισιανή παγίδα που κάποτε του είχε σώσει τη ζωή. Σκαρφαλώνοντας σε ένα λοφάκι, κοίταξε το επίπεδο έδαφος πίσω του. Ο απογευματιάτικος ήλιος έριχνε μακριές σκιές, αλλά ήταν αρκετά εύκολο να εντοπίσει το ρουούμ που ακολουθούσε ακάθεκτο τα ίχνη του. Παρατήρησε το πράγμα αγχωμένα. Όλα κρέμονταν από αυτή τη σύντομη παρατήρηση. Είχε, όμως, δίκιο. Αν και στα περισσότερα σημεία, ο δρόμος που

είχε ακολουθήσει δεν ήταν ούτε ο μοναδικός, ούτε ο καλύτερος, το ρουούμ ακολουθούσε πιστά τα ίχνη του θύματός του. Η σημασία αυτού του γεγονότος ήταν τεράστια, αλλά ο Ίργουιν δεν είχε παραπάνω από δώδεκα λεπτά για να χρησιμοποιήσει αυτή τη γνώση προς ώφελός του.

Σέρνοντας εσκεμμένα τα πόδια, ο Ίργουιν άφησε ολοκάθαρα ίχνη μέχρι ακριβώς κάτω από το βράχο. Αφού τον προσπέρασε περίπου δέκα μέτρα, πισωπάτησε πάνω στα ίδια του τα χνάρια μέχρι ένα σημείο λίγο πριν το βράχο, και μετά πήδησε ακριβώς από πίσω του.

Τραβώντας το βαρύ κυνηγετικό μαχαίρι του, άρχισε να σκάβει βιαστικά αλλά μεθοδικά γύρω από τη βάση του βράχου. Κάθε λίγα λεπτά, ιδρωμένος από την αγωνία και την προσπάθεια, ριχνόταν επάνω του με τον έναν ώμο. Τελικά, τον ένιωσε να ταλαντεύεται κάπως. Μόλις είχε ρίξει το μαχαίρι ξανά στη θήκη, και αγκομαχούσε ζαρωμένος πίσω από το βράχο, όταν το ρουούμ εμφανίστηκε σε ένα μικρό ύψωμα μπροστά του.

Παρατήρησε το γκρίζο στρογγυλό σχήμα να κινείται προς το μέρος του και προσπάθησε να καταπνίξει τη λαχανιασμένη ανάσα του. Δεν μπορούσε να ξέρει ποιες άλλες αισθήσεις χρησιμοποιούσε το ρουούμ, παρόλο που φαινόταν να προτιμά μονάχα να ακολουθεί τα ίχνη του. Σίγουρα, όμως, θα είχε ένα ολόκληρο οπλοστάσιο οργάνων στη διάθεσή του. Ο Ίργουιν έσκυψε πίσω από το βράχο, νιώθοντας το κάθε νεύρο του σαν τεντωμένο ελατήριο.

Όμως η τεχνική του ρουούμ δεν άλλαξε, και φαινομενικά απορροφημένο από τα ίχνη του θη-

ράματός της, η παράξενη σφαίρα πέρασε κατευθείαν κάτω από το μεγάλο βράχο. Καθώς το έκανε, ο Ίργουιν έβγαλε ένα άγριο ουρλιαχτό και, πέφτοντας με όλο το σώμα του πάνω στην ισορροπημένη μάζα, την έριξε κατευθείαν επάνω στο ρουούμ. Πέντε τόνοι πέτρας έπεσαν από ύψος τεσσάρων μέτρων.

Ο Τζιμ κατέβηκε την πλαγιά και στάθηκε μπροστά στον πελώριο όγκο κουνώντας το κεφάλι ζαλισμένα. «Το κανόνισα το καθίκι» είπε με βραχνή φωνή. Έδωσε μια κλοτσιά στο βράχο. «Χα! Ο Γουόλτ κι εγώ ίσως τελικά βγάλουμε μερικά φράγκα από το μικρό σου κρεωπολείο. Ίσως η αποστολή να μην ήταν εντελώς αποτυχημένη. Καλή διασκέδαση στην κόλαση από όπου ήρθες»

Την άλλη στιγμή πισωπάτησε, γουρλώνοντας τα μάτια. Ο γιγάντιος βράχος μετατοπιζόταν. Οι πέντε τόνοι του γλιστρούσαν προς την κατηφοριά, σηκώνοντας μπροστά τους ένα βουναλάκι χώματος. Ενώ κοιτούσε, ο βράχος ανασηκώθηκε και μια γκρίζα προεξοχή εμφανίστηκε κάτω από το πλησιέστερο χείλος του. Με μια πνιγμένη κραυγή, ο Τζιμ Ίργουιν άρχισε ξανά να τρέχει.

Κάλυψε ένα ολόκληρο μίλι και τελικά σταμάτησε και κοίταξε πίσω. Μόλις που μπορούσε να διακρίνει το σκούρο σημάδι να βγαίνει κάτω από τον πεσμένο βράχο. Το ρουούμ προχωρούσε το ίδιο αργά, σταθερά και αδυσώπητα όπως και πριν, προς την κατεύθυνσή του. Ο Τζιμ κάθισε κάτω βαριά και έχωσε το κεφάλι στα γδαρμένα, βρόμικα χέρια του.

Ωστόσο, η απελπισία του δεν κράτησε για πολύ. Στο κάτω-κάτω, είχε κερδίσει μια ανάπαυλα

είκοσι λεπτών. Ξαπλώνοντας και προσπαθώντας να χαλαρώσει όσο το δυνατόν περισσότερο, έβγαλε το επίπεδο πακέτο με της προμήθειες πρώτης ανάγκης και, τρώγοντας γρήγορα αλλά προσεκτικά, ξεφορτώθηκε μερικές γαλέτες και σοκολάτα. Μετά από λίγες γουλιές παγωμένου νερού από ένα κοντινό ρυάκι, ήταν σχεδόν έτοιμος να συνεχίσει αυτόν τον απίθανο αγώνα. Πρώτα όμως κατάπιε ένα από τα τρία χαπάκια βενζεδρίνης που είχε μαζί του για περιπτώσεις μεγάλης σωματικής κόπωσης. Όταν υπολόγισε πως το ρουούμ βρισκόταν σε απόσταση περίπου δέκα λεπτών, ο Τζιμ Ίργουιν ξανάρχισε το τροχάδην, έχοντας ανακτήσει ένα μεγάλο μέρος της νευρώδους δύναμής του, και νέο θάρρος για να αντιπαλέψει τη βαθιά κούραση.

Αφού έτρεξε για δεκαπέντε περίπου λεπτά, έφτασε μπροστά σε έναν απότομο γκρεμό, ύψους κάπου δέκα μέτρων. Το έδαφος και από τις δυο πλευρές του ήταν μόλις και μετά βίας βατό, αποτελούμενο από ρεμματιές πνιγμένες στα βάτα και στα κοφτερά βράχια. Αν ο Τζιμ μπορούσε να φτάσει στην κορυφή του μικρού γκρεμού, το ρουούμ σίγουρα θα αναγκαζόταν να κάνει παράκαμψη, κάτι που θα το άφηνε ξανά πολλά λεπτά πίσω του.

Κοίταξε τον ήλιο. Πελώριος και πορφυρός, είχε σχεδόν αγγίξει τον ορίζοντα. Θα έπρεπε να κινηθεί γρήγορα. Ο Ίργουιν δεν ήταν επαγγελματίας αναρριχητής, αλλά γνώριζε τα βασικά. Χρησιμοποιώντας κάθε ρωγμή, πάτημα και μικροσκοπική προεξοχή, άρχισε να σκαρφαλώνει τον γκρεμό. Ακολουθούσε ασυναίσθητα τη ρευστή ανάβαση ενός εκπαιδευμένου ορειβάτη, α-

κουμπώντας σε κάθε πάτημα ελάχιστο χρόνο, και ανεβαίνοντας με μια σειρά από ρυθμικές, αβίαστες κινήσεις.

Είχε μόλις φτάσει στην κορυφή, όταν το ρουούμ κύλισε στη ρίζα του γκρεμού. Ο Τζιμ ήξερε πολύ καλά ότι έπρεπε να ξεκινήσει αμέσως, εκμεταλλευόμενος τα ελάχιστα πολύτιμα λεπτά που είχαν απομείνει στη μέρα. Κάθε δευτερόλεπτο που κέρδιζε θα είχε τρομερή αξία, αλλά η περιέργεια και η ελπίδα τον έκαναν να περιμένει. Διαβεβαίωσε τον εαυτό του πως, τη στιγμή που ο διώκτης του ξεκινούσε την παράκαμψη, ο ίδιος θα έφευγε από εκείνο το σημείο το γρηγορότερο. Εξάλλου, ίσως το πράγμα εγκατέλειπε την καταδίωξη, οπότε θα μπορούσε ακόμα και να κοιμηθεί εκεί που βρισκόταν.

Να κοιμηθεί. Το κορμί του ποθούσε τόσο πολύ τον ύπνο.

Όμως το ρουούμ δεν έκανε παράκαμψη. Δίστασε μόνο για λίγα δευτερόλεπτα στη βάση του εμποδίου, αλλά αμέσως μετά ένας αριθμός από προεξοχές άνοιξαν για να απελευθερώσουν μεταλλικές κεραίες. Μια από αυτές, που στην άκρη της είχε προσαρμοσμένους φακούς, ταλαντεύτηκε στον αέρα. Ο Τζιμ τραβήχτηκε πίσω πολύ αργά- το αλλόκοτο βλέμμα τον είχε εντοπίσει να κοιτάζει από την κορυφή του βράχου. Βλαστήμησε τη βλακεία του.

Αμέσως, όλες οι κεραίες αποτραβήχτηκαν, και από μια διαφορετική προεξοχή ένα λεπτό ραβδί, κατακόκκινο σαν αίμα στο φως του ήλιου που έδυε, τινάχθηκε κατευθείαν προς τον άνδρα. Ενώ εκείνος κοιτούσε έκπληκτος, η αγκυλωτή του άκρη γράπωσε το χείλος του γκρεμού,

σχεδόν κάτω από τη μύτη του.

Ο Τζιμ πήδησε όρθιος. Ήδη το ραβδί μίκραινε, καθώς το ρουούμ απορροφούσε το γυαλιστερό του μήκος. Το σφαιρικό του σώμα άρχισε να σηκώνεται από το έδαφος. Βλαστημώντας δυνατά, ο Τζιμ κάρφωσε το βλέμμα στον επίμονο γάντζο και ετοιμάστηκε να τον κλοτσήσει.

Όμως η εμπειρία τον συγκράτησε. Η δυνατή κλοτσιά δεν δόθηκε. Είχε δει πολλούς καυγάδες να χάνονται από μια λανθασμένη χρήση του ποδιού. Δεν θα τον ωφελούσε αν έφερνε κάποιο μέλος του σώματός του κοντά στα εκπληκτικά εργαλεία του ρουούμ. Προτίμησε να πιάσει ένα ξερό κλαδί και να χώσει την άκρη του κάτω από το μεταλλικό γάντζο, προσπαθώντας να τον ξεκολλήσει.

Ακολούθησε μια λευκή αστραπή, ένα τριζοβόλημα, και ακόμα και μέσα από το ξερό ξύλο ο Ίργουιν ένιωσε το φοβερό κύμα δύναμης που διέλυσε την άκρη του. Με ένα βογγητό πόνου πέταξε κάτω το ξύλο που κάπνιζε και πισωπάτησε μερικά βήματα, γεμάτος με ανήμπορο θυμό. Για μια στιγμή ήταν έτοιμος να αρχίσει πάλι να τρέχει, αλλά μετά το πάνω χείλος του τραβήχτηκε πίσω και, γρυλλίζοντας αγριεμένα, κατέβασε την καραμπίνα από τον ώμο. Μα το Θεό, ήξερε πως είχε κάνει καλά να φέρει αυτό το πράγμα μέχρι εκείνη τη θέση. Τώρα το είχε ακριβώς εκεί που ήθελε.

Γονατίζοντας για να σταθεροποιήσει το όπλο του, ο Τζιμ σημάδεψε το γάντζο και πυροβόλησε. Ακούστηκε ένας βαρύς γδούπος καθώς το ρουούμ έπεσε. Ο Τζιμ φώναξε με άγρια χαρά. Η σφαίρα είχε καταφέρει περισσότερα από όσα

περίμενε. Όχι μόνο είχε ξεκολλήσει τον μεταλλικό γάντζο, αλλά είχε δημιουργήσει και ένα μεγάλο κενό στο χείλος του γκρεμού. Θα ήταν πολύ δύσκολο για το ρουούμ να χρησιμοποιήσει ξανά εκείνο το κομμάτι του βράχου.

Έριξε μια προσεκτική ματιά κάτω. Πράγματι, το ρουούμ βρισκόταν πάλι στη βάση του γκρεμού. Ο Τζιμ Ίργουιν χαμογέλασε με ικανοποίηση. Κάθε φορά που αυτό το πράγμα θα κάρφωνε ένα γάντζο πάνω στο γκρεμό, θα τον ξεκολλούσε με μια σφαίρα. Είχε άφθονα φυσίγγια στην τσέπη και, μέχρι το φεγγάρι να σηκωθεί και να του προσφέρει περισσότερο φως για να σημαδεύει, θα κολλούσε την κάνη του όπλου εκατοστά μονάχα μακριά, αν ήταν απαραίτητο. Αργά ή γρήγορα, το πράγμα θα υποχρεωνόταν να κάνει την παράκαμψη, και τότε ίσως η νύχτα να τον βοηθούσε να κρύψει τα ίχνη του.

Ύστερα ένιωσε να πνίγεται, και για μια στιγμή δάκρυα θάμπωσαν τα μάτια του. Εκεί κάτω, μέσα στο μισόφωτο του δειλινού, η πλαδαρή, παγερή σφαίρα άπλωνε τρεις αγκυλωτές προεξοχές ταυτόχρονα, σε μια διάταξη βεντάλιας. Σε μια τέλεια συντονισμένη κίνηση, οι γάντζοι γραπώθηκαν από το χείλος του γκρεμού, σε απόσταση περίπου ενός μέτρου ο ένας από τον άλλον.

Ο Τζιμ Ίργουιν σήκωσε την καραμπίνα στον ώμο. Θα επαναλάμβανε τα γρήγορα πυρά με τα οποία είχε σπάσει ρεκόρ στο Μπένινγκ. Μόνο που στο Μπένινγκ δεν έριχνε μέσα στο σκοτάδι.

Παρ όλα αυτά, η πρώτη βολή πέτυχε διάνα, τινάζοντας τον αριστερό γάντζο μέσα σε ένα σύννεφο θρυμμάτων πέτρας. Η δεύτερη βολή ήταν σχεδόν το ίδιο επιτυχημένη, σπάζοντας την

έτρα έτσι που ο μεσαίος γάντζος γλίστρησε. Την ώρα, όμως, που ετοιμαζόταν να σημαδέψει τον τρίτο, ο Τζιμ συνειδητοποίησε πως δεν θα τον ωφελούσε σε τίποτα.

Ο πρώτος γάντζος ήταν πάλι στη θέση του. Όσο καλά και να πυροβολούσε, τουλάχιστον ένας γάντζος θα ήταν πάντα αρπαγμένος από το χείλος, τραβώντας το ρουούμ προς τα πάνω.

Ο Τζιμ κρέμασε την άχρηστη καραμπίνα σε ένα δέντρο και άρχισε να τρέχει μέσα στο σκοτάδι που βάθαινε. Η σκληραγωγία του σώματός του μετά από χρόνια εξάσκησης, απέδιδε τους καρπούς της. Και λοιπόν; Πού θα πήγαινε; Τι θα μπορούσε να κάνει; Υπήρχε τίποτα που να μπορεί να σταματήσει το καταραμένο πράγμα πίσω του;

Τότε θυμήθηκε το δυναμίτη.

Αλλάζοντας σταδιακά την πορεία του, ο κουρασμένος άνδρας κατευθύνθηκε προς τον καταυλισμό του δίπλα στη λίμνη. Από πάνω του τα αστέρια είχαν εμφανιστεί, φωτίζοντάς του κάπως το δρόμο. Ο Τζιμ είχε χάσει κάθε αίσθηση του χρόνου. Θα πρέπει να είχε φάει καθώς έτρεχε, επειδή δεν πεινούσε καθόλου. Ίσως θα μπορούε να φάει στο υπόστεγο... όχι, δεν θα είχε χρόνο... έπρεπε να πάρει ένα χάπι βενζεδρίνης. Κι αυτά όμως είχαν εξαφανιστεί, και το φεγγάρι είχε βγει, και μπορούσε να ακούσει το ρουούμ κάπου πίσω του. Κοντά του.

Συχνά κάποια μάτια τον κοιτούσαν φωσφορίζοντας μέσα από τους θάμνους, και κάποια φορά, λίγο πριν την αυγή, άκουσε μια αρκούδα να μουγκρίζει με δυσφορία νιώθοντας τον να περνάει από κοντά της.

Μερικές φορές στη διάρκεια της νύχτας, είχε δει τη γυναίκα του τη Σιλ να στέκεται μπροστά του με απλωμένα χέρια. «Φύγε» της φώναζε βραχνά. «Φύγε. Εσύ θα γλιτώσεις. Δεν μπορεί να μας κυνηγήσει και τους δύο». Εκείνη, όμως, απλά γύρισε και άρχισε να τρέχει πανάλαφρα δίπλα του. Ενώ ο Ίργουιν διέσχιζε ένα μικρό ξέφωτο, η Σιλ έσβησε μέσα στο φεγγαρόφωτο, και τότε εκείνος συνειδητοποίησε πως ήταν μονάχα μια οπτασία.

Λίγο μετά την ανατολή του ήλιου, ο Τζιμ Ίργουιν έφτασε τη λίμνη. Το ρουούμ ήταν πια τόσο κοντά του, ώστε άκουγε τους υπόκωφους γδούπους της μετακίνησής του. Ο Τζιμ τρέκλισε και τα μάτια του έκλεισαν. Χτύπησε αδύναμα τη μύτη του, τα μάτια του άνοιξαν και είδε τα εκρηκτικά. Το θέαμα των λιπαρών μασουριών του δυναμίτη ξύπνησε εντελώς το μυαλό του Ίργουιν.

Πίεσε τον εαυτό του να ηρεμήσει και σκέφτηκε προσεκτικά την επόμενη κίνησή του. Να χρησιμοποιούσε φυτίλι; Όχι. Θα του ήταν αδύνατον να αφήσει τον δυναμίτη πίσω του και να συγχρονίσει την έκρηξη με την απόλυτη ακρίβεια που χρειαζόταν. Ο ιδρώτας κυλούσε στο κορμί του και είχε μουσκέψει τα ρούχα του. Δυσκολευόταν να σκεφτεί. Ο δυναμίτης έπρεπε να πυροδοτηθεί από μακριά, και ακριβώς τη στιγμή που το ρουούμ θα περνούσε από πάνω του. Όμως ο Ίργουιν δεν τολμούσε να χρησιμοποιήσει μακρύ φυτίλι. Ο ρυθμός με τον οποίο καιγόταν δεν ήταν αρκετά σταθερός. Το σώμα του Ίργουιν καμπούριασε και το σαγόνι του έγειρε προς το λαχανιασμένο στήθος του. Μετά τίναξε πάνω το κεφάλι, πισωπάτησε- και είδε το πιστόλι του στο σημείο

που το είχε αφήσει κάτω από το υπόστεγο.

Τα βαθουλωμένα μάτια του άστραψαν.

Κινούμενος με απελπισμένη βιασύνη, σήκωσε το μισογεμάτο κιβώτιο και στίβαξε όλους τους πυροκροτητές ανάμεσα στα μασούρια. Πισωπατώντας πάνω στα ίχνη του, τοποθέτησε προσεκτικά το κιβώτιο και το περιεχόμενό του πάνω στο μονοπάτι, κάπου είκοσι μέτρα από έναν ψηλό βράχο. Ρισκάριζε, επειδή ο δυναμίτης θα μπορούσε να εκραγεί ανά πάσα στιγμή- αλλά αυτό δεν είχε καμιά σημασία. Προτιμούσε να γίνει χίλια κομμάτια παρά να καταλήξει παραλυμένος αλλά ζωντανός στο υπαίθριο κρεωπολείο του πλάσματος.

Ο εξαντλημένος Ίργουιν δεν είχε προλάβει να ζαρώσει πίσω από το βράχο, όταν ο ανηλέη   τος κυνηγός του εμφανίστηκε σε ένα μικρό ύψωμα, κάπου πεντακόσια μέτρα μακριά. Ο Τζιμ σύρθηκε βαθύτερα κάτω από την προεξοχή του βράχου, και εκεί είδε ένα κάθετο άνοιγμα, μια στενή ρωγμή πάνω στην πέτρα. Αυτό ήταν, σκέφτηκε αφηρημένα. Μέσα από αυτό το άνοιγμα θα μπορούσε να σημαδέψει τον δυναμίτη και ταυτόχρονα να προστατευτεί από την έκρηξη- αν θα μπορούσε να προστατευτεί, όταν τι κιβώτιο θα αναστιναζόταν μόλις είκοσι μέτρα μακριά του...

Τεντώθηκε μπρούμητα, παρατηρώντας το ρουούμ να πλησιάζει. Ένα σφυρί εξάντλησης σφυροκοπούσε το πρησμένο του κρανίο. Μα το Χριστό. Από πότε είχε να κοιμηθεί; Ήταν η πρώτη στιγμή που ξάπλωνε κάτω εδώ και ώρες. Ώρες; Μάλλον μέρες, θα έλεγε. Οι μύες του είχαν σφιχτεί σε παλλόμενους, πονεμένους κόμπους. Ύστερα ένιωσε τον πρωινό ήλιο να του ζεσταίνει και να του ανακουφίζει την πλάτη... να τον χαλαρώνει... Όχι. Αν τον έπαιρνε ο ύπνος τώρα, θα κατέληγε στη μακάβρια συλλογή του πράγματος. Τα μουδιασμένα του δάχτυλα σφίχτηκαν γύρω από το πιστόλι. Θα έμενε ξύπνιος. Αν έχανε- αν το ρουούμ ξέφευγε από την έκρηξη- θα είχε και πάλι χρόνο να καρφώσει μια σφαίρα στον κρόταφό του.

Σημάδεψε με το λεπτοκαμωμένο πιστόλι την φαινομενικά αθώα παγίδα του. Αν πυροβολούσε την κατάλληλη στιγμή- και θα το κατάφερνε- τ ρουούμ δεν πρόκειτο να γλιτώσει. Χαλάρωσε λίγο, παραδιδόμενος κατά ένα μέρος στην ευγενική αλλά και επίμονη ζέστη του ήλιου. Ένα πουλί σφύριξε κάπου από πάνω του και ένα ψάρι πλατσούρισε μέσα στη λίμνη.

Ξαφνικά, βρέθηκε πάλι σε απόλυτη εγρήγορση. Κατάρα. Τώρα είχε βρει η αρκούδα να πλησιάσει το δυναμίτη; Ενώ όλες οι προμήθειες του Ίργουιν ήταν αφύλαχτες, αυτή είχε διαλέξει να πλησιάσει τα εκρηκτικά. Το μαλλιαρό τέρας μύρισε προσεκτικά το κιβώτιο και μετά κούνησε πέρα δώθε το κεφάλι, μουγκρίζοντας με βαθιά δυσφορία για την ξένη οσμή ενός ανθρώπου. Ο Ίργουιν κρατούσε την ανάσα του. Ένας πυροκροτητής θα έσκαγε με ένα απλό άγγιγμα. Ένας πυροκροτητής θα αρκούσε για να...

Το γκρίζλι σήκωσε το κεφάλι από το κιβώτιο και μούγκρισε βραχνά. Είχε ξεχάσει τόσο το δυναμίτη όσο και την ενοχλητική μυρωδιά του άνδρα. Τα δαιμονικά μικρά του μάτια είχαν καρφωθεί πάνω σε έναν σφαιροειδή σάκκο που κυλούσε μόλις σαράντα μέτρα μακριά. Ο Τζιμ Ίργουιν χλιμίντρισε. Μέχρι να συναντήσει το ρουούμ, η

αρκούδα γκρίζλι της Βόρειας Αμερικής ήταν το μόνο πράγμα που φοβόταν. Και τώρα- γιατί στην οργή ήταν τόσο ήρεμος; Οι δυο μεγαλύτεροι φόβοι της ζωής του ήταν έτοιμοι να συγκρουστούν και αυτός γελούσε. Έσεισε το κεφάλι και ένιωσε τους δυνατούς μύες στα πλάγια του λαιμού του να τον πονούν φριχτά. Κοίταξε πρώτα το πιστόλι και μετά τον δυναμίτη. Ένιωθε πως ήταν τα μοναδικά αληθινά πράγματα στον κόσμο του.

Φτάνοντας δυο μέτρα μακριά από την αρκούδα, το ρουούμ σταμάτησε. Παγιδευμένος ακόμα στα δίχτυα μιας σχεδόν ηλίθιας αφηρημάδας, ο Τζιμ Ίργουιν αναρωτήθηκε ξανά τι ήταν αυτό το πράγμα και από πού ερχόταν. Το γκρίζλι σηκώθηκε στα πισινά του πόδια, σαν την ενσάρκωση της απόλυτης αγριότητας. Τρομερά άσπρα δόντια άστραψαν πάνω σε κόκκινα ούλα. Το αδιάφορο ρουούμ ετοιμάστηκε να προσπεράσει. Η αρκούδα πλησίασε μουργκρίζοντας και το χτύπησε με το πέλμα. Το πανίσχυρο πέλμα, με νύχια κοφτερότερα και δυνατότερα από δρεπάνια, θα μπορούσε να έχει ξεκοιλιάσει ένα ρινόκερω. Ο Ίργουιν μισόκλεισε τα μάτια καθώς το χτύπημα τίναξε σκόνη από το σφαιροειδή σάκκο. Το ρουούμ τινάχτηκε αρκετά εκατοστά πίσω. Σταμάτησε για μια στιγμή και μετά, με την ίδια τρομαχτική αδιαφορία, συνέχισε να κινείται, κάνοντας έναν μεγαλύτερο κύκλο και αγνοώντας την αρκούδα.

Όμως στη βασίλισσα των δασών δεν άρεσαν οι ισοπαλίες. Κινούμενη με εκείνη την απίστευτη γρηγοράδα που είχε τρομοκρατήσει Ινδιάνους, Ισπανούς, Γάλλους και Αγγλο-Αμερικάνους από την πρώτη επαφή τους με το ζώο, η αρκούδα γύρισε επιτόπου με μια κομψή στροφή και αγκάλιασε το ρουούμ με τα μπροστινά της πόδια. Τα τρομερά μαλλιαρά πέλματα έσφιξαν, και τα υγρά σαγόνια έκλεισαν πάνω στη μεταλλική επιφάνεια. «Απάνω του» έκρωξε ο Ίργουιν, συνειδητοποιώντας πως είχε μισοσηκωθεί. Ακόμα και την ώρα που ζητωκραύγαζε, ο Τζιμ έβλεπε τη σκηνή και από μια άλλη, πιο γελοία άποψη: ο τρελός του χωριού έπαιζε με μια μεγάλη φουσκωτή μπάλα.

Ασημένιο μέταλλο άστραψε πάνω στο γκρίζο. Μια ταχύτατη, ακαριαία κίνηση. Το μουγκρητό της αρκούδας μετατράπηκε σε κλαψούρισμα και μετά σε γαργάρισμα, καθώς ένας τόνος σάρκας σπαρταρούσε ετοιμοθάνατος με το λαιμό ανοιγμένο. Ο Τζιμ Ίργουιν είδε τη ματωμένη λεπίδα να αποσύρεται μέσα στην γκρίζα σφαίρα, αφήνοντας έναν γυαλιστερό λεκέ πάνω στην επιφάνεια του πράγματος.

Το ρουούμ πέρασε κυλώντας μπροστά από το πελώριο κουφάρι, ακολουθώντας αδυσώπητα τα χνάρια του άνδρα.

«Εντάξει, μωρό μου», σκέφτηκε ο Τζιμ, χαμογελώντας προς τη νεκρή αρκούδα. «Αυτό είναι για πάρτη σου, για τη Σιλ, για όλα τα ταλαίπωρα, ηλίθια ζώα σαν κι εμάς. Έλα, λοιπόν, κωλόπραμα».

Σημάδεψε το δυναμίτη και, πολύ προσεκτικά, πάτησε τη σκανδάλη.

Πρώτα άκουσε τον ήχο. Αμέσως μετά, γιγάντια χέρια σήκωσαν το σώμα του από το σημείο που βρισκόταν και το ξανάφησαν να πέσει. Έπεσε με το πρόσωπο πάνω σε ένα στρώμα από πευκοβελόνες, αλλά δεν τον ένοιαζε. Θυμήθηκε

πως τα πουλιά είχαν βουβαθεί. Ύστερα άκουσε έναν υγρό γδούπο, σαν κάτι ογκώδες να είχε πέσει στο χορτάρι λίγα μέτρα πιο μακριά. Ακολούθησε σιωπή.

Ο Ίργουιν σήκωσε το κεφάλι... όλοι το κάνουν σε τέτοιες περιπτώσεις. Το κορμί του πονούσε ακόμα. Σήκωσε τους βασανισμένους ώμους του και είδε... έναν πελώριο κρατήρα στο χώμα, να καπνίζει ακόμα. Δέκα βήματα πιο πέρα, με το χρώμα κάπως ξασπρισμένο από τη σκόνη που το είχε σκεπάσει, βρισκόταν το ρουούμ.

Ήταν κάτω από ένα μεγάλο, όμορφο πεύκο. Ενώ ο Τζιμ το παρατηρούσε, νιώθοντας τα αυτιά του να βουίζουν διαβολεμένα, εκείνο κύλισε προς το μέρος του.

Ο Ίργουιν έψαξε να βρει το πιστόλι του. Το είχε χάσει. Ήταν πεσμένο κάπου μακριά του. Ένιωσε την ανάγκη να προσευχηθεί, αλλά τα λόγια δεν έρχονταν στο στόμα του. Η μόνη βλακώδης σκέψη που του ερχόταν στο μυαλό ήταν: «Η αδελφή μου η Έθελ δεν ξέρει να γράψει τη λέξη Ναβουχοδονόσορ και ούτε θα τη μάθει ποτέ. Η αδελφή μου η Έθελ...»

Το ρουούμ ήταν τριάντα πόντους μακριά του, και ο Τζιμ έκλεισε τα μάτια. Ένιωσε κρύα μεταλλικά δάχτυλα να αγγίζουν, να σφίγγουν, να σηκώνουν. Το άτονο σώμα του ανασηκώθηκε αρκετά εκατοστά ψηλά και περιστράφηκε περίεργα. Τρέμοντας ολόκληρος, περίμενε το τρομερό τσίμπημα της σύριγγας με το πράσινο υγρό, βλέποντας μπροστά του το κίτρινο ζαρωμένο κεφάλι μιας σαύρας, όπου το ένα βλέφαρο πετάριζε.

Ύστερα, με μεγάλη απάθεια, χωρίς ούτε προσοχή ούτε σκληρότητα, το ρουούμ τον απίθωσε

πάλι στο χώμα. Όταν άνοιξε ξανά τα μάτια, μερικά δευτερόλεπτα αργότερα, η σφαίρα απομακρυνόταν κυλώντας. Άρχισε να κλαίει με στεγνούς λυγμούς.

Του φάνηκε πως είχαν περάσει μόνο μερικά λεπτά, όταν άκουσε τη μηχανή του υδροπλάνου και λίγο μετά είδε τον Γουόλτ Λίοναρντ να σκύβει από πάνω του.

Λίγο αργότερα, πέντε χιλιάδες πόδια πάνω από την κοιλάδα, ο Γουόλτ χαμογέλασε ξαφνικά και τον χτύπησε φιλικά στην πλάτη. «Τζιμ, μπορώ να κονομήσω ένα τετραθέσιο ελικόπτερο. Αν καταφέρουμε και αρπάξουμε μερικές από αυτές τις προϊστορικές σαύρες την ώρα που ο φύλακας του μουσείου θα λείπει, οι επιστήμονες θα μας πληρώσουν γερό παραδάκι για να τις πάρουν στα χέρια τους».

Τα βαθουλωμένα μάτια του Τζιμ φωτίστηκαν. «Καλή ιδέα», συμφώνησε. Ύστερα σκέφτηκε πικρόχολα: «Καλύτερα να είχα κάτσει στα αυγά μου. Τελικά αυτό το κολασμένο πράγμα δεν μου έδωσε σημασία. Ίσως μονάχα να ήθελε να μάθει από πού αγόρασα το παντελόνι μου. Μια στιγμή με σήκωσε, και με ξανάφησε πάλι κάτω».

«Πραγματικά περίεργο», συμφώνησε ο Γουόλτ. «Και μετά από τόσο τρέξιμο... Θαυμάζω το κουράγιο σου, φιλάρα». Λοξοκοίταξε το ταλαιπωρημένο πρόσωπο του Ίργουιν. «Αυτή η νύχτα σου κόστισε πολλά. Θα έλεγα πως έχασες τουλάχιστον *τρία κιλά*».

ΟΙ ΑΙΡΕΣΕΙΣ ΤΟΥ ΠΕΛΩΡΙΟΥ ΘΕΟΥ

του Μπράιαν Άλντις

Αυτό είναι κατά τη γνώμη μου το πιο τρομαχτικό διήγημα ολόκληρης της ανθολογίας, όπως πολύ σύντομα θα διαπιστώσετε και από μόνοι σας. Όχι μόνο γιατί η ιδέα ενός τόσο πελώριου εξωγήινου πλάσματος είναι ανατριχιαστική, αλλά και γιατί το διήγημα μας δείχνει για μια ακόμα φορά σε ποια όρια παράνοιας και μισαλλοδοξίας μπορεί να φτάσει το ανθρώπινο μυαλό. Κι αυτό το δεύτερο, φοβάμαι πως είναι πολύ πιο πραγματικό και ανησυχητικό από το πρώτο.

Θ.Μ.

Το Μυστικό Βιβλίο του Χαράντ Δ΄

Εγώ, ο Χαράντ Δ΄, Αρχιγραφέας, δηλώνω πως τα κείμενά μου μπορούν να επιδεικνύονται μόνο σε ανώτερους ιερείς της Θυσιαστήριας Ορθόδοξης Παγκόσμιας Εκκλησίας, επειδή περιέχουν τμήματα που αφορούν τις τέσσερις Βδελυρές Αιρέσεις και δεν πρέπει να μαθεύονται από τους κοινούς ανθρώπους.

Για να αντιμετωπίσουμε σωστά τη νεότερη και χειρότερη αίρεση, θα πρέπει να ερευνήσουμε αναδρομικά τα γεγονότα της ιστορίας. Ας γυρίσουμε λοιπόν στο Πρώτο Έτος της εποχής μας, όταν το Παγκόσμιο Σκοτάδι διαλύθηκε από τον ερχομό του Πελώριου Θεού, του αληθινότερου και μεγαλύτερου Κυρίου, στον οποίο ανήκουν όλη η δόξα και ο τρόμος.

Από την παρούσα χρονιά, το 910 Π.Θ., είναι αδύνατον να θυμηθούμε πώς ήταν ο κόσμος πριν από τον ερχομό Του, μα από τα λίγα αρχεία που ακόμη υπάρχουν μπορούμε να συμπεράνουμε κάποια πράγματα για εκείνους τους καιρούς, α-

κόμη και να τελέσουμε τις αναγκαίες Πνευματικές Συσπάσεις για να δούμε με ποιο τρόπο έβλεπαν τα γεγονότα οι τότε αμαρτωλοί.

Ο κόσμος στον οποίο βρέθηκε ο Πελώριος Θεός ήταν γεμάτος από ανθρώπους και μηχανές, όλους απροετοίμαστους για την Επίσκεψή Του. Ίσως υπήρχαν ακόμη και εκατό χιλιάδες φορές περισσότεροι από όσους ζουν τώρα.

Ο Πελώριος Θεός κάθισε πάνω στο σημείο όπου σήμερα βρίσκεται η Ιερή Θάλασσα, μέσα στην οποία αρμενίζουν στις μέρες μας μερικές από τις ομορφότερες εκκλησίες που είναι αφιερωμένες στο Όνομά Του. Εκείνη την εποχή η περιοχή αυτή ήταν λιγότερο ευχάριστη, διαχωρισμένη σε πολλά κράτη που κατοικούνταν από διαφορετικά έθνη. Υπήρχε μάλιστα και ένα σύστημα ιδιοκτησίας της γης, πριν εφαρμοστούν οι σημερινές θεωρίες της συνεχούς μετανάστευσης και εκκένωσης.

Τα πίσω πόδια του Πελώριου Θεού απλώνονταν μέχρι την Αφρική — η οποία δεν ήταν τότε η νησιωτική ήπειρος που είναι σήμερα — αγγίζοντας σχεδόν τον Ποταμό Κονγκό, στο ιερό σημείο όπου βρίσκεται σήμερα η Θυσιαστήρια Εκκλησία του Μπασόκο-Ακέτι-Έλε, και στο ιερό σημείο που σημαδεύει τώρα ο Ναός του Άντεν, εξαφανίζοντας εντελώς το παλιό λιμάνι του Άντεν.

Μερικά από τα πόδια του πελώριου Θεού απλώνονταν πάνω από το Σουδάν και κατά μήκος αυτού που ήταν τότε το Βασίλειο της Λιβύης και που αποτελεί σήμερα τμήμα της Θάλασσας της Αρχαίας Θλίψης, ενώ ένα πέλμα Του άγγιξε μια πόλη που ονομαζόταν Τυνησία σε αυτό που ήταν

τότε η ακτή της Αφρικής. Αυτά ήταν μερικά από τα πόδια του Πελώριου Θεού στο αριστερό πλευρό Του.

Στο δεξιό Του πλευρό, τα πόδια του ευλόγησαν και βαθούλωσαν την άμμο της Σαουδικής Αραβίας, στο μέρος που σήμερα ονομάζεται Κοιλάδα της Ζωής, στους πρόποδες του Καύκασου, στο όρος Αραράτ το οποίο και ισοπέδωσαν, ενώ το Μπροστινό Πόδι απλώθηκε προς τις πεδιάδες της Ρωσσίας, συνθλίβοντας μέσα σε μια στιγμή τη μεγάλη πρωτεύουσα της Μόσχας.

Το σώμα του Πελώριου Θεού, αναπαυόμενο ανάμεσα στα πανίσχυρα πόδια του, κάθισε κυρίως πάνω σε τρεις αρχαίες θάλασσες οι οποίες, σύμφωνα με τις Αρχαίες Καταγραφές, ονομάζονταν Μεσόγειος, Ερυθρά και Νείλος, και που όλες σήμερα αποτελούν τμήμα της Ιερής Θάλασσας. Με τον Μεγάλο Όγκο Του εξαφάνισε επίσης μέρος της Μαύρης Θάλασσας, η οποία σήμερα ονομάζεται Λευκή, την Αίγυπτο, την Αθήνα, την Κύπρο και τη Βαλκανική Χερσόνησο μέχρι το Βελιγράδι, το οποίο είναι σήμερα το Άγιο Βελιγράδι, επειδή πάνω από αυτή την πόλη υψωνόταν ο Λαιμός του Πελώριου Θεού στην Πρώτη Του Επίσκεψη σε εμάς τους θνητούς, αγγίζοντας σχεδόν τις οροφές των σπιτιών.

Όσο για το Κεφάλι Του, αυτό υψωνόταν πάνω από την ορεινή περιοχή που ονομάζουμε Ιτλάνδη και η οποία τότε ονομαζόταν Ευρώπη, ένα πολυπληθές σημείο του πλανήτη. Έφτανε τόσο ψηλά, ώστε όταν ο ουρανός ήταν καθαρός μπορούσαν να το δουν από το Λονδίνο, την κυριότερη πόλη των Αγγλο-Γάλλων τότε, όπως και τώρα.

Εκείνες τις πρώτες ημέρες είχε υπολογιστεί

πως το μήκος του Πελώριου Θεού ήταν κάπου τεσσεράμισι χιλιάδες μίλια από τη μια άκρη Του ως την άλλη, ενώ τα οκτώ πόδια Του είχαν το καθένα μήκος κάπου εννιακόσια μίλια. Τώρα πια το Δόγμα μας παραδέχεται ότι ο Πελώριος Θεός μας αλλάζει σχήμα, μήκος και αριθμό ποδιών ανάλογα με το αν είναι Ευχαριστημένος ή Εξοργισμένος με τους ανθρώπους.

Εκείνες τις ημέρες, η φύση του Θεού ήταν άγνωστη. Καμιά προετοιμασία δεν είχε γίνει για τον ερχομό Του, αν και κυκλοφορούσαν κάποιοι ψίθυροι την τελευταία χιλιετηρίδα. Οι υποθέσεις για τη φύση Του ήταν ασφαλώς πολύ μακριά από την αλήθεια και συχνά απερίγραπτα βλάσφημες.

Πιο κάτω παραθέτω ένα απόσπασμα από την κακόφημη Αναφορά Γκερσάιμερ, η οποία προκάλεσε πολλά από τα γεγονότα τα οποία κατέληξαν στην Πρώτη Σταυροφορία του 271 Π.Θ. Δεν γνωρίζουμε τίποτα για τον Μαύρο Γκερσάιμερ, πέρα από το ανούσιο γεγονός πως ήταν Επιστημονικός Προφήτης σε κάποιο μέρος που ονομαζόταν Κορνέλ ή Καρνέλ, προφανώς μια Εκκλησία της Αμερικανικής Ηπείρου (η οποία είχε τότε τελείως διαφορετικό σχήμα).

«Οι εναέριες έρευνες αφήνουν να εννοηθεί πως αυτό το πλάσμα — αν μπορεί κανείς να το ονομάσει έτσι — το οποίο έχει καθίσει κατά μήκος της Ερυθράς Θάλασσας και της νοτιοανατολικής Ευρώπης, δεν είναι ζωντανό, όχι τουλάχιστον όπως αντιλαμβανόμαστε εμείς τη ζωή. Ίσως να είναι απλή σύμπτωση το ότι μοιάζει κάπως με οχταπόδαρη σαύρα, και έτσι δεν χρειάζεται να ανησυχούμε αν αυτό το πράγμα μπορεί να προκαλέσει εσκεμμένα κακό, όπως γράφουν μερικές εφημερίδες».

Δεν καταλαβαίνουμε ασφαλώς όλες αυτές τις βδελυρές ασυναρτησίες, αλλά πιστεύουμε ότι οι λέξεις «εναέριες έρευνες» αναφέρονται στις ιπτάμενες μηχανές που κατείχε εκείνη η τελευταία γενεά των άθεων. Ο Μαύρος Γκερσάιμερ συνεχίζει:

«Αν αυτό το πράγμα δεν έχει ζωή, ίσως να είναι ένα γαλαξιακό σκουπίδι το οποίο προσκολλήθηκε προς στιγμή πάνω στη σφαίρα μας όπως ένα φύλλο δέντρου μπορεί να κολλήσει για λίγο σε μια μπάλα κάποια φθινοπωριάτικη μέρα. Δεν είναι ανάγκη να αλλάξουμε την επιστημονική εικόνα που έχουμε για το σύμπαν ούτε και να ξεπέσουμε στη δεισιδαιμονία, είτε αυτό το πράγμα είναι ζωντανό, είτε όχι. Πρέπει απλά να θυμηθούμε ότι υπάρχουν πολλά κοσμικά φαινόμενα τα οποία παραμένουν άγνωστα για μας και την επιστήμη του Εικοστού Αιώνα. Όσο οδυνηρή και να ήταν αυτή η απρόσμενη επίσκεψη, είναι κάποια παρηγορία το ότι ίσως μας φέρει καινούριες γνώσεις, για εμάς προσωπικά αλλά και για τον κόσμο πέρα από το μικρό ηλιακό μας σύστημα».

Αν και όροι όπως «γαλαξιακό σκουπίδι» έχουν χάσει τη σημασία τους, αν ποτέ είχαν κάποια, το γενικό νόημα του κειμένου είναι προβλητικά ολοφάνερο. Εναντιωνόταν στη λατρεία του Πελώριου Θεού, τοποθετώντας στη

θέση του έναν αιρετικό Θεό της Επιστήμης. Δεν χρειάζεται να παραθέσουμε παρά μόνο ένα ακόμη κείμενο από αυτά τα προσβλητικά αίσχη, αλλά είναι ζωτικής σημασίας για να δείξει την αντιμετώπιση του Γκερσάιμερ και πιθανώς των περισσότερων συγχρόνων του απέναντι στο Θεό.

«Ασφαλώς, οι κάτοικοι αυτού του κόσμου, ειδικά όσοι βρίσκονται ακόμα στις παρυφές του πολιτισμού, είναι γεμάτοι φόβο. Διακρίνουν κάτι υπερφυσικό στον ερχομό αυτού του πράγματος και πιστεύω πως κάθε άνθρωπος, αν θέλει να φανεί ειλικρινής, θα πρέπει να παραδεχθεί ότι νιώθει κάποιο φόβο στην καρδιά του. Μπορούμε μόνο να προσπαθήσουμε να τον διώξουμε από το μυαλό. Θα αντιμετωπίσουμε το χάος μέσα στο οποίο ο κόσμος έχει βυθιστεί μόνο αν διατηρήσουμε στο μυαλό μας μια κοσμική εικόνα της κατάστασης. Το ίδιο το απερίγραπτο μέγεθος του πλάσματος το οποίο έχει κολλήσει αηδιαστικά πάνω στον κόσμο μας είναι μια αιτία που προκαλεί τρόμο. Ας το φανταστούμε όμως αναλογικά: Μια σαρανταποδαρούσα έχει καθίσει πάνω σε ένα πορτοκάλι. Ή, για να διαλέξουμε μια αναλογία λιγότερο αποκρουστική, ας πούμε ότι ένα σαμιαμίδι δεκαπέντε πόντους μακρύ έχει ακουμπίσει προσωρινά πάνω σε μια πλαστική υδρόγειο διαμέτρου εξήντα εκατοστών. Εξαρτάται από εμάς, την ανθρώπινη φυλή, με όλες τις τεχνολογικές δυνάμεις που έχουμε στη διάθεσή μας, να ενωθούμε όπως ποτέ πριν και να ξαποστείλουμε αυτό το μεγάλο και ανόητο αντικείμενο πίσω στα βάθη του διαστήματος από όπου ήρθε. Καλή σας νύχτα».

Επανέλαβα εδώ την Αρχική Βλασφημία επειδή θέλω να διακρίνουμε όλοι μέσα σε αυτό το μήνυμα ενός μέλους του Παγκόσμιου Σκότους τα χνάρια εκείνου του αρχικού αμαρτήματος το οποίο, παρόλους τους κόπους, τις θυσίες και τις σταυροφορίες μας, δεν έχουμε ακόμα εξαλείψει. Για αυτό βρισκόμαστε σήμερα μπροστά στη μεγαλύτερη κρίση στην ιστορία της Θυσιαστήριας Ορθοδόξου Παγκόσμιας Εκκλησίας και γιαυτό έχει έρθει η ώρα για μια Τέταρτη Σταυροφορία η οποία θα πρέπει να ξεπεράσει σε κλίμακα όλες τις άλλες.

Ο Πελώριος Θεός παρέμεινε στο σημείο όπου βρισκόταν, δηλαδή στο μέρος που σήμερα ονομάζουμε Ιερή Θάλασσα, για αρκετά χρόνια και εντελώς ακίνητος.

Για την ανθρωπότητα, αυτή ήταν η μεγάλη περίοδος διαμόρφωσης της Πίστης, σημάδεψε την εμφάνιση της Παγκόσμιας Εκκλησίας και χαρακτηρίστηκε από πολλές αναστατώσεις. Οι πρώτοι ιερείς και προφήτες υπέφεραν πολλά μέχρι που ο Λόγος να κάνει το γύρο του Κόσμου και οι βλάσφημες αιρέσεις να ξεριζωθούν, αν και το Κρυφό Βιβλίο της Εκκλησιαστικής Γνώσης υπονοεί ότι πολλοί από αυτούς ήταν στην πραγματικότητα μέλη προηγούμενων εκκλησιών τα οποία, βλέποντας το αληθινό φως, άλλαξαν την πίστη τους.

Η πανίσχυρη μορφή του Πελώριου Θεού υπέστη πολλές ανόητες προσβολές. Τα Μεγαλύτερα Όπλα εκείνης της μακρινής εποχής, οι δυνάμεις του τεχνολογικού τσαρλατανισμού που ονομάζονταν Πυρηνικά, ρίχτηκαν πάνω στον Πελώριο Θεό, χωρίς κανένα ασφαλώς αποτέλεσμα.

Τείχη φωτιάς μάταια έκαιγαν γύρω Του. Ο Πελώριος Θεός μας, στον οποίο ανήκει όλη η δόξα και ο τρόμος, ήταν άτρωτος σε κάθε γήινη αδυναμία. Το σώμα Του ήταν Ντυμένο σαν να ήταν καμωμένο από Μέταλλο — κι εδώ βρίσκεται το σπέρμα της Δεύτερης Σταυροφορίας — αλλά δεν είχε την αδυναμία του μετάλλου.

Ο ερχομός Του στη γη συνάντησε την άμεση Ανταπόκριση της φύσης. Οι παγωμένοι άνεμοι που επικρατούσαν αναχαιτίστηκαν από τα πανίσχυρα πλευρά Του και φύσηξαν αλλού. Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα να παγώσει το κέντρο της Αφρικής και τα τροπικά δάση μαζί με όλα τα ζώα που ζούσαν εκεί να καταστραφούν. Στις χώρες που συνόρευαν με την Κασπάνα (κάποιες παλιές πηγές τις ονομάζουν Περσία και Καρκόβ) χιονοθύελλες έπεφταν για μια δεκάδα βαριούς χειμώνες, φτάνοντας ανατολικά μέχρι την Ινδία. Μα και παντού αλλού στον κόσμο, ο ερχομός του Πελώριου Θεού έγινε αισθητός στους ουρανούς με απρόβλεπτες βροχές, ανέμους και καταιγίδες που κρατούσαν για μήνες. Οι ωκεανοί επίσης αναστατώθηκαν, καθώς οι μεγάλοι όγκοι νερού που εκτόπισε το σώμα ξεχύθηκαν στις γύρω ξηρές σκοτώνοντας πολλές χιλιάδες πλάσματα και ξεβράζοντας δέκα χιλιάδες νεκρές φάλαινες στις ακτές του Κολόμπο.

Η ξηρά έλαβε κι αυτή μέρος στην αναστάτωση. Ενώ η περιοχή κάτω από τον Πελώριο Θεό βούλιαζε, ετοιμαζόμενη να δεχθεί αυτό που αργότερα θα ονομαζόταν Ιερή Θάλασσα, η γύρω ξηρά σηκώθηκε, σχηματίζοντας μικρούς λόφους όπως τους απότομους και άγριους Δολομίνους οι οποίοι φρουρούν τώρα πια το νότια τμήμα της

Ιτλάνδης. Ακολούθησαν σεισμοί, καινούρια ηφαίστεια και πίδακες σε σημεία όπου ποτέ το νερό δεν είχε αναβλύσει, επιδρομές ερπετών, φλεγόμενα δάση και ένα σωρό άλλα θαυμαστά σημεία τα οποία βοήθησαν τους πρώτους Πατέρες της Πίστης μας να πείσουν τους αδαείς όπου κι αν πήγαιναν πως μόνο στην εγκατάλειψη σε Εκείνον βρίσκεται η σωτηρία.

Ολόκληροι λαοί χάθηκαν εκείνη την περίοδο της αναστάτωσης: Βούλγαροι, Αιγύπτιοι, Ισραηλίτες, Μοράβιοι, Κούρδοι, Τούρκοι, Σύριοι, Τούρκοι, όπως επίσης και οι Νότιοι Σλάβοι, οι Γεωργιανοί, οι Κροάτες, οι Βλάχοι, και τα έθνη των Ελλήνων, των Κυπρίων και των Κρητών, μαζί με άλλους ακόμα, των οποίων οι αμαρτίες ήταν μεγάλες και τα ονόματα δεν έχουν καταγραφεί στα χρονικά της εκκλησίας.

Ο Πελώριος Θεός έφυγε από τον κόσμο το έτος 89, ή όπως λένε μερικοί, το 90. (Αυτή ήταν η Πρώτη Αναχώρηση, και έτσι τιμάται στο εορτολόγιο της Εκκλησίας μας — αν και στην Καθολική Παγκόσμια Εκκλησία αποκαλείται Μέρα της Πρώτης Εξαφάνισης). Επέστρεψε ξανά το 91, μεγάλο και δοξασμένο να είναι το όνομά Του.

Λίγα είναι γνωστά για την περίοδο κατά την οποία ήταν απών από τη Γη μας. Μπορούμε λοιπόν να αντιληφθούμε πώς λειτουργούσαν τα μυαλά των τότε ανθρώπων, όταν μαθαίνουμε πως, ως επί το πλείστον, τα έθνη της Γης πανηγύριζαν. Οι φυσικές αναταραχές συνεχίζονταν, αφού οι ωκεανοί χύθηκαν μέσα στη μεγάλη εσοχή που είχε δημιουργήσει, σχηματίζοντας την αγαπημένη μας Ιερή Θάλασσα. Μεγάλοι Πόλεμοι ξέσπασαν πάνω σε όλη την υδρόγειο.

Η επιστροφή Του το 91 σταμάτησε τους πολέμους — ένα σημάδι της μεγάλης ειρήνης που η παρουσία Του έφερε στους εκλεκτούς Του.

Όμως οι κάτοικοι του κόσμου εκείνη την εποχή δεν ανήκαν όλοι στη δική μας θρησκεία και πολλές ήταν οι βλασφημίες τους, αν και πολλοί προφήτες περπατούσαν ανάμεσά τους. Στο Μαύρο Μουσείο που βρίσκεται δίπλα στη μεγάλη βασιλική του Ομάρ και της Υεμένης υπάρχουν ντοκουμέντα τα οποία αποδεικνύουν ότι εκείνη την περίοδο προσπάθησαν να επικοινωνήσουν με τον Πελώριο Θεό με τη βοήθεια των μηχανών τους. Δεν πήραν ασφαλώς καμιά απάντηση, και έτσι πολλοί, μέσα στο σκοτάδι του μυαλού τους, σκέφτηκαν πως αυτό συνέβαινε επειδή ο Θεός ήταν ένα Πράγμα, όπως είχε προφητέψει ο Μαύρος Γκερσάιμερ.

Σε αυτή τη Δευτέρα Παρουσία Του, ο Πελώριος Θεός ευλόγησε τη Γη μας με το να καθίσει κυρίως επάνω στον Αρκτικό Κύκλο, ή τουλάχιστον αυτό που ήταν τότε ο Αρκτικός Κύκλος, απλώνοντας το σώμα Του από το Βορείο Κανάδα, πάνω σε μια μεγάλη χερσόνησο που ονομαζόταν Αλάσκα, κατά μήκος του Βερίγγιου Πορθμού και μέχρι τη βόρεια Ρωσσία ως τον Ποταμό Λένα, εκεί που βρίσκεται σήμερα ο Κόλπος του Λεν. Μερικά από τα πίσω πόδια Του χώθηκαν βαθιά στον πάγο της Αρκτικής, ενώ μερικά από τα μπροστινά Του βυθίστηκαν στο Βόρειο Ειρηνικό Ωκεανό. Για Αυτόν δεν είμαστε παρά άμμος κάτω από τα πόδια Του, και αδιαφορεί για τα βουνά και τις κλιματολογικές μας συνθήκες.

Όσο για το τρομερό κεφάλι Του, αυτό έφτανε μέχρι τη στρατόσφαιρα, λάμποντας σαν το μέταλλο και ορατό σε όλη τη δυτική ακτή της Βόρειας Αμερικής, από χαμένες σήμερα πόλεις όπως το Βανκούβερ, το Σιάτλ, το Έντμοντον, το Πόρτλαντ, το Μπλάνκο, το Ρένο, ακόμα και το Σαν Φραντσίσκο. Το ενεργητικό και αμαρτωλό έθνος που ζούσε τότε σε εκείνες τις πόλεις ήταν αυτό που στράφηκε περισσότερο ενάντια στον Πελώριο Θεό. Όλο το βάρος του άθεου επιστημονικού πολιτισμού τους στράφηκε εναντίον Του, αλλά το μόνο που κατάφεραν ήταν να ανατινάξουν τις ίδιες τις ακτές τους.

Στο μεταξύ γίνονταν κι άλλες φυσικές αλλαγές. Η μάζα του Πελώριου Θεού διαφοροποίησε την καθημερινή περιστροφή της Γης, έτσι που οι εποχές άλλαξαν. Μέσα στα προφητικά βιβλία διαβάζουμε πώς τα μεγάλα δέντρα καλύπτονταν με φύλλα το χειμώνα και γυμνώνονταν το καλοκαίρι. Οι νυχτερίδες πετούσαν στο φως της μέρας και οι γυναίκες γεννούσαν μαλλιαρά παιδιά. Το λιώσιμο των πάγων στους πόλους δημιούργησε μεγάλες πλημμύρες, παλιρροιακά κύματα και δηλητηριώδεις βροχές, ενώ μέσα σε μια νύχτα μάθαμε ότι τα νερά του Βυθού μετακινήθηκαν τόσο πολύ, ώστε μέσα σε λίγες ώρες δημιουργήθηκαν τα Μαλαισιανά Υψίπεδα στο σημείο όπου πριν βρίσκονταν τα ξεχωριστά νησιά που ονομάζονταν Σιγκαπούρη, Σουμάτρα, Ινδονησία, Ιάβα, Σίντνεϊ και Αυστραλία ή Αυστρία.

Με αυτά τα φοβερά σημάδια, οι ιερείς μας μπόρεσαν να προσηλυτίσουν το Λαό, και εκατομμύρια επιζώντων έσπευσαν να καταταχθούν στην Εκκλησία. Αυτή ήταν η Πρώτη Μεγάλη Εποχή της Εκκλησίας, όταν ο λόγος εξαπλωνόταν σε όλα τα μήκη και τα πλάτη της ταλαιπωρημέ-

νης και μεταμορφωμένης υδρογείου. Οι θεσμοί μας δημιουργήθηκαν μέσα στις λίγες επόμενες γενιές, κυρίως με τη μορφή των διαφόρων Συμβουλίων της Νέας Εκκλησίας (μερικά από τα οποία αποδείχθηκαν αιρετικά).

Δεν καθιερωθήκαμε χωρίς δυσκολίες, και πολλοί έπρεπε να καούν πριν οι υπόλοιποι νιώσουν την Πίστη να καίει μέσα τους. Καθώς όμως οι γενεές περνούσαν, το Αληθινό Όνομα του Θεού εξαπλωνόταν όλο και περισσότερο.

Μόνο οι Αμερικανοί παρέμεναν ακόμα γραπωμένοι στις ποταπές τους δεισιδαιμονίες. Αρματωμένοι με την Επιστήμη τους, αρνιόνταν τη Θεία Χάρη. Έτσι ξεκίνησε το έτος 271 η Πρώτη Σταυροφορία, κυρίως εναντίον τους αλλά και ενάντια στους Ιρλανδούς, των οποίων οι αιρετικές πεποιθήσεις δεν στηρίζονταν καν στην επιστήμη. Οι Ιρλανδοί γρήγορα εξολοθρεύτηκαν, σχεδόν μέχρις ενός. Οι Αμερικάνοι αποδείχθηκαν πιο ισχυρός αντίπαλος, αλλά αυτή η δυσκολία απλά έφερε τους λαούς κοντύτερα και ενδυνάμωσε ακόμα περισσότερο την Εκκλησία.

Η Πρώτη Σταυροφορία έγινε για να καταπολεμηθεί η Πρώτη Μεγάλη Αίρεση που διατύπωσε ο Μαύρος Γκερσάιμερ, αυτή δηλαδή που υποστήριζε ότι ο Πελώριος Θεός ήταν Πράγμα και όχι Θεός. Έληξε με επιτυχία όταν ο ηγέτης των Αμερικανών Λάιονελ Ούντερμάγιερ συναντήθηκε με τον Σεβασμιότατο Παγκόσμιο Αυτοκράτορα - Επίσκοπο Ιωάννη Β΄ και δέχθηκε οι απεσταλμένοι της Εκλησίας να μπορούν να κηρύττουν ελεύθερα στην Αμερική. Πιθανώς θα έπρεπε να επιβληθεί μια σκληρότερη συνθήκη, όπως άλλωστε υποστηρίζουν και ορισμένοι χρονικογράφοι,

αλλά εκείνη την εποχή και οι δύο πλευρές βασανίζονταν από το λοιμό και την πείνα, μια και οι σοδιές είχαν καταστραφεί. Ήταν ευτυχής συγκυρία το γεγονός ότι ο παγκόσμιος πληθυσμός είχε ήδη μειωθεί στο μισό, διαφορετικά ο θάνατος από την πείνα θα εξαφάνιζε τους πάντες με την αναδιοργάνωση των εποχών.

Στις εκκλησίες του κόσμου ζητούσαν από τον Πελώριο Θεό να τους δώσει κάποιο σημάδι ότι στάθηκε Μάρτυρας της μεγάλης νίκης ενάντια στους Αμερικανούς άπιστους. Όλοι όσοι αντιτάχθηκαν σε αυτή τη φωτισμένη πράξη αφανίστηκαν. Απάντησε στις προσευχές το 297, κινούμενος γρήγορα μπροστά για μια σχετικά μικρή απόσταση, ξαπλώνοντας κυρίως πάνω στον Ειρηνικό Ωκεανό, φτάνοντας στα νότια μέχρι αυτό που είναι σήμερα η Ανταρκτική και που τότε ήταν ο Τροπικός του Αιγόκερω και πολύ πιο πριν ο Ισημερινός. Μερικά από τα αριστερά πόδια Του κάλυψαν τις ακτές κατά μήκος της αμερικανικής ακτής, φτάνοντας μέχρι την Γκουανταλαχάρα (όπου το αποτύπωμα του ποδιού του σημαδεύεται ακόμα από το Ναό του Ιερού Δαχτύλου) περιλαμβάνοντας και ορισμένες πόλεις όπως το Σαν Φραντσίσκο, το οποίο ήδη αναφέρθηκε. Αναφερόμαστε σε αυτό το γεγονός σαν την Πρώτη Μετακίνηση. Θεωρήθηκε πολύ σωστά σαν μια ολοφάνερη ένδειξη της περιφρόνησης του Θεού για την Αμερική.

Αυτή η ιδέα εξαπλώθηκε και στην ίδια την Αμερική. Καθαρισμένος από την πείνα, τους λοιμούς, τους φοβερούς σεισμούς και άλλες φυσικές καταστροφές, ο πληθυσμός μπορούσε πια να δεχθεί ευκολότερα τους λόγους των ιεραπό-

στολών, έτσι που τελικά προσηλυτίστηκαν όλοι μέχρις ενός. Μεγάλα προσκηνύματα ξεκίνησαν ώστε όλοι να δουν το μεγάλο σώμα του Πελώριου Θεού να απλώνεται από τη μια άκρη του έθνους τους ως την άλλη. Πιο τολμηροί προσκηνυτές ανέβηκαν πάνω σε ιπτάμενα αεροπλάνα και πέταξαν πάνω από τους ώμους Του, κατά μήκος των οποίων άγριες καταιγίδες μαίνονταν για εκατό χρόνια χωρίς σταματημό.

Όσοι προσηλυτίστηκαν έγιναν ακόμα πιο εξτρεμιστές από τους αδελφούς τους οι οποίοι είχαν ασπαστεί από παλιότερα την Πίστη στον υπόλοιπο κόσμο. Ελάχιστο χρόνο αφότου οι αμερικανικές συναγωγές ενώθηκαν με τις δικές μας, χωρίστηκαν πάλι εξαιτίας μιας δογματικής διαμάχης στο Συμβούλιο του Νεκρού Τεντς (322). Αυτή η χρονολογία σημαδεύει την απαρχή της Θυσιαστήριας Καθολικής Παγκόσμιας Εκκλησίας. Εμείς, οι οποίοι ακολουθούσαμε την Ορθοδοξία, δεν είχαμε εκείνο τον καιρό τις αρμονικές σχέσεις που έχουμε με τους Αμερικανούς αδελφούς μας σήμερα.

Η δογματική διαφορά που χώρισε τις εκκλησίες ήταν, όπως είναι γνωστό, για το αν οι άνθρωποι έπρεπε να φορούν ρούχα που να μιμούνται τη μεταλλική λάμψη του Πελώριου Θεού. Ισχυρίζονταν πως με αυτόν τον τρόπο ο άνθρωπος πρόσβαλλε το Θεό του, ζητώντας να γίνει όμοιός Του, μα αυτή ήταν μια προμελετημένη αιχμή εναντίον των ιερέων της Ορθόδοξης Παγκόσμιας Εκκλησίας οι οποίοι φορούσαν πλαστικά και μεταλλικά άμφια για να τιμήσουν το Δημιουργό τους.

Έτσι ξεκίνησε η Δεύτερη Μεγάλη Αίρεση.

Μια και αυτή η μακρόχρονη και μπερδεμένη περίοδος αναλύεται σε άλλα κείμενα, θα πρέπει να την περάσουμε επιφανειακά, αναφέροντας απλά ότι έφτασε στο αποκορύφωμά της με τη Δεύτερη Σταυροφορία την οποία η Αμερικανική Καθολική Παγκόσμια Εκκλησία εξαπέλυσε εναντίον μας το 450. Επειδή διέθεταν ακόμα πολλά μηχανήματα, κατάφεραν να επιβάλλουν τη γνώμη τους, να λεηλατήσουν διάφορα μοναστήρια στα παράλια της Ιερής Θάλασσας, να βιάσουν τις γυναίκες μας και να επιστρέψουν πίσω νικητές.

Από εκείνη τη χρονιά όλοι οι άνθρωποι στον κόσμο φορούν μονάχα ρούχα από μαλλί ή γούνα. Όσοι αντιτάχθηκαν σε αυτή την φωτισμένη ενέργεια αφανίστηκαν.

Θα ήταν λάθος αν δίναμε μεγάλη έμφαση στις διαμάχες του παρελθόντος. Όλο αυτό το διάστημα, η πλειονότητα των ανθρώπων συνέχιζε τη λατρεία της ειρηνικά, θυσίαζε σε τακτικά διαστήματα και προσευχόταν κάθε ανατολή και δύση του ήλιου (όποτε τύχαινε να συμβούν αυτά) ο Πελώριος Θεός να αφήσει τον κόσμο μας μιας και ήμασταν ανάξιοί Του.

Η Δεύτερη Σταυροφορία άφησε ένα μονοπάτι προβλημάτων στο διάβα της. Τα επόμενα πενήντα χρόνια δεν ήταν σε γενικές γραμμές ευχάριστα. Επιστρέφοντας στα σπίτια τους, οι στρατοί των Αμερικανών ανακάλυψαν ότι η μεγάλη πίεση πάνω στις δυτικές ακτές τους είχε ανοίξει μια σειρά από ηφαίστεια κατά μήκος της μεγαλύτερης οροσειράς τους, των Βραχωδών Ορέων. Η Χώρα τους είχε σκεπαστεί από φωτιά και λάβα, ενώ ο αέρας είχε γεμίσει από βρομερή στάχτη.

Πολύ σωστά, αποδέχθηκαν ότι αυτό ήταν ένα σημάδι πως η συμπεριφορά τους δεν ήταν άψογη στα μάτια του Πελώριου Θεού (γιατί αν και ποτέ δεν αποδείχθηκε πως έχει μάτια, είναι σίγουρο ότι μας βλέπει όλους). Μια και ο υπόλοιπος κόσμος δεν είχε υποστεί καταστροφές τόσο μεγάλης κλίμακας, συμπέραναν σωστά πως η αμαρτία τους ήταν η προσκόλλησή τους στα όπλα και στην τεχνολογία, ενάντια στις επιθυμίες του Θεού.

Με την πίστη δυνατή μέσα τους, κάθε όργανο επιστήμης, από τα Πυρηνικά μέχρι τα Ανοιχτήρια Κονσερβών, καταστράφηκαν, και εκατό χιλιάδες παρθένες ρίχτηκαν στα κατάλληλα ηφαίστεια για να κατευνάσουν το Θεό. Όλοι όσοι αντιτάχθηκαν σε αυτές τις φωτισμένες ενέργειες θανατώθηκαν, και μερικοί φαγώθηκαν τελετουργικά.

Εμείς της Ορθόδοξης Παγκόσμιας Πίστης επικροτήσαμε τη γενναία πράξη των αδελφών μας. Ωστόσο, δεν μπορούσαμε να είμαστε σίγουροι πως είχαν καθαριστεί αρκετά. Τώρα που εκείνοι δεν είχαν όπλα και εμείς είχαμε ακόμα μερικά, ήταν ολοφάνερο πως έπρεπε να βοηθήσουμε στον καθαρμό τους. Έτσι, ένας πανίσχυρος στόλος 166 ξύλινων πλοίων κατευθύνθηκε προς την Αμερική για να τους βοηθήσει να υποφέρουν για την πίστη τους — και με την ευκαιρία να πάρει πίσω κάποια από τα λάφυρα που μας είχαν αρπάξει. Αυτή ήταν η Τρίτη Σταυροφορία του 482, κάτω από την αρχηγία του Ιωάννη του Παχουλού.

Ενώ οι δύο αντίπαλοι στρατοί πολεμούσαν έξω από τη Νέα Υόρκη, συνέβη η Δεύτερη Μετακί-

νηση, η οποία κράτησε μόνο για διάστημα πέντε λεπτών.

Μέσα σε αυτό το χρονικό διάστημα, ο Πελώριος Θεός γύρισε στο αριστερό πλευρό Του, σύρθηκε κατά μήκος του κέντρου εκείνης της περιοχής που ονομαζόταν τότε Βόρειος Αμερική, διέσχισε τον Ατλαντικό σαν να ήταν λιμνούλα με λασπόνερα, πέρασε πάνω από την Αφρική και αναπαύθηκε στον νότιο Ινδικό Ωκεανό, διαλύοντας τη Μαγαδάσκα με το ένα πισινό Του πόδι. Η νύχτα έπεσε παντού πάνω στη Γη.

Όταν ξημέρωσε, δεν υπήρχε κανείς που να μην πιστεύει στη δύναμη και τη σοφία του Πελώριου Θεού, στον οποίο ανήκει ο Τρόμος και η Δόξα. Δυστυχώς, ανάμεσα σε αυτούς που δεν πρόλαβαν να πιστέψουν ήταν και οι δύο αντιμαχόμενοι στρατοί, οι οποίοι εξαφανίστηκαν κάτω από το Κύμα Χώματος και Πέτρας που δημιούργησε το πέρασμα του Θεού.

Στο Χάος που ακολούθησε, μονάχα μια νότα λογικής επικράτησε, η λογική της Εκκλησίας. Η Εκκλησία θεώρησε σαν Τρίτη Μεγάλη Αίρεση την ιδέα πως οποιαδήποτε μηχανή ήταν επιτρεπτή από το Θεό για χρήση του ανθρώπου. Ακολούθησαν κάποιες δογματικές διαμάχες σχετικά με το αν τα βιβλία έπρεπε να θεωρηθούν μηχανές, και τελικά αποφασίστηκε ότι έπρεπε να θεωρηθούν για να είμαστε ασφαλείς. Από εκείνη τη στιγμή και πέρα, όλοι οι άνθρωποι ήταν ελεύθεροι να μην κάνουν τίποτε άλλο παρά να δουλεύουν στα χωράφια, να λατρεύουν και να προσεύχονται στον Πελώριο Θεό να μετακομίσει από τον κόσμο μας σε κάποιον άλλο ο οποίος θα ήταν πιο κατάλληλος για το μεγαλείο Του. Την

ίδια εποχή αυξήθηκε και το ποσοστό των θυσιών, ενώ καθιερώθηκε για πρώτη φορά η Μέθοδος του Αργού Καψίματος (499).

Ακολούθησε η μεγάλη Ειρήνη η οποία κράτησε μέχρι το 900. Σε όλη αυτή την περίοδο ο Πελώριος Θεός δεν κινήθηκε καθόλου. Είναι αλήθεια αυτό που λέγεται, δηλαδή πως οι αιώνες μοιάζουν με δευτερόλεπτα για Εκείνον. Ίσως η ανθρωπότητα δεν γνώρισε ποτέ μεγαλύτερη περίοδο ειρήνης, 400 συνολικά χρόνια, μια ειρήνη που τουλάχιστον υπήρχε στην καρδιά της αν όχι κι έξω από αυτήν, επειδή ο κόσμος ασφαλώς συνέχιζε να βρίσκεται σε αναστάτωση. Η τρομερή δύναμη της μετακίνησης του Πελώριου Θεού από τη μια άκρη του κόσμου στην άλλη άλλαξε την ακολουθία μέρας και νύχτας σε αρκετά μεγάλο βαθμό. Μερικοί θρύλοι υποστηρίζουν πως, πριν από τη Δεύτερη Μετακίνηση, ο ήλιος έβγαινε στην ανατολή και χανόταν στη δύση, πράγμα ακριβώς αντίθετο από τη φυσική τάξη των πραγμάτων που γνωρίζουμε σήμερα.

Σταδιακά, μέσα σε αυτή την ειρηνική περίοδο, οι εποχές επανήλθαν σε κάποια τάξη και υπήρξε μια ελάττωση των πλημμυρών, των βροχών του αίματος, του χαλαζιού, των σεισμών, των εμφανίσεων κομητών, των ηφαιστειακών εκρήξεων, των μιασματικών ομιχλών, των καταστροφικών ανέμων, των λιμών, των επιδρομών λύκων και δράκων, των παλιρροιακών κυμάτων, των καταιγίδων, και άλλων διάφορων πληγών για τις οποίες μιλούν τόσο παραστατικά οι γραφές εκείνης της εποχής. Οι Πατέρες της Εκκλησίας, έχοντας αποσυρθεί στη σχετική ασφάλεια των εσωτερικών θαλασσών και των ηλιόλουστων λειβαδιών της Μογγολίας, δημιούργησαν ένα νέο ορθόδοξο δόγμα, καλά υπολογισμένο στη ζέση της πίστης του και στην προσφορά ανθρώπινων θυσιών, έτσι ώστε ο Πελώριος Θεός να πειστεί να αφήσει τον ταλαιπωρημένο κόσμο μας για κάποιον καλύτερο και πιο ευχάριστο.

Έτσι η ιστορία μου φτάνει σχεδόν στο παρόν, στο έτος 900, μόλις μια δεκαετία πριν από αυτήν την καταγραφή. Εκείνη τη χρονιά, ο Πελώριος Θεός έφυγε από τη Γη μας.

Θυμηθείτε, αν θέλετε, πως η Πρώτη Αναχώρηση το 89 κράτησε μόνο δώδεκα μήνες. Κι όμως, ο Πελώριος Θεός λείπει ήδη μακριά μας τόσα χρόνια. Τον χρειαζόμαστε πίσω, δεν μπορούμε να ζήσουμε χωρίς Αυτόν, όπως θα έπρεπε να είχαμε καταλάβει από πολύ καιρό πριν, αν δεν ήμασταν τόσο βλάσφημοι.

Με την αναχώρησή Του, έσπρωξε τον ταπεινό μας πλανήτη σε μια τέτοια πορεία, ώστε είμαστε καταδικασμένοι να υποφέρουμε τον πιο βαρύ χειμώνα ολόκληρο το χρόνο. Ο ήλιος βρίσκεται μακριά και είναι θαμπός. οι θάλασσες παγώνουν το μισό χρόνο. παγόβουνα σχηματίζονται πάνω στα χωράφια μας. Μέρα μεσημέρι υπάρχει τόσο λίγο φως ώστε δεν μπορείς να διαβάσεις χωρίς λυχνάρι. Αλοίμονο σε εμάς.

Κι όμως, μας αξίζουν όλα όσα παθαίνουμε. Είναι μια δίκαιη τιμωρία, επειδή όλους αυτούς τους αιώνες που το γένος μας ήταν σχετικά ευτυχισμένο και ανενόχλητο, εμείς προσευχόμασταν ο Πελώριος Θεός να μας αφήσει.

Θα ζητήσω από το Συμβούλιο των Εκλεγμένων Πρεσβυτέρων να καταδικάσουν αυτές τις προσευχές σαν την Τέταρτη και Μεγαλύτερη Αί-

ρεση, και να διακηρύξουν πως από εδώ και στο εξής όλες οι προσπάθειες των ανθρώπων θα στραφούν στην επίκληση του Πελώριου Θεού ώστε να ξαναγυρίσει κοντά μας.

Θα ζητήσω επίσης να αυξηθεί ακόμα περισσότερο το ποσοστό των θυσιών. Είναι ανώφελο να παραβλέπουμε τελετές μόνο και μόνο επειδή μας τελειώνουν οι γυναίκες.

Θα ζητήσω ακόμα να ξεκινήσει η Τέταρτη Σταυροφορία, γρήγορα, πριν ο αέρας αρχίσει να παγώνει μέσα στα ρουθούνια μας.

ΤΟ ΝΑΥΑΓΙΟ

του Ρ. Τσέτγουιντ Χέις

Τι χειρότερο μπορεί να τύχει σε έναν άνδρα από μια κακιά πεθερά; Μια συνάντηση με έναν ακόμα πιο κακό εξωγήινο. Το διήγημα μπορεί να φαίνεται σατιρικό, αλλά η ιδέα που κρύβεται πίσω του δεν είναι καθόλου μα καθόλου ευχάριστη.

Θ.Μ.

Έπεσε από το νυχτερινό ουρανό: μια φλεγόμενη μπάλα φωτιάς που άφηνε μαύρο καπνό πίσω της. Διαλύθηκε μέσα στο βάλτο, δημιουργώντας ένα κρατήρα βάθους κάπου μισού μέτρου, και ύστερα ακινητοποιήθηκε σαν τερατώδες αυγό, τσιτσιρίζοντας θυμωμένα κάθε φορά που ο παγωμένος νοτιάς λαμπάδιαζε τις φλόγες.

Η νύχτα υποχώρησε μπροστά στις πρώτες διμοιρίες της ημέρας που επέλαυναν στον ουρανό της ανατολής. Οι φλόγες έσβησαν, αλλά η σκασμένη επιφάνεια συνέχισε να λάμπει, πρώτα με ένα κατακόκκινο και μετά με ένα θαμπό κεχριμπαρένιο χρώμα, μέχρι που τελικά απόμεινε τελείως μαύρη. Ο ήλιος είχε ανεβεί ψηλά στον ορίζοντα όταν η μαύρη επιφάνεια ράγισε. Το ράγισμα μεγάλωσε και πλάτυνε, μέχρι που ένα μικρό κομμάτι της κορυφής του αποσπάσθηκε και έπεσε στο έδαφος με μια παράξενη, απότομη κίνηση.

Μερικά συννεφάκια καπνού βγήκαν από το ά-

νοιγμα και αιωρήθηκαν τεμπέλικα πάνω από τον έρημο βάλτο. Για λίγη ώρα δεν έγινε τίποτε άλλο. Μια περιπλανώμενη αλογόμυγα πέταξε πάνω από το ανοιγμένο αυγό και εξέτασε την τρύπα με περιέργεια, αλλά δεν είδε τίποτα που να της προκαλέσει την προσοχή και έτσι απομακρύνθηκε σε αναζήτηση πιο αποδοτικών περιπετειών.

Ήταν πια καταμεσήμερο, όταν το πρώτο ρυάκι του γαλάζιου ζελέ βγήκε από το χείλος του αυγού και κύλισε στο χοντρό χορτάρι. Έπειτα, λες και είχε ενθαρρυνθεί από την ευκολία της μετακίνησής του, το ρυάκι μεγάλωσε και πύκνωσε, μέχρι που έγινε μια διάφανη, γαλάζια, παλλόμενη λιμνούλα στη βάση του αυγού. Η ροή μέσα από τη μαύρη μπάλα συνεχιζόταν, μέχρι που στη βάση της δημιουργήθηκε ένας γυαλιστερός διάφανος κώνος, ο οποίος αντανακλούσε το παγερό χρώμα του ουρανού. Στην κορυφή του κώνου, κάτι σαν λεπτή κεραία φάνηκε να σηκώνεται και να ερευνά το γύρω περιβάλλον.

Ο Σαρκάν δεν φοβόταν, επειδή το συναίσθημα ήταν κάτι άγνωστο στη ράτσα του. Ήταν όμως προετοιμασμένος για κάθε είδους κίνδυνο και ένιωθε έντονο ενδιαφέρον για όσα ένιωθε και έβλεπε.

Το σκάφος του είχε χτυπηθεί μισό έτος φωτός πέρα από τους δακτύλιους του Ούλτρα. Ο εχθρός είχε χτυπήσει τη στιγμή που η ακτίνα ελέγχου του βρισκόταν σε αχρηστία, και η μοναδική αλλά φοβερή βολή τον είχε εκτοξεύσει στο διάστημα, μέχρι που παγιδεύτηκε από τη βαρυτική έλξη εκείνου του μικρού πλανήτη. Ήταν ζωντανός, αλλά χαμένος για πάντα. Ένας ναυαγός

πάνω σε ένα σβώλο χώματος που τριγυρνούσε γύρω από ένα αστέρι τρίτης κατηγορίας.

Εξαπέστειλε νοητικά κύματα για να ελέγξει την ατμόσφαιρα, το έδαφος, τη βλάστηση και τη βαρύτητα, και αποθήκευσε όλες τις πληροφορίες μέσα στην απεριόριστη τράπεζα μνήμης του. Υπήρχαν ενδείξεις ζωής, και σίγουρα θα υπήρχε και κάποιο κυρίαρχο ζωικό είδος το οποίο ίσως και να είχε αναπτύξει κάποιον πρωτόγονο πολιτισμό. Ύστερα θυμήθηκε τον πρώτο κανόνα επιβίωσης σε έναν ξένο πλανήτη — ταύτιση με το περιβάλλον. Έπρεπε να πάρει τη μορφή των πρωτόγονων, να υιοθετήσει τον τρόπο σκέψης τους, αλλά πάνω από όλα να κρύψει την ιερή ζωική του ουσία από κάθε ξένο βλέμμα.

Ο Σαρκάν άπλωσε ένα λεπτό πλοκάμι της ζωικής ουσίας του και το τύλιξε γύρω από ένα σπαλάθρι. Στη στιγμή, τα κίτρινα λουλούδια του θάμνου ζάρωσαν και τα κλαδιά του πήραν ένα θαμπό γκρίζο χρώμα. Στη συνέχεια ολόκληρο το φυτό έγινε σκόνη, η οποία γρήγορα παρασύρθηκε από τον ακατάπαυστο άνεμο.

Η ζωική ουσία του Σαρκάν, αξιωματικού του Αυτοκρατορικού Ουλτεριανού Γαλαξιακού Διαστημικού Σώματος, συσπάσθηκε, απλώθηκε, και μετά χωρίστηκε σε λεπτές φέτες γυαλιστερού ζελέ οι οποίες πήραν το καφε-γκρίζο χρώμα των κλαδιών και το λαμπερό κίτρινο των διαλυμένων λουλουδιών του θάμνου. Σε λίγη ώρα, βρισκόταν μισό μέτρο μακριά από τη θέση που κάλυπτε το αντίστοιχό του- ένα τέλειο αντίγραφο στην παραμικρή του λεπτομέρεια. Ο Σαρκάν άφησε τον άνεμο να αναδεύει τα κλαδιά του ενώ συλλογιζόταν την επόμενη κίνησή του.

Είχε προσαρμοστεί στο περιβάλλον, αλλά με τη συγκεκριμένη μορφή δεν μπορούσε να μετακινηθεί. Επίσης, αργά ή γρήγορα θα έπρεπε να επιστρέψει στην αρχική του κατάσταση, επειδή χωρίς συνεχή εξάσκηση η ικανότητά του να διατηρεί μια ξένη μορφή ήταν περιορισμένη. Έπρεπε να εντοπίσει κάποια ζωική μορφή η οποία να μπορεί να μεταφέρει την ουσία του σε οποιονδήποτε άθλιο πολιτισμό διέθετε αυτός ο πλανήτης, ώστε να βρει καταφύγιο. Εξαπέστειλε αόρατα νοητικά δάχτυλα τα οποία άρχισαν να ερευνούν τη βλάστηση και το νωτισμένο χώμα. Έντομα... τυφλές μορφές που έσκαβαν το έδαφος... άχρηστα φτερωτά πλάσματα... ύστερα... επιτέλους... κάποια ζωική μορφή που θα μπορούσε να φανεί χρήσιμη.

Ο Σαρκάν συγκέντρωσε ένα τμήμα της ζωικής του δύναμης και κάλεσε το πλάσμα, εμφυτεύοντας στον εγκέφαλό του εικόνες πρασινωπού φαγητού, ενώ την ίδια ώρα ανέλυε τη σωματική κατασκευή του. Εκείνο ήρθε προς το μέρος του με γρήγορα και αβίαστα πηδήματα- ένα μικρό χνουδωτό πλάσμα με μακριά αυτιά και αεικίνητη ροδαλή μύτη. Όταν έφτασε κοντά του, ο Σαρκάν επέστρεψε στη φυσική του μορφή και τίναξε ένα ακόμα από τα λεπτά πλοκάμια του. Ο λαγός διαλύθηκε και το αντίγραφό του άρχισε να διασχίζει το βάλτο με πηδήματα.

Η γρήγορη κίνηση ήταν μεθυστική, αλλά το όχημα ήταν μικρό και η προσπάθεια που χρειαζόταν για να συμπιέσει ο Σαρκάν την ζωική του ουσία μέσα σε ένα τόσο περιορισμένο χώρο ήταν εξαντλητική. Ακόμα, ο μικροσκοπικός εγκέφαλος ήταν μια μάζα από αντανακλαστικά εξαρ-

τώμενα από το φόβο, τα οποία συνεχώς παρέμβαιναν στην αυτοσυγκέντρωση του Σαρκάν, έτσι που μια ή δυο φορές ένιωσε να επιστρέφει στην αρχική μορφή του. Όχι, έπρεπε να βρει ένα πολύ μεγαλύτερο όχημα, με σχετικά εξελιγμένο εγκέφαλο, και μια τράπεζα μνήμης η οποία να μπορεί να του δώσει μια καθαρή εικόνα εκείνου του πλανήτη και του περιβάλλοντός του.

Έφτασε σε ένα πλατύ κομμάτι σκληρού εδάφους το οποίο θα πρέπει να αποτελούσε κάποιο είδος περάσματος, επειδή ο εγκέφαλος του οχήματος σχημάτισε φοβισμένα μια εικόνα γρήγορων αντικειμένων τα οποία έκαναν μεγάλο θόρυβο και ήταν επικίνδυνα αν κάποιο ζωντανό πλάσμα έμπαινε στο δρόμο τους. Τέτοια αντικείμενα δεν θα μπορούσαν να είναι παρά προϊόντα κάποιας μορφής ζωής, άρα θα έπρεπε να περιέχουν το όχημα που θα ταίριαζε καλύτερα στις ανάγκες του. Ο Σαρκάν σταμάτησε το τετράποδο όχημα, έσβησε τον εγκέφαλό του, και γρήγορα επέστρεψε στην αρχική του μορφή. Κύλισε μέχρι το πλάι του δρόμου και περίμενε. Δεν χρειάστηκε να περιμένει πολύ.

Το αντικείμενο κινούνταν πάνω σε δυο κυκλικά κατασκευάσματα, έβγαζε ένα δυνατό θόρυβο και το ωθούσε κάποιο είδος πρωτόγονης μηχανής. Στο απώτατο παρελθόν της φυλής του Σαρκάν — πριν μπορέσουν να πετύχουν την απόλυτη μετουσίωση — κάποια παρόμοια μηχανήματα βρίσκονταν σε χρήση. Όμως αυτό που τραβούσε την προσοχή του ήταν η δίποδη ζωική μορφή που καβαλούσε το αντικείμενο μεταφοράς. Διέθετε δυο κάτω άκρα, τα οποία έσφιγγαν την κινούμενη μηχανή, και δυο άλλα ψηλότερα, τα ο-

ποία κατέληγαν σε πέντε δάχτυλα. Ήταν καλυμμένη με τεχνητά δέρματα, πράγμα που σήμαινε ότι οι ζωικές αυτές μορφές είχαν να κάνουν αρκετό ακόμα δρόμο μέχρι τη μετουσίωση, αλλά ταυτόχρονα αποδείκνυε πως είχαν ξεφύγει κάπως από την αρχέγονη βαρβαρότητα. Ο Σαρκάν πρόβαλλε μια νοητική εκόνα ακριβώς στη μέση του δρόμου, δίνοντάς της τη μορφή ενός ψηλού δέντρου που είχε δει να ξεφυτρώνει λίγο πιο πέρα.

Η μηχανή ταλαντεύτηκε και σταμάτησε απότομα, ενώ το δίποδο τινάχτηκε στον αέρα, προσγειώθηκε πάνω στο δρόμο και έμεινε ακίνητο. Ο Σαρκάν ήξερε πως έπρεπε να πετύχει πλήρη επαφή, επειδή το πιο σημαντικό ήταν να απορροφήσει την τράπεζα μνήμης του πλάσματος, έτσι ώστε να αντιληφθεί απόλυτα τη σωματική και νοητική δομή του. Υγροποίησε τη ζωική ουσία του και σκέπασε την ακίνητη μορφή.

Στην αρχή ανέλυσε τα τεχνητά δέρματα και μετά τα διέλυσε. Μετά εξέτασε με κάθε λεπτομέρεια το γυμνό σώμα, το οποίο βογγούσε καθώς η παγερή ουσία σερνόταν επάνω του. Διέλυσε το δέρμα και τη σάρκα στα στοιχεία που τα αποτελούσαν, γεύθηκε το αίμα του και κατανόησε τη χρησιμότητά του, ύστερα προχώρησε στο περίπλοκο κυκλοφορικό δίκτυο, το σκελετό, τα όργανα — όλα του παρέδωσαν τα απλά μυστικά τους. Ο Σαρκάν χρειάστηκε ένα μικροδευτερόλεπτο για να λεηλατήσει την τράπεζα μνήμης και να απορροφήσει κάθε κρυφή πληροφορία, να μάθει την περίπλοκη γλώσσα και να απορρίψει τις συναισθηματικές επεκτάσεις οι οποίες δεν σήμαιναν τίποτα για αυτόν. Αφού αποστράγγισε το ά-

τονο κουφάρι από κάθε περιεχόμενο, το άφησε να γίνει σκόνη και μετά συμπίεσε τη ζωική ουσία του σε μια δίποδη μορφή. Δεν είχαν περάσει τρία λεπτά από την πρώτη ενέργεια του Σαρκάν, όταν ο Σίντνεϊ Μπίτσαμ, ηλικίας 25 περιστροφών του πλανήτη γύρω από το θαμπό αστέρι, Βρετανός, παντρεμένος, υποδιευθυντής διαφημιστικού τμήματος, κάτοικος Λονδίνου, οδός Κλοντέλ 23, επί του παρόντος σε διακοπές κλπ... κλπ... σήκωσε από κάτω τη μοτοσυκλέττα του, έβαλε μπροστά τη μηχανή, κι συνέχισε το ταξίδι που τόσο δραματικά είχε διακοπεί.

Η κυρία Χάτφιλντ ήταν μια από τις πεθερές οι οποίες πραγματικά πίστευαν ότι με το γάμο του παιδιού τους δεν είχαν χάσει μια κόρη αλλά είχαν κερδίσει ένα γιο. Ήταν λογικό, λοιπόν, μια και είχε κερδίσει ένα τόσο ανεκτίμητο απόκτημα, ότι θα έπρεπε να το προσέχει, να το συμβουλεύει, να το διορθώνει, να ζει στο ίδιο σπίτι και να το συνοδεύει κάθε φορά που πήγαινε με την κόρη της διακοπές.

Αν και ο Σίντνεϊ Μπίτσαμ δεν το ήξερε, αρκετοί άλλοι υποψήφιοι για το προνόμιο να γίνουν γαμπροί της κυρίας Χάτφιλντ είχαν απορριφθεί επειδή έδειχναν αξιοθρήνητα σημάδια ανεξαρτησίας. Ένας από αυτούς είχε φτάσει στο σημείο να την αποκαλέσει «γριά μέγαιρα», και έτσι είχε εξοριστεί στην αγκαλιά κάποιας γκαρσόνας από το Πάτνεϊ. Ο Σίντνεϊ, όμως, ήταν κομμένος και ραμμένος στα μέτρα της. Όταν η Σίλβια είχε δηλώσει πως η μητέρα της — η οποία βασανιζόταν από κάποια νευροπάθεια — δεν μπορούσε να μένει μόνη, άρα έπρεπε να μετακομίσει μαζί

τούς, εκείνος έκφρασε τη συμφωνία του δίνοντας νέα διακόσμηση στο περισσευούμενο δωμάτιο. Οι εντολές της κυρίας Χάτφιλντ εκλαμβάνονταν σαν ευγενικές συμβουλές, τα περιστασιακά της ξεσπάσματα σαν καλοκαιρινές μπόρες, και η σχεδόν ακατάπαυστη κριτική της σαν η φωνή της εμπειρίας. Η ίδια φωνή διαμαρτυρόταν και εκείνη τη στιγμή καθώς μητέρα και κόρη κάθονταν στο σαλόνι του ξενοδοχείου «Έξετερ Αρμς».

«Δεν μπορώ να καταλάβω γιατί ήθελε να νοικιάσει τη μοτοσυκλέττα και να εξαφανιστεί μόνος του».

Η Σίλβια Μπίτσαμ ήταν μια όμορφη ξανθιά κοπέλλα με ένα γοητευτικό ύφος ήρεμης αποδοχής.

«Είπε πως ήθελε να εξερευνήσει τους βάλτους. Νομίζω...»

«Να μη νομίζεις τίποτα», διέταξε η κυρία Χάτφιλντ. «Ήθελα να ξέρω, δεν του άρεσε το αυτοκίνητο; Αν το έπαιρνε, θα μπορούσαμε να είχαμε πάει κι εμείς. Είμαι σίγουρη πως το έκανε από καθαρό εγωισμό. Αυτός διασκεδάζει κι εμείς καθόμαστε εδώ και χτυπάμε μύγες. Έχω πολλά ράμματα για τη γούνα του όταν γυρίσει».

«Δεν νομίζεις πως...»

«Όχι, δεν νομίζω. Ένας σύζυγος — για να μην πω και γαμπρός — έχει κάποιες υποχρεώσεις. Οι βόλτες στην εξοχή με μοτοσυκλέττα σίγουρα δεν περιλαμβάνονται σε αυτές. Αχά! Αν δεν κάνω λάθος, έρχεται. Εσένα πώς σου φαίνεται;»

Ο Σίντνεϊ πέρασε μέσα, βγάζοντας το κράνος. Ήταν ένας ψηλός ξανθός νεαρός με ανοιχτό-

καρδο, έξυπνο πρόσωπο, το οποίο εκείνη τη στιγμή φαινόταν μάλλον σκεπτικό. Προχώρησε προς τις δύο γυναίκες και, μετά από κάποιο δισταγμό, έκανε μια βαθιά υπόκλιση.

«Σας χαιρετώ, πεθερά και σύζυγε».

Η Σίλβια χασκογέλασε, πιστεύοντας πως ο άνδρας της είχε αποκτήσει ξαφνικά μια αίσθηση του χιούμορ, ενώ η κυρία Χάτφιλντ έσμιξε τα φρύδια, έχοντας κρίνει πως ο σεβασμός του γαμπρού της είχε μετατραπεί σε αυθάδεια.

«Σίντνεϊ, δεν έχω διάθεση για αστειότητες. Είχες πει ότι δεν θα έλειπες παραπάνω από μια ώρα, και εμείς σε περιμένουμε ήδη τρεις. Σίγουρα θα έχεις κάποια καλή δικαιολογία».

Ο Σίντνεϊ έστρεψε παγερά, ανέκφραστα μάτια προς το μέρος της, και η κυρία Χάτφιλντ αναρωτήθηκε αν ήταν πιωμένος.

Η κυκλοφορία ήταν πυκνή... συμπαγής... Επίσης παρεξήγησα... έχασα τον προσανατολισμό μου. Έκανα κύκλους... Συγνώμη, αλλά δεν έχω ακόμη συντονιστεί πλήρως».

«Εννοείς δεν έχεις ακόμα ξεμεθύσει», φώναξε η κυρία Χάτφιλντ. «Τα πράγματα είναι πολύ άσχημα. Σίλβια, πες κι εσύ κάτι. Στο κάτω κάτω, δικός σου άνδρας είναι».

Η Σύλβια ζάρωσε υπάκουα το μέτωπο σε αυτό που πίστευε πως μπορεί να ήταν μια επιτιμητική έκφραση και είπε: «Σίντνεϊ, πώς μπόρεσες;» Ο σύζυγός της κούνησε το κεφάλι αργά.

«Κανένα αλκοολούχο ποτό δεν πέρασε από τα χείλη μου — αυτό μπορώ να το διαβεβαιώσω. Θα ήθελα πολύ να ανεβώ στα πάνω διαμερίσματα, όπου να βυθιστώ σε ζεστό νερό και να αλείψω το σώμα μου με σαπούνι. Είχε καλυμμένος

από εκκρίσεις ιδρώτα και αισθάνομαι κάποια δυσφορία».

Όταν η κυρία Χάτφιλντ συνήλθε από τα πρώτα συμπτώματα του σοκ, σηκώθηκε, και με μεγάλη, για να μην πει κανείς επίφοβη αξιοπρέπεια, κατευθύνθηκε προς τον ανελκυστήρα. Η Σίλβια κοίταξε το σύζυγό της με έναν αθέλητο θαυμασμό.

«Πρέπει να σταματήσεις. Ειλικρινά, δεν ξέρω τι σε έπιασε. Την έκανες να θυμώσει πολύ».

Ο Σίντνεϊ έξυσε το κεφάλι και κοίταξε δεξιά και αριστερά, λες και ζητούσε έμπνευση στη φθαρμένη ταπετσαρία.

«Είπα τα κατάλληλα λόγια, σύζυγε-Σίλβια. Γιατί η πεθερά Χάτφιλντ εκφράζει τέτοια περίεργα συναισθήματα;»

Η Σίλβια ξέσπασε σε σπασμωδικά χασκόγελα. «Άρχισες πάλι. Σταμάτα, σε παρακαλώ. Ποτέ δεν έχεις κάνει τέτοια αστεία».

Μέσα στον ανελκυστήρα, ο οποίος τους ανέβαζε στον δεύτερο όροφο, η ευθυμία της Σίλβια έδωσε τη θέση της στην απορία. Ο σύζυγός της φαινόταν να δείχνει μεγάλο ενδιαφέρον για τη λειτουργία του ανελκυστήρα. τη συρόμενη πόρτα, τις σειρές των κουμπιών, τα φώτα που αναβόσβηναν. Η κοπέλα έδειξε την ανησυχία της.

«Τι έχεις πάθει, τέλος πάντων; Μου φαίνεται πως δεν είσαι και πολύ καλά. Σε ανακατεύει το στομάχι σου;»

«Το στομάχι μου βρίσκεται σε κατάσταση απόλυτης ηρεμίας».

Εκείνη περίμενε μέχρι που έφτασαν στο δεύτερο όροφο και περπατούσαν αργά προς την πόρτα του δωματίου. «Για πες μου, τώρα... Κάνεις κάποιο αστείο, έτσι δεν είναι;»

Για μια στιγμή το πρόσωπό του παραμορφώθηκε από μια έκφραση απόλυτης έκπληξης, και μετά έσκασε — η Σίλβια δεν μπορούσε να σκεφτεί κάποια πιο κατάλληλη λέξη — σε ένα εκθαμβωτικό αν και κάπως τεχνητό χαμόγελο.

«Αστείο! Χιούμορ! Αίσθηση του γελοίου! Σωστά! Δημιούργησα ένα αστείο. Όπως όταν κάποιος πατάει σε μια μπανανόφλουδα και σπάει το πόδι του. Πρέπει να χαμογελάσεις... να σκάσεις στα γέλια. Αυτό είναι. Πρέπει να γελάσεις».

«Αφού το λες εσύ...» Άνοιξε την πόρτα της σουίτας και πέρασε στο πίσω δωμάτιο. «Όμως η μαμά δεν θα γελάει αν συνεχίσεις να την αποκαλείς πεθερά. Αυτό το αστείο δεν της άρεσε ποτέ».

Ο Σίντνεϊ δεν απάντησε, αλλά σωριάστηκε στην κοντινότερη πολυθρόνα και άρχισε να κοιτάζει το δωμάτιο με γουρλωμένα, υγρά μάτια. Η ανησυχία της Σίλβια έφτασε στα όρια του πανικού.

«Είσαι άρρωστος. Μην προσπαθείς να το αρνηθείς. Θεέ μου, το πρόσωπό σου έγινε γκρίζο. Και τα μάτια σου...»

Η φωνή της κόπηκε. Πώς θα μπορούσε μια αξιολάτρευτη σύζυγος να πει στον άντρα της πως τα μάτια του φαίνονταν έτοιμα να χυθούν από τις κόγχες τους και να κυλίσουν στα μάγουλά του; Εκείνος σήκωσε ένα χέρι που φαινόταν παράξενα άτονο — θα μπορούσε κανείς να πει «ασπόνδυλο».

«Νοομίζω πωθ θα ήταν καλύυυθερο...» Μήπως ήταν πραγματικά πιωμένος; Τα λόγια του ή-

ταν περίεργα αργόσυρτα. «Να φύγειθθθ από το δωμάάατιο...».

Η Σίλβια ακολούθησε τη συμβουλή του, για τον απλούστατο λόγο ότι είχε ξαφνικά καταληφθεί από ένα κύμα τυφλού και παράλογου πανικού. Όποια αρρώστια και να ήταν αυτή που είχε χτυπήσει τον Σίντνεϊ, σίγουρα ήταν πέρα από τη δική της εμπειρία και αντίληψη. Τα μάγουλά του είχαν πάρει ένα θαμπό γκρίζο χρώμα και άρχιζαν ήδη να αποκτούν μια γαλαζωπή χροιά. Η Σίλβια έτρεξε να φέρει τη μητέρα της.

«Μάλλον θα έχει πρόβλημα με την καρδιά του», σχολίασε η μητέρα της, λίγα λεπτά αργότερα. «Φυσικό ήταν με τόσες καταχρήσεις. Κάτι θα παραζόρισε μέσα του».

«Τα μάτια του έτρεχαν», τόνισε η Σίλβια.

«Από την ασωτεία», είπε με σοβαρότητα η κυρία Χάτφιλντ. «Πάντα είχα τις υποψίες μου».

«Σε παρακαλώ, έλα να τον δεις από μόνη σου. Η όψη του δεν μου αρέσει καθόλου».

Μετά από μια τιτάνια προσπάθεια, η κυρία Χάτφιλντ κατάφερε να σηκωθεί από την πολυθρόνα της.

«Εμένα ποτέ δεν μου άρεσε η όψη του. Πολύ καλά, λοιπόν. Πέρνα μπροστά».

Το δωμάτιο ήταν όπως ακριβώς το είχε αφήσει η Σίλβια, με μια μικρή διαφορά: Ο Σίντνεϊ είχε εξαφανιστεί. Κοίταξε στο μπάνιο, βγήκε στη βεράντα, έφτασε στο σημείο ακόμα και να κοιτάξει αφηρημένα κάτω από το κρεβάτι — τίποτα.

«Μάλλον θα βγήκε έξω για λίγο», πληροφόρησε την κυνική κυρία Χάτφιλντ.

«Εσύ μου είχες πει ότι ήταν άρρωστος».

«Θα... θα ένιωσε καλύτερα».

Το μάτι της μητέρας της άστραψε άγρια γύρω στο δωμάτιο, και μετά καρφώθηκε πάνω στο ροζ πάπλωμα του κρεβατιού. Έδειξε με ένα τρεμάμενο δάχτυλο.

«Γι' αυτό την κοπάνησε! Ξέρασε κάτι πάνω στο πάπλωμα! Τι είναι αυτό; Μοιάζει με γαλάζιο ζελέ».

Πλησίασαν μαζί στο κρεβάτι όπου, μετά από αρκετά λεπτά σιωπηλής παρατήρησης, πήραν και οι δύο εκφράσεις έντονης αηδίας. Ήταν σαν κάποιος να είχε χύσει μια μεγάλη ποσότητα γαλάζιου ζελέ στο κέντρο του κρεβατιού και αυτός να είχε απλωθεί σε μια σβωλιασμένη λιμνούλα λίγο πριν πήξει. Στο κέντρο υπήρχε ένα ανυψωμένο διάφανο βουναλάκι, σαν νησί που τριγυριζόταν από μια ρηχή παγωμένη θάλασσα. Σε κάποια σημεία είχε ξεχειλίσει, και κρεμόταν σε παλλόμενους γαλάζιους σταλακτίτες που κόλλησαν πάνω στο φόρεμα της κυρίας Χάτφιλντ όταν πλησίασαν πολύ κοντά στο κρεβάτι. Πισωπάτησε με μια πνιγμένη κραυγή αηδίας.

«Τι στην οργή...; Σίλβια, αυτό πάει πολύ. Μπορείς σε παρακαλώ να μου πεις πώς έκανε ο άνδρας σου το κρεβάτι σε αυτά τα χάλια;»

Η Σίλβια στράβωσε το όμορφο πρόσωπό της σε μια έκφραση που υποννούσε έντονη πνευματική δραστηριότητα.

«Ίσως... να έκανε εμετό», είπε, χωρίς να φαίνεται να το πολυπιστεύει και η ίδια.

«Μη γίνεσαι ανόητη».

«Πολύ εμετό», πρόσθεσε η Σίλβια και μετά κλότσησε χωρίς ιδιαίτερη σκέψη ένα σβώλο γα-

λάζιου ζελέ. Εκείνος αντέδρασε βγάζοντας έναν μαλακό σκαστό ήχο.

«Σταμάτα και σκέψου λογικά», γάβγισε η κυρία Χάτφιλντ. «Ειλικρινά δεν ξέρω πώς θα τα εξηγήσετε όλα αυτά στη διεύθυνση του ξενοδοχείου. Αυτό όμως είναι δικός σας λογαριασμός. Εγώ πάω να ξαπλώσω. Όταν ο σύζυγός σου αποφασίσει να εμφανιστεί, σε παρακαλώ να τον στείλεις για να του μιλήσω».

Μετά την αναχώρηση της μητέρας της, η Σίλβια έμεινε στην ίδια θέση, κοιτάζοντας κακόκεφα το γαλάζιο ζελέ επάνω στο πάπλωμα. Παρά την ανησυχία της, της φαινόταν μάλλον όμορφος, ειδικά το κεντρικό λοφάκι που καθρέφτιζε τον ήλιο και έμοιαζε με πελώριο, γυαλισμένο διαμάντι. Ό,τι κι αν ήταν, θα προτιμούσε ο Σίντνεϊ να ήταν πιο προσεκτικός και να είχε κάνει κάποια προσπάθεια να καθαρίσει το μέρος. Δεν ήταν του χαρακτήρα του να κάνει απερισκεψίες και να αναστατώνει τόσο άσκοπα τη μητέρα της. Κάθισε κάτω και άρχισε να συλλογίζεται. Λίγο αργότερα, η ανησυχία της εκφράστηκε με λόγια.

«Σίντνεϊ, πού είσαι;» κλαψούρισε.

«Εδώ», είπε ένας πολύ υγιής Σίντνεϊ, κατεβαίνοντας από το κρεβάτι και πηγαίνοντας να σταθεί μπροστά της. «Μετά την απαιτούμενη ανάπαυση, νιώθω πολύ καλύτερα».

Η συγκίνηση ήταν πολύ μεγάλη, και έτσι η Σίλβια λιποθύμησε.

Συνήλθε, νιώθοντας να βγαίνει μέσα από ένα σκοτεινό πηγάδι.

Ένα παράξενο σχήμα ήταν καθισμένο επάνω στο κρεβάτι. Καθώς οι αισθήσεις της Σίλβια επανέρχονταν, το σχήμα πήρε τη μορφή του άντρα της — και μαζί με την αναγνώριση ήρθε ο φόβος.

Ο φόβος, ο οποίος καθώς λέγεται οξύνει θαυμαστά τις αισθήσεις, πλημμύρισε τα σκοτεινιασμένα μονοπάτια του μυαλού της, ακολουθούμενος από μια θαμπή μορφή της αλήθειας. Παρά το αδύνατο, μάλλον όμορφο πρόσωπο, τους λεπτούς ώμους, το στενό στήθος και τα μακριά, κοκκαλιάρικα πόδια, η Σίλβια γνώριζε — και δεν υπήρχε λογική εξήγηση για αυτή την πεποίθηση — πως αυτή η μορφή δεν ήταν ο σύζυγός της. Το κεφάλι γύρισε προς το μέρος της και είδε τα μάτια του. Ήταν ψυχρά και ανέκφραστα σαν δυο λιμνούλες παγωμένου νερού. Ακόμα και η φωνή δεν έκανε καμιά προσποίηση να αποδειχθεί τίποτα περισσότερο από ένα ατελές μέσο επικοινωνίας.

«Νομίζω πως θα ήταν καλό αν διευκρίνιζα τη θέση μου». Το πλάσμα με τη μορφή του Σίντνεϊ την κοίταξε ψυχρά, χωρίς να ανοιγοκλείνει τα βλέφαρα. «Από τον εγκέφαλο και και την αποθήκη των γενετικών αναμνήσεων που βρίσκεται εκεί, συμπεραίνω πως η σχέση ανάμεσα σε δύο συζύγους είναι πολύ στενή. Ενώνονται — σύμφωνα με τα λόγια του δόγματός σας — εις σάρκαν μίαν. Κατανοώ αμυδρά πως ορισμένες στιγμές ενώνονται πραγματικά, σε μια πράξη που έχει σαν αποτέλεσμα την αναπαραγωγή. Βρίσκω λοιπόν αναγκαίο να εξηγήσω την κατάστασή μου, ώστε να συνεργαστείς σύμφωνα με τις περιορισμένες σου δυνατότητες».

Η Σίλβια έβγαλε έναν παράξενο πνιχτό ήχο και το πλάσμα που έμοιαζε με τον Σίντνεϊ χαμήλωσε το κεφάλι ελαφρά και την κοίταξε επίμονα.

«Αισθάνεσαι κάποια δυσφορία; Υπάρχει κάποια δυσλειτουργία του σώματός σου η οποία απαιτεί επανόρθωση;»

Μετά από λίγη ώρα η Σίλβια κατάφερε να βγάλει έναν ήχο ο οποίος χονδρικά θα μπορούσε να ερμηνευτεί σαν «όχι».

«Ωραία, γιατί έχω ανάγκη της άμεσης προσοχής σου. Ο σύζυγός σου — σύντροφός σου — έτερόν σου ήμισυ — έπαψε να υπάρχει. Αποσύνθεσα την άτεχνα δομημένη ύλη του και έδωσα τη μορφή της στη ζωική μου ουσία. Το ερώτημα το οποία θα πρέπει να κυριαρχεί στο μυαλό σου είναι — ποιος είμαι; Σωστά;»

Μια και η Σίλβια ήταν ανίκανη να μιλήσει, απλά ένευσε. Το πλάσμα που έμοιαζε με τον Σίντνεϊ τη μιμήθηκε.

«Αντιλαμβάνομαι πως η περιέργεια είναι το κύριο χαρακτηριστικών των γήινων γυναικών και ενός τετράποδου ζώου που ονομάζεται γάτα. Φαίνεται να υπάρχει κάποια ανεξήγητη σχέση ανάμεσα σε αυτές τις δυο. Πολύ καλά. Με λίγα λόγια, είμαι αυτό που θα μπορούσες να αποκαλέσεις «εξωγήινη μορφή». Προέρχομαι από ένα σύστημα άστρων το οποίο βρίσκεται μερικά εκατομμύρια έτη φωτός πέρα από τον Ωρίωνα. Η χαμηλή πνευματική σας εξέλιξη δυστυχώς δεν μπορεί να κατανοήσει το περιβάλλον μας, ακόμα και αν η γλώσσα σας διέθετε τις απαραίτητες λέξεις-ήχους για να το εκφράσει. Θα πω λοιπόν απλά ότι δεν έχουμε σώματα, αλλά μια μάζα υπερευφυούς ζωικής ουσίας η οποία μπορεί, για περιορισμένα χρονικά διαστήματα, να παίρνει διαφορετικές μορφές. Όταν λοιπόν το διαστημόπλοιό μου έπεσε στο μικροσκοπικό πλανήτη

σας, σκέφτηκα πως θα ήταν φρόνιμο να πάρω το σχήμα του κυρίαρχου ζωικού είδους του. Με καταλαβαίνεις;»

Η Σίλβια δεν είχε καταλάβει λέξη, αλλά θεώρησε καλό να γνέψει ζωηρά.

«Αυτό με εκπλήσσει και με ικανοποιεί ταυτόχρονα. Τώρα θα πρέπει να αντιληφθείς πως δεν μπορώ να διατηρώ αυτό το σχήμα για πολύ, χωρίς να κάνω κάποια σύντομα διαλείμματα για να ξεκουραστώ και να επαναφορτιστώ. Πριν από λίγο, είχα απλώσει τη ζωική ουσία μου επάνω σε αυτό το κρεβάτι, ελπίζοντας πως θα απέφευγα τον εντοπισμό, αλλά η πεθερά διαθέτει όραση εκεί που η τυφλότητα θα ήταν πλεονέκτημα. Επίσης, δεν έχω πετύχει πλήρη έλεγχο πάνω σε όλα τα εξωτερικά μου μέλη. Σε κάποιες στιγμές ξεχνιέμαι, και ορισμένα τμήματα τείνουν να επιστρέψουν στη ζωική ουσία. Για παράδειγμα...». Το πλάσμα σήκωσε το αριστερό του χέρι, «Θα δεις αυτό το άκρο να ρευστοποιείται αυτή τη στιγμή που μιλάμε».

Η Σίλβια έβγαλε κάποιους πολύ ενδιαφέροντες ήχους καθώς είδε τη φούσκα του γαλάζιου ζελέ να κρέμεται από την άκρη του αδύνατου καρπού. Το πλάσμα την κούνησε πειραματικά, και ύστερα έστρεψε την προσοχή του προς την κοπέλα, της οποίας το χρώμα είχε πάρει μια αμυδρή πράσινη χροιά.

«Διακρίνω κάποια διαταραχή στην περιοχή του υπογαστρίου σου. Μήπως αυτό οφείλεται στη θέαση ενός μέρους της ζωικής μου ουσίας;»

Τα γουρλωμένα μάτια και το ορθάνοιχτο στόμα της Σίλβια απάντησαν αρκετά καλά στην ερώτησή του, και έτσι το πλάσμα ένευσε αργά.

«Αυτό είναι λυπηρό. Θα πρέπει να αντικατασταθείς από ένα αντίγραφο. Θα σου εξηγήσω πιο αναλυτικά. Για να αναπαραχθούμε, δεν έχουμε παρά να αποκόψουμε ένα κομμάτι της ζωικής μας ουσίας και να το αφήσουμε για λίγο να αναπτυχθεί. Θα καταλαβαίνεις, λοιπόν, πως μια και δεν μπορώ να επιστρέψω στον κόσμο μου, επιθυμώ να γεμίσω αυτόν τον κόσμο με αναπαραγωγές μου. Ένα κομμάτι εκεί, ένα κομμάτι εδώ, και στη συνέχεια τα παράγωγα θα αρχίσουν να δημιουργούν δικά τους παράγωγα. Μέσα σε ελάχιστο χρόνο, αυτό το κομμάτι πέτρας που αποκαλείτε Γη θα είναι η νέα μας... πατρίδα. Αυτή δεν είναι η σωστή έκφραση; Βρίσκω πως ο έλεγχος μου πάνω στους ήχους επικοινωνίας βελτιώνεται συνεχώς».

Η Σίλβια δεν μπορούσε να πει το ίδιο, αλλά κατάφερε να βγάλει ένα βασικό ήχο. Ούρλιαξε.

Το πλάσμα τίναξε αμέσως το σβώλο της ζωικής ουσίας του πάνω στο στόμα της, έτσι που το ουρλιαχτό μετατράπηκε σε ένα πνιχτό και παράξενα μουσικό γαργάρισμα. Ύστερα έκανε κάτι με το ελεύθερο — και ακέραιο — χέρι του, το οποίο είχε σαν αποτέλεσμα η Σίλβια να σωπάσει και να μείνει άτονη σαν μια φέτα φρέσκου χοιρινού.

Αν κάποιος έμπαινε στο δωμάτιο πέντε λεπτά αργότερα, θα είχε δει ένα θέαμα το οποίο μπορεί να απειλούσε τα λογικά του, ή το λιγότερο να τον έκανε να απορεί για τα μάτια του. Ένα μακρύ, διάφανο, γαλάζιο λουκάνικο τρεμούλιαζε πεσμένο πάνω στο χαλί. Περίπου το ένα τρίτο του μήκους του άρχισε να φουσκώνει, μοιάζοντας με μπαλόνι. Όταν έφτασε στο μέγεθος μιας

μεγάλης κολοκύθας, αποκολλήθηκε από τον φανερά εξαντλημένο γονιό και κύλισε κάτω από το κρεβάτι. Τελικά, το πλάσμα που έμοιαζε με τον Σίντνεϊ σηκώθηκε αργά στα πόδια του και κατευθύνθηκε τρεκλίζοντας προς την πολύθρονα. Κάθισε εκεί, περιμένοντας μέχρι το γέννημά του να βγει για να υποβάλει τα σεβάσματά του. Οι καρποί των Ουλτεριανών ζωικών μορφών ωρίμαζαν πολύ γρήγορα.

Η κυρία Χάτφιλντ είχε πάρει έναν πολύ ευχάριστο μεσημεριάτικο υπνάκο.

Ξύπνησε ανανεωμένη, με μια διάθεση πολύ απειλητική για άσωτους γαμπρούς και παθητικές κόρες. Κρεμώντας το ζωνάρι για καυγά, κατευθύνθηκε προς την πόρτα με τη μεγαλοπρέπεια μιας πολεμικής φρεγάτας με όλα τα πανιά ανοιγμένα. Βρήκε το γαμπρό της καθισμένο στην πολυθρόνα, ενώ η κόρη της — η οποία είχε μια παράξενη όψη — ήταν ξαπλωμένη στο κρεβάτι. Καθώς άνοιγε απότομα την πόρτα, πρόλαβε να ακούσει το τέλος ενός μονόλογου.

«... πρέπει να ελέγχεις όλα σου τα μέλη και να βεβαιώνεσαι ότι η ζωική σου ουσία δεν...» Το πλάσμα που έμοιαζε με τον Σίντνεϊ σταμάτησε και γύρισε να κοιτάξει την πεθερά που έμπαινε. Η παγερή λάμψη στα μάτια του — η οποία πρόσφατα της είχε προκαλέσει κάποια ανησυχία — σταμάτησε για μια στιγμή το χείμαρρο από κουβέντες που ετοιμαζόταν να βγει από το στόμα της. Έτσι, του είπε μόνο: «Ώστε ξαναγύρισες...». Οι δυο σύζυγοι αντάλλαξαν ματιές. Ο άνδρας κοίταξε τη γυναίκα — ή, για μεγαλύτερη ακρίβεια— ο γεννήτορας κοίταξε το γόνο του. «Ανα-

συναρμολογήθηκα», είπε το πλάσμα που έμοιαζε με τον Σίντνεϊ.

«Τι πράγμα;»

Ο γαμπρός της κούνησε το κεφάλι του λες και κατηγορούσε για κάτι τον εαυτό του, αλλά μετά ένα παράξενο χαμόγελο χαράχτηκε στο πρόσωπό του.

«Σου ζητώ συγγνώμη. Γύρισα — όπως πριν από λίγο είπες — και λυπάμαι για οποιαδήποτε ανησυχία σου προκάλεσε η ανεξήγητη απουσία μου».

Ύστερα γύρισε προς τη Σίλβια και της απευθύνθηκε με την αυστηρότητα ενός δασκάλου προς τον ξεροκέφαλο μαθητή του.

«Θα παρακολούθησες τον τρόπο με τον οποίο δόμησα τους ήχους επικοινωνίας και απέφυγα τις διφορούμενες έννοιες, οι οποίες μπορεί να αποδειχθούν παγίδα για τους απρόσεκτους. Σε παρακαλώ να μιλήσεις».

Η Σίλβια υπάκουσε.

«Σεβαστέ γεννήτορα, βρίσκω πως ο εγκέφαλος τον οποίο μου έδωσες έχει μια αρκετά μεγάλη μνημονική τράπεζα λέξεων, αλλά βρίσκω δύσκολο να διατηρήσω αυτό το ξένο σχήμα. Ορισμένα μέλη του έχουν την τάση να διαλύονται, να λιώνουν, να ρέουν...»

«Πρέπει να αυτοσυγκεντρωθείς περισσότερο», τον δασκάλεψε το πλάσμα που έμοιαζε με τον Σίντνεϊ. «Το ξένο σχήμα πρέπει να διατηρείται συνεχώς, διαφορετικά οι ιθαγενείς ζωικές μορφές βγάζουν δυνατούς ήχους».

Η κυρία Χάτφιλντ είχε ξαφνικά την εντύπωση πως το κάποτε σεβαστικό, ακόμα και υποταγμένο ζευγάρι, είχε ξαφνικά χάσει τα λογικά του και

τολμούσε να σπαταλά τον καιρό του σε απρεπείς γελοιότητες. Αποφάσισε να κάνει μια πολύ καυτή ερώτηση.

«Τρελαθήκατε και οι δύο;»

Το πλάσμα που έμοιαζε στον Σίντνεϊ έστρεψε τα μάλλον ανέκφραστα μάτια του στη Σίλβια.

«Εννοεί αν έχεις κάποια δυσλειτουργία του εγκεφάλου. Να απαντήσεις αρνητικά».

«Όχι. Ποτέ. Ούτε. Δεν».

Η οργή της κυρίας Χάτφιλντ πήρε τρομαχτικές διαστάσεις, αν και κάπου βαθιά μέσα της δεν μπορούσε να καταπολεμήσει εντελώς το προαίσθημα πως κάτι δεν πήγαινε καλά. Πέταξε τη σκέψη αυτή πίσω στον πνευματικό της σκουπιδότοπο, όπου κατακάθισε μαζί με άλλες παράξενες ιδέες που είχε απορρίψει στη ζωή της. Μια από αυτές ήταν και η εντελώς γελοία θεωρία πως θα μπορούσε να υπάρχει ζωή σε άλλους πλανήτες.

«Δεν είμαι η πιο υπομονετική γυναίκα του κόσμου», πληροφόρησε το πλάσμα που καθόταν στην πολυθρόνα, «αλλά μέχρι αυτή τη στιγμή επέδειξα αξιοθαύμαστη ανεκτικότητα απέναντι στην παιδιάστικη και εντελώς ακατανόητη συμπεριφορά σου. Υπάρχει όμως και κάποιο όριο, και το έχω ήδη φτάσει. Πώς...»

«Σεβαστέ γεννήτορα», διέκοψε η Σίλβια με μια φωνή που πρόδιδε μεγάλη ανησυχία, «Τα κάτω μέλη μου επιστρέφουν στην πραγματική τους ουσία».

Δεν χρειαζόταν παρά μια ματιά για να αποδείξει πως αυτή η δήλωση ήταν πράγματι αληθινή, επειδή στη θέση των καλίγραμμων ποδιών της Σίλβια υπήρχε τώρα ένας διαφανής, τριγωνικός

σβώλος μιας γαλάζιας ουσίας. Έμοιαζε μάλλον με το παιδί κάποιας γοργόνας, η οποία είχε ερωτοτροπήσει με μια παθιασμένη τσούχτρα. Το πλάσμα που είχε τη μορφή του γαμπρού της κυρίας Χάτφιλντ έκφρασε τη δυσαρέσκειά του.

«Αμέλησες να εξασκήσεις αυστηρό έλεγχο. Αναδιοργανώσου αμέσως».

Η κυρία Χάτφιλντ στάθηκε μάρτυρας της νίκης της απειρίας πάνω στη φιλότιμη προσπάθεια. Ο σβώλος του ζελέ τραντάχτηκε, ανάβρασε και τελικά συσπάστηκε. Το αποτέλεσμα ήταν ένα ζευγάρι χοντρά πόδια, το καθένα εφοδιασμένο με ένα εξαδάχτυλο χέρι. Το πλάσμα που έμοιαζε με τον Σίντνεϊ κούνησε επιτιμητικά το κεφάλι, αγνοώντας τις κοφτές κραυγές που έβγαιναν από το ανοιχτό στόμα της κυρίας Χάτφιλντ.

«Επανέφερε τα κάτω μέλη στην αληθινή ουσία. Στη συνέχεια, αναδιοργάνωσε πόδια με πατούσες. Η μνημονική σου τράπεζα θα σε εφοδιάσει με τη νοητική εικόνα ποδιών με πατούσες».

Η επόμενη προσπάθεια ήταν πιο επιτυχής, στο βαθμό που δυο πόδια με πατούσες προεξήχαν από τη μίνι φούστα της Σίλβια. Ήταν όμως καμωμένα από ξύλο φουντουκιάς και τα νύχια τους θα μπορούσαν να διακοσμούν ένα όμορφο τραπέζι αντίκα. Η αρχική Σίλβια είχε μεγάλο πάθος με τις αντίκες.

«Ξανά. Επέστρεψε στην πραγματική σου ουσία. Δημιούργησε πόδια του κυρίαρχου ζωικού είδους. Πλήρης αυτοσυγκέντρωση».

Τελικά, ένα ανεκτό ομοίωμα των ποδιών της Σίλβια ακουμπούσε πάνω στο κρεβάτι, αλλά η απαιτούμενη προσπάθεια είχε προκαλέσει ένα

βαθμό αποσύνθεσης σε κάποια άλλα σημεία της ανατομίας της. Το ένα μάτι βρισκόταν σε διαφορετικό ύψος από το άλλο, και υπήρχε κάποια αστάθεια στην περιοχή γύρω από τη μύτη. Όμως το πλάσμα που έμοιαζε με τον Σίντνεϊ προφανώς αποφάσισε να μην κάνει άλλα σχόλια, ελπίζοντας πως με την εξάσκηση σύντομα όλα θα βελτιώνονταν. Στο μεταξύ, η προσοχή του ήταν στραμμένη προς την κυρία Χάτφιλντ, η οποία έδειχνε σημάδια βαθιάς αναστάτωσης.

Το μεγάλο της κεφάλι είχε πάρει το χρώμα της φρέσκιας πουτίγκας, στην οποία οι πεταγμένες φλέβες έμοιαζαν με ρυάκια από μαρμελάδα φράουλα. Το στόμα της ήταν ορθάνοιχτο, τα μάτια γουρλωμένα, και φαινόταν να προσπαθεί να περάσει τον αξιοσέβαστο όγκο της μέσα από την κλεισμένη πόρτα.

Το πλάσμα που έμοιαζε με τη Σίλβια, και το οποίο είχε μια δίψα για γνώση που συχνά λείπει στους νέους, έκφρασε την επιθυμία του για διευκρινίσεις.

«Τι κάνει εκεί η πεθερά; Προσπαθεί να αναπαραχθεί;»

Το πλάσμα που έμοιαζε με τον Σίντνεϊ κούνησε το κεφάλι αρνητικά και παρατήρησε σκεπτικά την κυρία Χάτφιλντ. Έχοντας αποτύχει στην προσπάθειά της να περάσει μέσα από την κλεισμένη πόρτα, είχε σωριαστεί στο πάτωμα και μετρούσε τα δάχτυλα του δεξιού της χεριού. Ήταν βέβαιο πως δεν μπορούσε να εμφανιστεί σε δημόσια θέα.

«Όχι. Οι μέθοδοι αναπαραγωγής τους είναι μακρόχρονοι και πολύ περίπλοκοι για να στους εξηγήσω τώρα. Ωστόσο ... »

Για λίγο τη σιωπή διέκοπταν μονάχα οι ήχοι που συνέχιζαν να βγαίνουν από το στόμα της καθισμένης κυρίας Χάτφιλν. Αφού είχε βεβαιωθεί πως το δεξί της χέρι είχε το σωστό αριθμό δαχτύλων, είχε στραφεί στο αριστερό. Το πλάσμα που έμοιαζε με τον Σίντνεϊ στράφηκε προς το γέννημά του.

«Είσαι έτοιμος να αναπαραχθείς;»

Πεθερά, κόρη και γαμπρός παρουσιάστηκαν στον βοηθό του διευθυντή, ο οποίος στεκόταν πίσω από την ρεσεψιόν ντυμένος με ένα θαυμάσιο μαύρο σακάκι και ριγέ γκρίζο παντελόνι. Ο γαμπρός χαμογέλασε και είπε: «Το λογαριασμό μας, παρακαλώ».

Ο βοηθός του διευθυντή, αν και νεαρός, είχε εκπαιδευτεί να μην δείχνει ποτέ έκπληξη ή αναστάτωση από την εμφάνιση ή τη συμπεριφορά των πελατών. Η εμπειρία τον είχε διδάξει πως οι περισσότεροι άνθρωποι δεν ήταν ιδιαίτερα όμορφοι ή καλίγραμμοι. Ήταν έτοιμος να αποδεχθεί κρεατοελιές, σπυριά, πατατόσχημα πρόσωπα, πεταχτά δόντια και αυτιά, η οποιαδήποτε άλλη παραμόρφωση μπορεί να τύχει σε ένα ανθρώπινο πρόσωπο. Υπήρχε όμως μια προϋπόθεση την οποία θεωρούσε τόσο λογική όσο και υποχρεωτική. Οι πελάτες του — με την πιθανή εξαίρεση κάποιου μαυρισμένου ματιού ή ξεφλουδισμένης μύτης — έπρεπε να φεύγουν με την ίδια λίγο-πολύ εμφάνιση με την οποία είχαν έρθει. Αυτό σίγουρα δεν συνέβαινε, ούτε με την κυρία Χάτφιλντ, ούτε με την κόρη της.

Η νεαρότερη γυναίκα — η οποία άρεσε ιδιαίτερα στο βοηθό του διευθυντή είχε με κάποιο

τρόπο αποκτήσει ένα μάτι το οποίο, όχι μόνο έμοιαζε με κλούβιο αυγό, αλλά και βρισκόταν κάπου πέντε πόντους πάνω από το διπλανό του. Επίσης, η μύτη της είχε επιμηκυθεί αφύσικα, και πλατάγιζε πέρα-δώθε κάθε φορά που η κάτοχός της κουνούσε το κεφάλι.

Η κυρία Χάτφιλντ βρισκόταν σε ακόμα χειρότερη κατάσταση. Το μεγάλο της πρόσωπο έμοιαζε σαν να είχε πατηκωθεί ανάμεσα στα σαγόνια μιας δυνατής πρέσας. Τα μάγουλα πέταγαν και από τις δύο πλευρές, το στόμα ήταν μονάχα μια μακριά σχισμή, η μύτη έμοιαζε με μασημένη τσίχλα, και τα μάτια επιτηρούσαν τον βοηθό του διευθυντή από μια θέση ακριβώς κάτω από τις πρώτες τρίχες των μαλλιών της. Ο γαμπρός — ο οποίος πέρα από ένα ζευγάρι παγερά, διαπεραστικά μάτια φαινόταν αξιοθαύμαστα αρτιμελής — επανέλαβε το αίτημά του.

«Το λογαριασμό... παρακαλώ».

Η συνήθεια επέτρεψε στο νεαρό να εκτελέσει τα φυσιολογικά του καθήκοντα. Ετοίμασε το λογαριασμό, δέχθηκε τα χρήματα και έδωσε την απόδειξη. Ίσως όλα θα πήγαιναν καλά αν δεν επέμεναν να ανταλλάξουν και χειραψίες. Ήταν λάθος του γαμπρού.

«Απλώστε το δεξιό πάνω μέλος», υπέδειξε στους συντρόφους του, «και σφίξτε αυτό της ζωικής μορφής. Είναι έθιμο».

Έδωσε το παράδειγμα, και ο βοηθός του διευθυντή ξεροκατάπιε όταν ατσάλινα δάχτυλα παραλίγο να συνθλίψουν το χέρι του. Γύρισε αλλού τα μάτια καθώς η κόρη έχωνε την απαλή παλάμη της στη δική του και έλεγε κάτι που έμοιαζε σαν «Είθε να αναπαράγεσαι συχνά». Έκλεισε τα μά-

τια εντελώς καθώς η πεθερά ερχόταν για να του δώσει το χέρι. Αυτό δεν ήταν και πολύ έξυπνο, επειδή αναμφίβολα, αν ο νεαρός έβλεπε το χέρι που θα άγγιζε, σίγουρα θα είχε αρνηθεί τέτοια τιμή. Έτσι όμως, τα δάχτυλά του αισθάνθηκαν, το στομάχι του αναδεύτηκε, και τα μάτια του — μόλις άνοιξαν — είδαν. Το ουρλιαχτό του αντήχησε σε όλο τα σαλόνι και τον πάνω όροφο. Θα μπορούσε να ερμηνευθεί σαν ο ήχος μιας σάλπιγγας η οποία αναγγέλει τον ερχομό μιας νέας εποχής.

Το πλάσμα που έμοιαζε με την κυρία Χάτφιλντ ακολούθησε τους συντρόφους του, ενώ η φωνή του υψωνόταν σε μια κραυγή αγωνίας: «Σεβαστοί γεννήτορες, το δεξιό πάνω άκρο μου επανήλθε στην αρχική του ουσία».

Είναι ενδιαφέρον να προσπαθήσει κανείς να φανταστεί πόσες φωνές θα επαναλαμβάνουν τα ίδια λόγια σε πέντε χρόνια από σήμερα.

ΟΙ ΕΜΨΥΧΩΤΕΣ

του Σίντνεϊ Μπάουντς

Ο φόβος του ανθρώπου για το θάνατο και τους ίδιους τους νεκρούς είναι κάτι παγκόσμιο και διαχρονικό, όπως έχουμε δει σε πολλές ανθολογίες αυτής της σειράς. Η ανησυχία για μια επιδρομή των νεκρών πάνω στους ζωντανούς απεικονίζεται από τους πίνακες του Μπρίγκελ και του Μπος μέχρι τις ταινίες του Ρομέρο. Στο διήγημα που ακολουθεί, το σκηνικό μεταφέρεται σε έναν νεκρό και άγονο κόσμο- τον Άρη. Πρωταγωνιστές του δράματος, μια μικρή ομάδα επιστημόνων, οι οποίοι ανακαλύπτουν πολύ αργά το μυστικό του κόκκινου πλανήτη.

Θ.Μ.

Ο Χάρινγκτον, κοντόχοντρος και με μαύρα σγουρά μαλλιά, ένιωθε φαγούρα σε μέρος όπου δεν μπορούσε να ξυστεί. Ήταν καθισμένος μέσα σε ένα Αρειανό Σκαθάρι, κουρνιασμένος ψηλά πάνω από τις πελώριες ρόδες του, παρατηρώντας ένα τοπίο γεμάτο βράχια, κρατήρες και σκόνη στο χρώμα της σκουριάς. Ο θάλαμος ελέγχου διέθετε τεχνητή ατμοσφαιρική πίεση, όμως, παρ' όλο που είχε βγάλει το κράνος του, ήταν κλεισμένος μέσα στη στολή του μέχρι το λαιμό. Ήθελε να επιστρέψει στη Βάση Ένα για να πλυθεί, να φάει, και να τηλεφωνήσει στη Γη· περισσότερο, όμως, για να ευχαριστηθεί ξύσιμο.

Κοίταξε κακόκεφα τον Πιού, τον μικροκαμωμένο γεωλόγο της αποστολής. Ο Πιού ήταν ακόμα έξω, σπάζοντας κομμάτια πέτρας με ένα σφυρί και τοποθετώντας τα θραύσματα σε μια πλαστική σακούλα.

Έγειρε μπροστά και κατέβασε ένα διακό μουρμουρίζοντας στο μικρόφωνο: «Βιάσου, κα-

ντέ — έχω ραντεβού για επικοινωνία με τη Γη».

Η φωνή του Πιού του απάντησε γεμάτη ενθουσιασμό! «Περίμενε δυο λεπτά — νομίζω πως βρήκα κάτι».

Ο Χάρινγκτον ζάρωσε το μέτωπο καθώς η μορφή με τη στολή απομακρυνόταν ακόμα περισσότερο από το όχημα. Κάποια στιγμή ο Πιού εξαφανίστηκε, λες και το έδαφος τον είχε καταπιεί. Η σκόνη σηκώθηκε σε ένα μικρό σύννεφο.

«Πιού;»

Μια κομμένη ανάσα ακούστηκε στον ασύρματο και ακολούθησε μια πνιχτή φωνή! «Το γυαλί έσπασε... δεν μπορώ να αναπνεύσω... βοήθησέ με...»

Ο Χάρινγκτον φόρεσε γρήγορα την κάσκα του, άρπαξε μια κουλούρα σκοινί, μια εφεδρική μάσκα και ένα κύλινδρο οξυγόνου, και μετά πέρασε μέσα από τον αεροφράκτη όσο πιο γρήγορα μπορούσε. Έδεσε τη μια άκρη του σκοινιού στο όχημα και κατευθύνθηκε προς το σημείο όπου είχε εξαφανιστεί ο γεωλόγος. Με το ένα μόλις τρίτο της γήινης βαρύτητας, η ταχύτητά του ήταν μεγάλη.

«Πιού;»

Το κροτάλισμα που του απάντησε τον τρόμαξε. Έφτασε στην άκρη του κρατήρα και είδε από κάτω του τον Πιού, να κρατά με τα χέρια το σπασμένο γυαλί της κάσκας του. Έριξε κάτω τον κύλινδρο και τη μάσκα, και μετά κατέβηκε και ο ίδιος με τη βοήθεια του σκοινιού· όταν, όμως, έφτασε τον Πιού ήταν πολύ αργά για να τον βοηθήσει.

Τελικά, λοιπόν, είχε συμβεί. Ένα ατύχημα: μια απώλεια. Καθώς ο Χάρινγκτον σηκωνόταν

όρθιος, σκεφτόταν πως αυτό δεν θα άρεσε καθόλου στον Μπρένελ. Ο Κυβερνήτης δεν έπαυε ποτέ να επαναλαμβάνει πως σε μια αραιή ατμόσφαιρα χωρίς οξυγόνο κανείς δεν έπρεπε να ριψοκινδυνεύει χωρίς λόγο.

Ανέβηκε με τη βοήθεια του σκοινιού και με αργά βήματα επέστρεψε στο όχημα για να δώσει αναφορά.

Η κοφτή φωνή του Μπρένελ ακουγόταν ακόμα πιο άγρια από τον ασύρματο. Κανείς τους δεν τον συμπαθούσε. Ο Κυβερνήτης της Πρώτης Αρειανής Αποστολής ήταν στρατιωτικός, και στους επιστήμονες ποτέ δεν άρεσε να παίρνουν διαταγές από το στρατό.

Το δεύτερο Σκαθάρι της αποστολής ήρθε κυλώντας πάνω από τη σκόνη και τα βράχια για να σταματήσει δίπλα του. Ο Μπρένελ και ο Ντάλμπι βγήκαν έξω και ο Χάρινγκτον πήγε κοντά τους.

«Πού ήσουν εσύ όταν έπεσε;» ρώτησε ο Μπρένελ.

«Μέσα στο Σκαθάρι».

«Δηλαδή ο Πιού είχε βγει μόνος; Είχα δώσει διαταγή κανείς να μη βγαίνει έξω μόνος του. Τι έκανε;»

«Ήμουν μαζί του», είπε ο Χάρινγκτον. «Ύστερα είδα πως πλησίαζε η ώρα για την επικοινωνία μου με τη Γη. Γύρισα πίσω, και ο Πιού καθυστέρησε».

Το πρόσωπο του Μπρένελ κοκκίνησε από το θυμό μέσα από την κάσκα του. Ακόμα και μέσα στη στολή, διατηρούσε την άκαμπτη στάση του στρατιωτικού. Η γλώσσα του τον χτύπησε σαν μαστίγιο.

«Ώστε πέθανε επειδή παράκουσες τις διαταγές μου! Στο μέλλον, όλα τα ζευγάρια που βγαίνουν έξω θα είναι δεμένα μεταξύ τους. Το κατάλαβες;»

Ο Χάρινγκτον έγνεψε. «Είπε πως βρήκε κάτι — δεν πρόλαβε να πει τι, επειδή το έδαφος υποχώρησε».

Ο Μπρένελ κατευθύνθηκε προς τον κρατήρα, με τον Χάρινγκτον και τον Ντάλμπι πίσω του. Το κοντοκομμένο γένι του φυσικού φαινόνταν να χοροπηδάει μέσα στην κάσκα του. «Θα ήθελα να ήξερα τι του φάνηκε ότι βρήκε».

Ο Μπρένελ έκανε επιφυλακτικά το γύρο του νεοδημιούργητου κρατήρα. Δεν περίμενε πως κάποιος επιστήμονας θα το έβλεπε από τη δική του σκοπιά, αλλά στον ίδιο έμοιαζε με παγίδα. Ο Πιού είχε τσιμπήσει το δόλωμα και είχε παρασυρθεί σε μια θανάσιμη πτώση. Κατέβηκε με το σκοινί και εξέτασε τον πυθμένα. Ο Πιού είχε πέσει με το κεφάλι πάνω σε έναν μυτερό βράχο που είχε θρυμματίσει την προσωπίδα της κάσκας του. Θα μπορούσε να είναι ένα φυσικό ατύχημα, αλλά δεν πίστευε κάτι τέτοιο. Έψαχνε για αρκετή ώρα, αλλά βρήκε μονάχα λιθάρια και σκόνη.

Έδεσε το σκοινί γύρω από το σώμα, σήκωσε τη σακούλα με τις πέτρες που μάζευε ο Πιού, και μετά ανέβηκε επάνω. Ο Χάρινγκτον και ο Ντάλμπι τράβηξαν το πτώμα.

«Γδύστε τον», διέταξε ο Μπρένελ. «Μπορεί να χρειαστούμε τη στολή για ανταλλακτικά».

Πήγε στο Σκαθάρι και επέστρεψε με φτυάρια. Όλοι μαζί άνοιξαν ένα ρηχό τάφο και έβαλαν μέσα το πτώμα του Πιού. Πεθαμένος, έμοιαζε ακόμα πιο μικροσκοπικός από όσο τον θυμόταν ο Χάρινγκτον. Στάθηκαν με τα κεφάλια σκυμμένα ενώ ο Μπρένελ επαναλάμβανε πανάρχαια λόγια πάνω από τον τάφο!

«Χους ει και εις χουν απελεύσει...»

Τα λόγια αποκτούσαν νεά σημασία πάνω στον Άρη, έναν κόσμο κόκκινου χώματος. Σκέπασαν το γυμνό κουφάρι, μπήκαν στα Σκαθάρια και τα οδήγησαν πίσω στη Βάση.

Ένας αδύναμος ήλιος βούλιαξε πίσω από τον ορίζοντα και ήρθε το σκοτάδι. Τα αστέρια έλαμπαν μεγάλα και ζωηρά μέσα από την αραιή ατμόσφαιρα. Ένας μετεωρίτης άνοιξε έναν μικρό κρατήρα κάτω από το πιο χλωμό φεγγαρόφωτο.

Αν και δεν φυσούσε άνεμος, σκόνη τινάχτηκε από την επιφάνεια και μετά ξανάπεσε σε μια μικρή βροχή. Ένα χλωμό χέρι σηκώθηκε προς τον ουρανό και σε λίγο ένα δεύτερο το μιμήθηκε. Ώμοι αναδεύτηκαν και ένα κεφάλι ξεπρόβαλλε. Ήταν το κεφάλι του Πιού, και η σκόνη κυλούσε από το ανοιχτό του στόμα.

Το πτώμα στάθηκε όρθιο, τρεκλίζοντας. Τα πόδια του κινήθηκαν αβέβαια καθώς έκανε έναν κύκλο. Σταμάτησε, σαν να ζητούσε να προσανατολιστεί και έπειτα άρχισε με βαριά βήματα να διασχίζει την επίπεδη και έρημη χώρα. Ο γυμνός νεκρός κατευθυνόταν προς τη μακρινή Βάση.

Μέσα στη Βάση, κάτω από ένα φουσκωτό πλαστικό θόλο τεχνητής ατμόσφαιρας, ο Χάρινγκτον ήταν καθισμένος με το φανελάκι μπροστά στον ασύρματο. Είχα ξανά απομείνει μόνος. Μετά από μια νύχτα ύπνου, και τα δυο Σκαθάρια έλειπαν σε ερευνητικές αποστολές.

Ο Λέιν, ο μεταλλουργός της αποστολής χρησιμοποιούσε ένα φορητό τρυπάνι. Η φωνή του ακουγόταν ψυχρή: «Χτύπησα άλλη μια φλέβα σχεδόν καθαρού σιδήρου... την πέμπτη μέχρι τώρα».

Ο Χάρινγκτον άκουγε αφηρημένα· τα λεγόμενα των ανδρών καταγράφονταν σε μαγνητοταινίες- εκείνος απλά παρακολουθούσε για περίπτωση έκτακτης ανάγκης. Μόνος καθώς ήταν, είχε όλο το χρόνο να συλλογιστεί τον τρόπο με τον οποίο είχε πεθάνει ο Πιού, προσπαθώντας να πείσει τον εαυτό του πως, ακόμα κι αν βρισκόταν έξω, δεν θα μπορούσε να του είχε προσφέρει τίποτα. Ωστόσο, ένα συναίσθημα ενοχής συνέχιζε να τον βασανίζει.

Όλοι στη Βάση ήταν στριμωγμένοι. Ένα βουνό από προμήθειες περιτριγύριζε μια μικρή όαση ελεύθερου χώρου. Καθώς μετακινούσε τα πόδια του, κλότσησε άθελά του τα δείγματα που είχε συλλέξει ο Πιού. Ο Μπρένελ τα είχε εξετάσει εξονυχιστικά πριν τα ετοιμάσει να σταλούν για ανάλυση στη Γη.

Ο Χάρινγκτον έξυνε το σγουρομάλλικο κεφάλι του όταν ένα πράσινο φως άναψε πάνω από τον αεροφράκτη. Κάποιος ετοιμαζόταν να μπει μέσα. Ξαφνιασμένος, κατέβασε ένα διακόπτη και είπε:

«Ποιος είναι; Ποιος γύρισε;»

«Τι θες να πεις, Χάρινγκτον;» είπε ο Μπρένελ. «Κανείς δεν έχει γυρίσει- είμαστε δέκα χιλιόμετρα μακριά από τη Βάση και ξέρω καλά πως ο Λέιν σκάβει ακόμα».

Η ήρεμη φωνή του Βίνσεντ, του γιατρού της αποστολής, επιβεβαίωσε τα λόγια του. «Σωστά. Βλέπω τον Λέιν έξω από το Σκαθάρι. Τι συμβαίνει;»

Ο Χάρινγκτον ένιωσε σαν να τον κατάβρεχαν με παγωμένο νερό· άρχισε να τρέμει ανεξέλεγχτα. Οι κοντές τρίχες του σηκώθηκαν. Κανείς δεν μπορούσε να είναι έξω από το θόλο· ήταν εντελώς αδύνατον. Κοιτούσε σαν υπνωτισμένος τον μετρητή ατμοσφαιρικής πίεσης καθώς ο αεροφράχτης γέμιζε αέρα. Ύστερα η εσωτερική πόρτα άνοιξε.

Ο Χάρινγκτον σηκώθηκε, σπρώχνοντας την καρέκλα πίσω του. Ο φόβος ξέραινε το στόμα του καθώς ψέλλιζε: «Όχι! Όχι! Δεν μπορεί...»

Το γυμνό πτώμα του Πιού σύρθηκε προς το μέρος του, με μάτια θαμπά και σάρκα που ανέδιδε μια γλυκόξινη μυρωδιά.

Ο Χάρινγκτον πισωπάτησε μέχρι που κολλησε στον τοίχο. «Είσαι νεκρός», ψιθύρισε. «Σε θάψαμε». Έκλεισε τα μάτια και όταν τα ξανάνοιξε είδε τον Πιού σκυμμένο πάνω από το τραπέζι. Το χλωμό του χέρι κρατούσε ένα από τα νυστέρια του Βίνσεντ.

«Για όνομα του Θεού, άνθρωπέ μου...»

Άνθρωπος; Ο Χάρινγκτον παρατήρησε το γυμνό στήθος του Πιού και πρόσεξε πως δεν ανα-δευόταν από την προσπάθεια της αναπνοής.

Ο ιδρώτας κύλισε στο μέτωπο του Χάρινγκτον καθώς ο Πιού προχωρούσε προς το μέρος του. Η φωνή του τρεμούλιασε. «Είσαι νεκρός... νεκρός...»

Ο Πιού τον έφτασε. Η λεπίδα του νυστεριού άστραψε στο φως καθώς σηκωνόταν, διέγραψε μια μικρή αψίδα και βυθίστηκε στο στήθος του Χάρινγκτον.

Η φωνή του Μπρένελ αντήχησε με αγωνία στον ανοιχτό ασύρματο. «Χάρινγκτον! Τι συμβαίνει εκεί κάτω; Απάντησέ μου».

Ο Πιού περίμενε αμίλητος και ακίνητος, κοιτάζοντας το πτώμα που ήταν σωριασμένο στο πάτωμα. Η φωνή στον ασύρματο συνέχιζε να μην παίρνει απόκριση.

Ο Λέιν άφησε κατω το τρυπάνι και κατευθύνθηκε προς το Σκαθάρι Δύο. Ο Χάρινγκτον δεν είχε δώσει καμιά απάντηση, και είχε το κακό προαίσθημα πως ούτε και πρόκειτο να τους δώσει.

«Βίνσεντ, Λέιν, επιστρέψτε γρήγορα πίσω», είπε ο Μπρένελ. «Θα έρθω κι εγώ όσο πιο γρήγορα μπορώ».

Ο Βίνσεντ, ένας όμορφος Λατινοαμερικάνος, έβαλε μπροστά τη μηχανή και οδήγησε το όχημα πάνω από το ανώμαλο έδαφος του Άρη. Το σκαθάρι τίναζε παντού κόκκινη σκόνη, καθώς κυλούσε πάνω στις μεγάλες ελαστικές ρόδες του.

«Νομίζεις πως τρελάθηκε, γιατρέ;»

«Δεν το νομίζω», είπε ο Βίνσεντ επιφυλακτικά. «Αν και κανείς δεν μπορεί να είναι σίγουρος, ειδικά κάτω από αυτές τις συνθήκες».

Ο Λέιν σήκωσε τα κυάλια και περίμενε. Έσκαβε μόλις δυο χιλιόμετρα μακριά από τη Βάση. Καθώς ο θόλος εμφανιζόταν, εστίασε τους φακούς επάνω του.

«Εξωτερικά δεν βλέπω τίποτα το περίεργο», είπε στο μικρόφωνο.

«Εμένα με ανησυχεί το μέσα», του απάντησε ο Μπρένελ. «Μπες και ψάξε. Ο Βίνσεντ θα μείνει με το Σκαθάρι. Να έχετε συνεχή επαφή με τον ασύρματο».

Ο Βίνσεντ σταμάτησε το Σκαθάρι έξω από τον αεροφράκτη, και για μια στιγμή έμειναν και οι δυο στις θέσεις τους κοιτάζοντάς τον. Ο θόλος ήταν αδιαφανής, μπαλωμένος στο σημείο που τον είχε χτυπήσει ένας μικρός μετεωρίτης. Κανένας ήχος δεν έβγαινε από μέσα, ούτε και κάποιο σημάδι κίνησης. Όλα φαίνονταν ακριβώς όπως τα είχαν αφήσει.

Ο γεροδεμένος μηχανικός έκλεισε την κάσκα πάνω από το ξανθό του κεφάλι. «Δοκιμή».

«Σε ακούω καλά», απάντησε ο Βίνσεντ.

«Ξεκινώ, λοιπόν».

«Μη σταματήσεις να μου μιλάς».

Ο Λέιν βγήκε από το Σκαθάρι και προχώρησε προς τον αεροφράκτη. Στο δρόμο συλλογιζόταν τα τελευταία λόγια του Χάρινγκτον. Δεν φαινόταν να είχε συμβεί κάποια βλάβη στις επικοινωνίες. Ο Χάρινγκτον ήταν ειδικός και γνώριζε καλά τη δουλειά του.

Μπροστά στην είσοδο του αεροφράχτη ένιωσε να διστάζει και κατάλαβε πως ήταν τρομοκρατημένος. Θυμωμένος με τον εαυτό του, είπε στον ασύρματο: «Ανοίγω την εσωτερική πόρτα».

Πέρασε μέσα.

Ο Χάριγκτον τον κοιτούσε, καθισμένος μπροστά στον πομπό, με τη φανέλα μουλιασμένη στο αίμα. Δεν ανάσαινε.

«Ο Χάρινγκτον είναι νεκρός», πληροφόρησε τον Βίνσεντ. «Κάποιος τον κάρφωσε, αν και δεν βλέπω πουθενά μαχαίρι, άρα-».

Ο Λέιν πάγωσε καθώς ο Χάρινγκτον σηκώθηκε όρθιος, κοιτάζοντας σε κάποιο σημείο πίσω από το μηχανικό.

Ο Λέιν έκανε να γυρίσει και ούρλιαξε καθώς

αντίκρυσε το γυμνό πτώμα του Πιού. «Είναι ο Πιού- ο Πιού νεκραναστήθηκε».

Ύστερα το νυστέρι διαπέρασε τη στολή του στο ύψος των πλευρών. Κύματα πόνου και σκοταδιού τον τύλιξαν, και σωριάστηκε ανάσκελα.

Ο Βίνσεντ έμεινε μέσα στο Σκαθάρι, παρατηρώντας τον αεροφράκτη της Βάσης. Δεν άνοιξε, ούτε καί καμιά φωνή του μίλησε από τον ασύρματο. Περίμενε, προσπαθώντας να καταπνίξει το φόβο που ανάβλυζε μέσα του· ό,τι κι αν ήταν εκεί μέσα είχε σκοτώσει τον Λέιν.

Ανακουφίστηκε όταν είδε τον Μπρένελ και τον Ντάλμπι να καταφτάνουν με το άλλο Σκαθάρι· δεν του άρεσε καθόλου να περιμένει μόνος.

«Τίποτα νεότερο;» ρώτησε αυστηρά ο Κυβερνήτης.

«Τίποτα». Μια και έδινε ασταμάτητα αναφορά από τη στιγμή που ο Λέιν είχε μπει στη Βάση, η ερώτηση ήταν ανούσια.

«Ο Χάρινγκτον και ο Λέιν είναι μέσα- και τίποτα», επανέλαβε ο Μπρένελ σκεπτικά.

«Και ο Πιού-»

«΄Ασε κατά μέρος τον Πιού», είπε απότομα ο Μπρένελ.

Ο Κυβερνήτης έκανε αργά το γύρο της Βάσης με το Σκαθάρι. «Βλέπεις τίποτα περίεργο, Ντάλμπι;»

Ο γενειοφόρος φυσικός κούνησε το κεφάλι. «Τίποτα».

«Τα πατήματα, άνθρωπέ μου! Κοίτα τα πατήματα».

Ο Ντάλμπι τα πρόσεξε! μια γραμμή από χνάρια ερχόταν από την έρημο, τα ίχνη ξυπόλυτων ποδιών πάνω στη θαμπή κόκκινη σκόνη. Μικρών

ποδιών. «Ο Πιού», είπε ταραγμένος.

Ο Μπρένελ δεν απάντησε. Οδήγησε το Σκαθάρι πίσω στο σημείο δίπλα στον αεροφράκτη, όπου τους περίμενε και ο Βίνσεντ.

«Αν εξαιρέσουμε το μικρό απόθεμα πρώτης ανάγκης, όλες μας οι προμήθειες βρίσκονται μέσα στο θόλο.. Αέρας, νερό, ενέργεια». Ο Μπρένελ σταμάτησε να μιλάει, δίνοντας χρόνο στον Ντάλμπι και στον Βίνσεντ να συνειδητοποιήσουν τη σοβαρότητα της κατάστασης. «Χρειαζόμαστε αυτές τις προμήθειες για να επιζήσουμε μέχρι να έρθει κάποιο διαστημόπλοιο. Θα ξεφουσκώσουμε λοιπόν το θόλο».

Κανείς από τους δυο άλλους άνδρες δεν έφερε αντίρρηση.

Ο Μπρένελ φόρεσε την κάσκα του και βγήκε έξω. Πήγε κατευθείαν στη μεγάλη βαλβίδα της βάσης του θόλου και την άνοιξε για να αφήσει τον αέρα να βγει. Ο θόλος άρχισε να βουλιάζει αργά, ζαρώνοντας σαν ακορντεόν· λίγα λεπτά αργότερα δεν ήταν τίποτα περισσότερο από ένας ξεφούσκωτος πλαστικός σάκος. Τίποτα δεν κουνιόνταν κάτω από τις γκρίζες πτυχές του.

«Ωραία, λοιπόν», είπε τελικά ο Μπρένελ. «Τώρα αποκλείεται να υπάρχει τίποτα ζωντανό από εκεί κάτω. Βοηθήστε με να σηκώσω το κάλυμμα».

Ο Ντάλμπι και ο Βίνσεντ άφησαν τα Σκαθάρια και πήγαν κοντά του. Έπιασαν όλοι μαζί το ξεφούσκωτο πλαστικό και άρχισαν να το σηκώνουν, αποκαλύπτοντας τα συγκεντρωμένα εφόδια. Ήταν μια δύσκολη δουλειά, μια και το πλαστικό πιανόταν σε διάφορα σημεία- και, πριν προλάβουν να τελειώσουν, κάτι αναδεύτηκε και

σηκώθηκε μέσα από τις ξεσκεπασμένες προμή-
θειες.

Και οι τρεις τους κοκκάλωσαν. Ο Μπρένελ έ-
νιωσε το δέρμα του να αντριχιάζει.

Πρώτος βγήκε ο Πιού, με το νυστέρι στο χέρι.
Ο Χάρινγκτον ακολουθούσε με ματωμένη φανέ-
λα. Ο Λέιν ερχόταν τελευταίος, κινούμενος με
δυσκολία μέσα σε μια διαστημική στολή από την
οποία είχε ξεφύγει όλος ο αέρας. Άρχισαν να
πλησιάζουν αμίλητοι τους τρεις επιζώντες.

Ο Μπρένελ πήρε μια βαθιά ανάσα και φώνα-
ξε: «Πάμε να φύγουμε». Γύρισε και έτρεξε προς
το Σκαθάρι του. Εκεί μέσα είχε το στρατιωτικό
του σαρανταπεντάρι περίστροφο, το μοναδικό
όπλο της αποστολής.

Παραλυμένοι από το θέαμα των νεκρών που
περπατούσαν, ο Βίνσεντ και ο Ντάλμπι άργησαν
να αντιδράσουν.

Ο Πιού έφτασε τον Ντάλμπι και έχωσε το νυ-
στέρι στη στολή του ξανά και ξανά. Ο Χάριν-
γκτον και ο Λέιν έριξαν τον Βίνσεντ στο έδαφος,
αποσπώντας το σωλήνα που μετέφερε το οξυγό-
νο από τον κύλινδρο στην πλάτη του.

Ο Μπρένελ βγήκε από το Σκαθαρι με το περί-
στροφο στο χέρι. Καθώς ο Πιού πλησίαζε προς
το μέρος του, άρχισε να γεμίζει σφαίρες το χλω-
μό γυμνό σώμα. Η σάρκα έσκασε και λίγο αίμα
κύλισε πηχτό. Ο Πιού παραπάτησε, αλλά συνέχι-
σε να προχωράει.

Ο Μπρένελ πέταξε κάτω το αδειο όπλο και
μπήκε βιαστικά στο Σκαθάρι. Ξεκίνησε μόνος
του για την έρημο.

Απομακρύνθηκε από τη Βάση Ένα με τρελή

ταχύτητα. Το μυαλό του αρνιόταν να δεχθεί την
ιδέα πως οι νεκροι μπορούσαν να επιστρέψουν,
αλλά οι αισθήσεις του τον διέψευδαν. Τα χέρια
του οδηγούσαν, ενώ το μυαλό του αρνιόταν να
λειτουργήσει.

Αργότερα, ο Μπρένελ συνειδητοποίησε πως
δεν υπήρχε τίποτα πίσω του· κανείς δεν τον κυ-
νηγούσε. Ηρέμησε κάπως και έκοψε ταχύτητα.
Άρχισε να ξαναβρίσκει την ψυχραιμία του.

Θα χρειαζόταν αέρα και νερό, άρα θα έπρεπε
να πάει στο σημείο με το απόθεμα έκτακτης ανά-
γκης και να ανεφοδιαστεί. Τώρα που ήταν ο τε-
λευταίος ζωντανός άνθρωπος πάνω στον Άρη,
ίσως αυτό το μικρό απόθεμα του έδινε τη δυνα-
τότητα να επιβιώσει μέχρι να έρθει το σκάφος
με τους αντικαταστάτες. Το σκάφος! Πώς θα
μπορούσε να ειδοποιήσει το πλήρωμά του;

Θα το σκεφτόταν αργότερα· θα του ήταν αδύ-
νατον να τους βοηθήσει αν δεν έμενε ζωντανός.
Έστριψε το σκαθάρι και κατευθύνθηκε προς το
κρυμμένο απόθεμα, αυξάνοντας ταχύτητα.

Υπολόγισε το χρόνο που περνούσε. Το δια-
στημόπλοιο είχε ήδη ξεκινήσει από τη Γη. Θα
πρέπει να ήταν πια στα μισά της διαδρομής. Και
πάλι θα ήταν ανάγκη να βάλει δελτίο στον αέρα,
το νερό και τα τρόφιμα.

Σταμάτησε το Σκαθάρι σε ένα ύψωμα από ό-
που μπορούσε να βλέπει το απόθεμα, το οποίο
σημάδευε μια κεραία που εξέπεμπε ένα συνεχές
σήμα. Σάρωσε το γύρω τοπίο με τα κυάλια του.
Τίποτα δεν κουνιόνταν πουθενά. Βεβαιωμένος
πως ήταν μόνος, οδήγησε το Σκαθάρι μέχρι το
απόθεμα και άρχισε να μεταφέρει προμήθειες
μέσα στο όχημα. Γέμισε κάθε ελεύθερο χώρο με

δοχεία νερού, μπιτόνια καυσίμων, αφυδατωμένες τροφές και μπουκάλες οξυγόνου.

Έκανε την τελευταία διαδρομή προς το Σκαθάρι, όταν εντόπισε κάποια κίνηση στον ορίζοντα. Σταμάτησε για να κοιτάξει καλύτερα. Τα μακρινά σημάδια σύντομα αποκαλύφθηκαν σαν πέντε ανθρωπόμορφες φιγούρες, οι τρεις από αυτές ντυμενες με στολές. Ο Ντάλμπι και ο Βίνσεντ είχαν κι αυτοί μετατραπεί σε ζόμπι. Προχωρούσαν μέσα στην κατακόκκινη έρημο, κατευθυνόμενοι προς το μέρος του.

Ο Μπρένελ μπήκε μέσα στο Σκαθάρι και όρμησε προς το μέρος τους. Αν οι σφαίρες ήταν άχρηστες, μπορεί να κατάφερνε να τους λιώσει.

Η επιφάνεια του εδάφους ήταν ανώμαλη και γεμάτη κρατήρες, έτσι που το Σκαθάρι λοξοδρομούσε καθώς πηγαινε καταπάνω τους με μεγάλη ταχύτητα. Όλοι τους έκαναν έγκαιρα στο πλάι, αποφεύγοντάς τον με ευκολία. Αισθάνθηκε το Σκαθάρι να γέρνει στο ένα πλάι καθώς έστριβε για να τους επιτεθεί ξανά, και πρόλαβε να δει τον βαθύ κρατήρα την τελευταία στιγμή.

Ιδρωμένος, έκοψε ταχύτητα και απομακρύνθηκε. Αν το Σκαθαρί αναποδογύριζε, ήταν ξοφλημένος. Άρχισε να οδηγεί προσεκτικά, και όταν γύρισε το κεφάλι πίσω είδε πως τον ακολουθούσαν. Το Σκαθάρι μπορούσε να τους ξεπεράσει κατά πολύ σε ταχύτητα, αλλά άφηνε ίχνη στο έδαφος και κάποια στιγμή θα αναγκαζόταν να κοιμηθεί.

Θυμήθηκε το σκάφος. Η μοναδική συσκευή επικοινωνίας που μπορούσε να φτάσει μέχρι το διάστημα ήταν ο πομπός της Βάσης. Έκανε ένα μεγάλο κύκλο και επέστρεψε στη Βάση. Άφησε

το Σκαθάρι και άρχισε να ψάχνει τις στίβες με τις προμήθειες. Ο πομπός είχε εξαφανιστεί.

Είχαν πάρει τον πομπό και τον είχαν κρύψει κάπου- ίσως τον είχαν θάψει στην άμμο. Η σκέψη πως οι ζωντανοί νεκροί ήταν ευφυείς τον γέμιζε με ακόμα μεγαλύτερο τρόμο.

Καθώς στεκόταν εκεί, τους είδε και πάλι. Κινούμενες κουκίδες στον ορίζοντα, οι οποίες έρχονταν προς το μέρος του.

Ο Μπρένελ ξαναμπήκε στο Σκαθάρι και ξεκίνησε. Ήταν κουρασμένος, και αυτοί δεν φαίνονταν να κουράζονται. Ίσως δεν είχαν καν ανάγκη από ύπνο. Τελικά θα τον έφταναν.

Οδηγούσε ασυναίσθητα πάνω από το κόκκινο και ωχρό έδαφος, περνώντας δίπλα από παγωμένα ποτάμια λάβας και χαμηλούς λόφους, αποφεύγοντας συσσωρεύσεις σκόνης και ανοιχτά ρηγματα. Κάποια στιγμή του φάνηκε πως είδε ένα ηφαίστειο που κάπνιζε. Ύστερα σηκώθηκε ο άνεμος.

Ο άνεμος δυνάμωσε, σηκώνοντας το μανδύα της σκόνης. Ο ουρανός κρύφτηκε, αλλά το ίδιο και τα ίχνη του Σκαθαριού. Άλλαξε πορεία και οδήγησε αργά, προσέχοντας κάθε στιγμή για επικίνδυνα σημεία του εδάφους. Συνέχισε μέχρι που δεν μπορούσε πια να δει πού πήγαινε, και μετά έσβησε τη μηχανή.

Έξω από το όχημα, ο άνεμος λυσσομανούσε και η σκόνη σαβάνωνε την περιοχή. Ο Μπρένελ αποκοιμήθηκε.

Όταν ξύπνησε, η θύελλα είχε κοπάσει και ο ήλιος έλαμπε χλωμός. Φαινόταν να βρίσκεται ανάμεσα σε λόφους, περιτριγυρισμένος από ένα μονότονο τοπίο σκόνης, λιθαριών και κρατήρων.

Έφτιαξε φαγητό και έφαγε. Θα ήταν καλύτερο να μείνει στο σημείο όπου βρισκόταν και να περιμένει. Όταν το διαστημόπλοιο έφτανε, θα χρησιμοποιούσε το μικρό ασύρματο του Σκαθαριού για να στείλει ένα ύστατο σήμα κινδύνου.

Αναλογίστηκε τι ήταν αυτό που είχε καταλάβει τους άνδρες του. Μήπως κάποια εξωγήινη μορφή ζωής; Μονάχα μια άλλη μορφή ζωής θα μπορούσε να ελέγχει νεκρά κορμιά σαν να ήταν μαριονέτες. Κάτι παρασιτικό, ίσως. Ένας ιός; Ένας ιός μπορούσε να επηρεάσει τον εγκέφαλο και το νευρικό σύστημα- και να παραμένει αδρανής για μεγάλο χρονικό διάστημα. Ένα παράσιτο κάποιου αρειανού ζώου που είχε προ πολλού εξαλειφθεί...

Ο Μπρένελ θυμήθηκε αόριστα πως ένας ιός αποτελούνταν από νουκλεϊκό οξύ περιτριγυρισμένο από ένα κέλυφος πρωτεΐνης. Όταν έμπαινε στο ζωντανό κύτταρο ενός φορέα, δημιουργούσε τη δική του πρωτεΐνη και έτσι αναπαραγόταν. Ενώ έμπαινε ένας, έβγαιναν πολλοί, μολύνοντας νέα κύτταρα- και τελικά άλλους φορείς.

Κάτι τέτοιο θα ήταν, σκέφτηκε. Κι αν το διαστημόπλοιο προσεδαφιζόταν... τι θα τους σταματούσε από το να καταλάβουν το πλήρωμα και να επιστρέψουν στη Γη για να εξαπλώσουν την πανούκλα του ζωντανού θανάτου;

Έπρεπε να επιζήσει και να διατηρήσει την εγρήγορσή του, φροντίζοντας κάτι τέτοιο να μην συμβεί.

Ο Μπρένελ ξύπνησε με το στόμα στεγνό και το σώμα αδύνατο. Το εσωτερικό του Σκαθαριού είχε αρχίσει να βρωμάει. Δεν ήταν σχεδιασμένο

για συνεχή διαβίωση. Ρούφηξε λίγο νερό και μάσησε αργά μισή μερίδα συμπυκνωμένης τροφής. Του φαινόταν πως είχε πολύ καιρό να κάνει οτιδήποτε άλλο.

Τα ζόμπι δεν τον είχαν βρει- αν τελικά είχαν μπει στον κόπο να συνεχίσουν το κυνήγι- και ο ίδιος δεν είχε μετακινήσει το Σκαθάρι, έτσι ώστε να αποφύγει τον κίνδυνο να ανακαλύψουν κατά τύχη τα ίχνη του. Πόσος καιρός είχε περάσει από τη στιγμή που είχε πάψει να αφουγκράζεται στον ασύρματο; Κάθε φορά που τον άνοιγε ήταν νεκρός, και έπρεπε να κάνει οικονομία στην ενέργεια με την οποία λειτουργούσε. Έσβησε κουρασμένα άλλη μια μέρα από το ημερολόγιό του. Πλησίαζε η ώρα... το κεφάλι του πονούσε ανυπόφορα από τον αποπνικτικό αέρα. Να ρισκάριζε ένα ταξίδι μέχρι τη Βάση για να πάρει καινούριες μπουκάλες οξυγόνου; Δυσκολευόταν να σκεφτεί λογικά και ένιωθε το σώμα του ληθαργικό. Έπρεπε να-

Τι ήταν αυτό;

Ψηλά στον πορφυρό ουρανό, έκαιγε μια αμυδρή κόκκινη γραμμή. Ήταν ένα διαστημόπλοιο που κατέβαινε. Κοίταξε καχύποπτα το ημερολόγιο και αναρωτήθηκε αν είχε κάνει λάθος στο μέτρημα. Σκέφτηκε πως ήταν ακόμα πολύ νωρίς, αλλά δεν μπορουε να είναι τίποτε άλλο εκτός από το σκάφος ανεφοδιασμού.

Άνοιξε τον ασύρματο.

«Σκάφος ανεφοδιασμού προς Βάση Ένα. Με ακούτε;»

Ο Μπρένελ πάγωσε καθώς άκουσε την ήρεμη φωνή του Χάρινγκτον: «Σας ακούμε πολύ καθαρά».

«Χαίρομαι που ο ασύρματός σας λειτουργεί και πάλι. Θα προσεδαφιστούμε όσο πιο κοντά γίνεται στη Βάση. Πώς τα πάτε εκεί κάτω; Μήπως εντοπίσατε τον Κυβερνήτη Μπρένελ;»

«Η κατάσταση παραμένει η ίδια. Εμείς είμαστε καλά. Όσο για-»

Ο Μπρένελ βγήκε από το σοκ του και μπήκε στη γραμμή επικοινωνίας. «Μην προσεδαφιστείτε. Σας μιλά ο Κυβερνήτης Μπρένελ. Επαναλαμβάνω — μην προσεδαφιστείτε. Όλοι εκτός από εμένα είναι νεκροί και τα κορμιά τους έχουν καταληφθεί από εξωγήινους».

Μια καινούρια φωνή ακούστηκε από το διαστημόπλοιο. «Εδώ Δόκτωρ Έλιοτ. Ηρέμησε, Κυβερνήτα. Ερχόμαστε να σε πάρουμε».

«Για όνομα του Θεού, μην προσεδαφιστείτε στον Άρη».

«Σας είπα πως έχει παραφρονήσει», είπε ο Χάνρινγκτον.

«Θα φροντίσουμε εμείς τον Κυβερνήτη».

Κατατρομαγμένος, ο Μπρένελ συνειδητοποίησε πως είχε χάσει μια προηγούμενη επικοινωνία. Θα πρέπει να είχαν στείλει κάποιο σήμα κινδύνου και το διαστημόπλοιο είχε χρησιμοποιήσει περισσότερα καύσιμα για να φτάσει γρηγορότερα.

Έβαλε μπροστά τη μηχανή και άρχισε να τρέχει προς το σημείο όπου θα προσεδαφιζόταν το διαστημόπλοιο. Προσπαθούσε να καταπολεμήσει την υστερία στη φωνή του. «Επαναλαμβάνω: μην προσεδαφιστείτε στη Βάση. Το προσωπικό της δεν είναι πια άνθρωποι».

Τον αγνόησαν. Μια φωνή πάνω στο σκάφος ανεφοδιασμού άρχισε να μετράει: «Δέκα...εννέα... οκτώ... επτά...»

Ο Μπρένελ οδηγούσε το Σκαθάρι με τη μέγιστη δυνατή ταχύτητα, ρισκάροντας για να φτάσει το διαστημόπλοιο πριν από τα ζόμπι. Οι μεγάλες ρόδες αναπηδούσαν σαν τρελές.

Είδε τη Βάση από μακριά. Ο θόλος είχε ξαναφουσκώσει· ένστολες μορφές περίμεναν δίπλα σε ένα Σκαθάρι καθώς το διαστημόπλοιο άγγιζε το έδαφος. Όλα φαίνονταν τόσο φυσιολογικά, ώστε ο Μπρένελ βλαστήμησε με απόγνωση.

Μια από τις ρόδες του Σκαθαριού έπεσε από το χείλος ενός κρατήρα και το όχημα αναποδογύρισε, πέφτοντας με το πλάι. Ο πλαστικός του θόλος έσπασε.

Ο Μπρένελ άρπαξε την κάσκα του, φωνάζοντας για μια τελευταία φορά: «Μην ανοίξετε την πόρτα! Μην τους αφήνετε να μπουν μέσα».

Ήταν τραυματισμένος και ανακάλυψε πως η πόρτα του Σκαθαριού είχε κολλήσει. Έμεινε εκεί ανήμπορος, και τρελαμένος από το φόβο. Δεν μπορούσε να κάνει τίποτα πια. Μέσα στον κρατήρα δεν μπορούσε καν να δει το διαστημόπλοιο. Το μόνο που μπορούσε να κάνει ήταν να φαντάζεται...

Οι φωνές του πληρώματος αντήχησαν στον ασύρματο, καθώς καλωσόριζαν τα μέλη της αποστολής. Ύστερα οι φωνές σταμάτησαν. Μέσα στη σιωπή, ο Μπρένελ άρχισε να ιδρωκοπάει και να κλαίει με λυγμούς.

Αυτός που ήρθε τελικά να τον βρει ήταν ο Πιού. Ο Μπρένελ δεν περίμενε το νυστέρι· άνοιξε μόνος του την κάσκα, αναπνέοντας βαθιά την αρειανή ατμόσφαιρα.

Αργότερα, έχοντας πάψει πια να είναι άνθρωπος, ακολούθησε τους ζωντανούς νεκρούς πάνω στο σκάφος. Σηκώθηκαν στον κόκκινο ουρανό πάνω σε μια στήλη φωτιάς, με πορεία προς τη Γη.

Ο ΑΛΛΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

του Θωμά Μαστακούρη

Ποιος είναι αυτός που δεν έχει κοιτάξει τον εαυτό του στον καθρέφτη; Και ποιος είναι αυτός που πολλές φορές δεν έχει δει εκεί μέσα έναν άγνωστο; Πόσο καλά γνωρίζουμε τον εαυτό μας και τον κόσμο γύρω μας; Πόσο μικρή είναι η απόσταση ανάμεσα στην πραγματικότητα και την ψευδαίσθηση, τη λογική και την παράνοια; Η απόσταση ανάμεσα σε δυο υποκειμενικές αλήθειες;

Θ.Μ.

Περπατούσα στην οδό Πατησίων, όταν πρόσεξα τον εαυτό μου να χαζεύει σε κάποια βιτρίνα. Όπως συμβαίνει πάντα στην περίπτωση που ένα γεγονός μας φαίνεται εντελώς απίστευτο και αδύνατο, προσπέρασα σαν ηλίθιος, προσπαθώντας να βάλω σε λειτουργία το κολλημένο μυαλό μου. Όταν μετά από αρκετά βήματα γύρισα πίσω το κεφάλι για να δω, μπροστά στη βιτρίνα ήταν μόνο δυο νεαρά κορίτσια που χασκογελούσαν, σπρώχνοντας η μια την άλλη.

Μια και ο τύπος που μου έμοιαζε τόσο πολύ δεν φορούσε τα ίδια ρούχα με εμένα, πείστηκα μετά από λίγο πως απλά θα ήταν κάποιος που μου έμοιαζε καταπληκτικά, ή ίσως όχι και τόσο καταπληκτικά, αφού ήταν νύχτα και ο δρόμος μισοσκότεινος. Έδιωξα τη σκέψη από το μυαλό μου, και πριν να φτάσω στο σπίτι μου στην Κυψέλη την είχα ξεχάσει εντελώς.

Τη δεύτερη φαρά που είδα τον εαυτό μου, ή-

ταν δυο εβδομάδες αργότερα, μέσα στο τρόλεϊ που πήγαινε στην Ομόνοια. Κάποιο στιγμή γύρισα και τον είδα κρατημένο από τη χειρολαβή, κοντά στη θέση του οδηγού. Ήμουν στην άλλη άκρη του οχήματος, στριμωγμένος σαν σαρδέλα. Ένιωσα την επιθυμία να τού φωνάξω, αλλά το συνήθειο μιας ολόκληρης ζωής διακριτικότητας και καλών τρόπων με εμπόδισε. Άρχισα να σπρώχνω τους συνεπιβάτες μου, προσπαθώντας να τον φτάσω. Το τρόλεϊ σταμάτησε στη στάση και οι πόρτες του άνοιξαν. Ο εαυτός μου γύρισε το κεφάλι προς το μέρος μου και μού φάνηκε πως χαμογέλασε, κάπως καλοκάγαθα και κάπως ειρωνικά. Ύστερα κατέβηκε ενώ εγώ, παρ' όλες τις προσπάθειές μου, δεν πρόλαβα να φτάσω έγκαιρα στην έξοδο. Καθώς το τρόλεϊ ξεκινούσε και πάλι, τον είδα να στέκεται στο πεζοδρόμιο και να με κοιτάζει με ένα ανεξιχνίαστο βλέμμα.

Όλο εκείνο το βράδυ έμεινα ξύπνιος στο παλιό δυάρι μου στην Κυψέλη, προσπαθώντας να βγάλω κάποια άκρη. Τελικά, σαν λογικά σκεπτόμενος άνθρωπος, κατέληξα στο συμπέρασμα πως ήταν ένας σωσίας μου, μια από τις σπάνιες περιπτώσεις όπου δύο άνθρωποι χωρίς καμιά απολύτως συγγένεια έμοιαζαν από μακριά τόσο πολύ μεταξύ τους ώστε κάποιος θα έλεγε πως είναι δίδυμοι. Ήμουν βέβαια σίγουρος πως, αν τον έβλεπα από κοντά και του μιλούσα, θα ανακάλυπτα χίλιες δυο διαφορές στο πρόσωπο, στις χειρονομίες, στη χροιά της φωνής. Θα πρέπει να έμενε κάπου στη γειτονιά, και έτσι αποφάσισα, όταν θα τον έβλεπα για τρίτη φορά, να μη διστάσω να του μιλήσω, να τον προσκαλέσω μάλιστα

να πιούμε έναν καφέ και να τα πούμε καλύτερα, μια και ο κάθε άνθρωπος, όποια μορφή κι αν έχει, νιώθει μια παράξενη γοητεία μπροστά στο είδωλό του, είτε το βλέπει στον καθρέφτη ή... στο δρόμο.

Η ευκαιρία μου δόθηκε πέντε ημέρες αργότερα. Ήταν ένα ηλιόλουστο κυριακάτικο πρωινό, και σαν εργένης που είμαι πήγα να πιω έναν καφέ και να διαβάσω την εφημερίδα μου σε ένα ζαχαροπλαστείο της Φωκίωνος Νέγρη. Ήταν ακόμα νωρίς, και οι περαστικοί στον πεζόδρομο ελάχιστοι. Ενώ διάβαζα μια ενδιαφέρουσα ανάλυση ενός αρθρογράφου για τον εμφύλιο πόλεμο στη Βουλγαρία, ένιωσα ξαφνικά την ανάγκη να σηκώσω τα μάτια, χωρίς να ξέρω το γιατί. Είχε περάσει πια από μπροστά μου και είδα μονάχα την πλάτη του, αλλά αναγνώρισα αμέσως ποιος ήταν.

Πέταξα την εφημερίδα στο διπλανό κάθισμα, σηκώθηκα, τον πρόλαβα, και με μια βίαιη χειρονομία τον έπιασα από τον ώμο και τον γύρισα για να με κοιτάξει. Τα μάτια μου γούρλωσαν, και ο λαιμός μου άρχισε να κάνει σπαστικές προσπάθειες για να καταπιεί το σάλιο μου. Ο άνθρωπος που αντίκριζα μπροστά μου ήταν ολόιδιος εγώ!

Τα μάτια μου με κοίταζαν από ένα ξένο πρόσωπο γεμάτα συμπάθεια, και τα χέρια μου έσφιξαν τα δικά μου. Ήταν αδιανόητο!».

«Ξέρω πώς νιώθεις», μου είπε ο άγνωστος. «Σε βεβαιώνω πως κι εγώ θα ένιωθα το ίδιο αν βρισκόμουν στη θέση σου. Μόνο που εγώ γνωρίζω μερικά πράγματα περισσότερο, και έτσι μπορώ να διατηρώ την ψυχραιμία μου μπροστά σε

αυτό το καταπληκτικό φαινόμενο που πρόκειται να συμβεί».

«Ποιο φαινόμενο;» ψέλλισα εγώ.

Ο εαυτός μου κοίταξε ανήσυχα γύρω του. «Το μέρος δεν είναι κατάλληλο για να μιλήσουμε. Θέλεις να πάμε στο σπίτι σου;»

Εγώ δεν μπορούσα παρά να γνέψω βουβά.

«Προχώρα μπροστά, κι εγώ θα σε ακολουθώ σε μικρή απόσταση», μου είπε ο σωσίας μου. «Οι περισσότεροι ασφαλώς θα μας θεωρούσαν δίδυμους, αλλά δεν χρειάζεται να εξάπτουμε τα πνεύματα δίχως λόγο».

Με τρεμάμενα βήματα άρχισα να κατευθύνομαι προς το σπίτι μου. Κάθε τόσο γύριζα πίσω και κοίταζα, για να πειστώ ότι δεν ονειρευόμουν. Ύστερα, η λογική άρχισε πάλι να ελέγχει το μυαλό μου. Μήπως πραγματικά ήταν ο δίδυμος αδελφός μου; Ήξερα μέχρι τώρα πως ήμουν μοναχοπαίδι, αλλά προτιμούσα να πιστέψω στο αφελές σενάριο μιας σαπουνόπερας, όπου ο άγνωστος δίδυμος αδελφός εμφανίζεται στη θέση του πρωταγωνιστή για να του κλέψει την κοπέλα, να αναστατώσει τη ζωή του ή, πιο πεζά, για να καλύψει την ανανέωση του συμβολαίου του ηθοποιού, παρά να δεχθώ κάποια υπερφυσική ερμηνεία.

Έφτασα στην παλιά πολυκατοικία και ανέβηκα τα σκαλιά μέχρι το διαμέρισμά μου. Άφησα την πόρτα ανοιχτή πίσω μου, και άκουσα κάποιον άλλον να την κλείνει. Σωριάστηκα σε μια πολυθρόνα, και ο εαυτός μου κάθισε απέναντί μου.

«Γνωρίζεις τη θεωρία των παράλληλων δια-

στάσεων;» με ρώτησε, μπαίνοντας αμέσως στο θέμα.

«Τη θεωρία των...» Μετά από ένα λεπτό σκέψης κατάφερα να κουνήσω το κεφάλι καταφατικά. «Κάτι έχω ακουστά».

«Τότε θα ξέρεις πως σύμφωνα με μια θεωρία, της οποίας εγώ είμαι η ζωντανή απόδειξη, υπάρχουν άπειρες πραγματικότητες, η κάθε μια λίγο πιο διαφορετική από τις διπλανές της. Μερικοί φιλόσοφοι ισχυρίζονται πως κάθε κίνηση και απόφαση του κάθε ξεχωριστού ατόμου χωρίζει τον κόσμο του όπως και τον ίδιο του τον εαυτό σε δυο κομμάτια, που το καθένα ακολουθεί τη δική του πορεία. Αυτό συμβαίνει συνεχώς, άρα υπάρχει μια απειρία διαστάσεων, οι οποίες όσο πιο πολύ απέχουν μεταξύ τους χρονικά, τόσο και πιο διαφορετικές είναι».

Έσφιξα το κεφάλι μέσα στις παλάμες μου, νιώθοντας πως ήταν έτοιμο να ξεκολλήσει.

Ο εαυτός μου έσκυψε μπροστά και ακούμπησε με κατανόηση το χέρι του στο γόνατό μου. Καθώς είχα σκυμμένο το κεφάλι, συνειδητοποίησα για πρώτη φορά πως το χέρι του δεν άγγιζε απόλυτα το σώμα μου, αλλά κατά ένα μέρος περνούσε από μέσα του, σαν να ήταν άυλο.

«Δεν ξέρω να σου πω αν όλα αυτά είναι αλήθεια ή αν υπάρχει κάποια άλλη, πιο λογική ή πιο παράλογη ερμηνεία», συνέχισε ο σωσίας μου. «Έχω όμως ασχοληθεί χρόνια με τον αποκρυφισμό και την παραψυχολογία, και έτσι μπορώ να κατανοήσω ένα μέρος του φαινόμενου που πρόκειται σε λίγο να συμβεί».

«Πάλι αυτό το φαινόμενο», ούρλιαξα εγώ. «Εξηγήσου επιτέλους».

Ο εαυτός μου τραβήχτηκε πίσω. «Για κάποιες συμπαντικές αιτίες που μου είναι πολύ δύσκολο να σου τις αναλύσω, οι δυο μας διαστάσεις, οι δυο μας πραγματικότητες αν θέλεις, πρόκειται να συγχωνευτούν».

Δεν μπορούσα να πιστέψω στα αυτιά μου. «Θέλεις να πεις πως... κάθε άνθρωπος πάνω στη Γη έχει και ένα σωσία στη διάστασή σου;»

Ο εαυτός μου σήκωσε τους ώμους. «Ειλικρινά δεν μπορώ να σου πω με σιγουριά, αλλά αυτό δεν νομίζω πως είναι απόλυτο. Για κάποιους λόγους, πολλοί που ζουν σε αυτή την πραγματικότητα είναι νεκροί στη δική μου, ενώ άλλοι δεν έχουν γεννηθεί καν. Σίγουρα η ζωή των περισσότερων έχει ακολουθήσει διαφορετικό δρόμο, και αναφέρομαι όχι μόνο σε επίπεδο ατόμων αλλά και σε επίπεδο εθνών».

Μου μίλησε κάμποση ώρα για την παγκόσμια ιστορία του κόσμου του. Αν μου ανέφερα παράλογα πράγματα, θα τον θεωρούσα σίγουρα τρελό, αλλά οι διαφορές στα περισσότερα σημεία ήταν μικρές, σχεδόν ανεπαίσθητες, και ελάχιστα παγκόσμια γεγονότα φαίνονταν να διαφέρουν αισθητά.

«Ασφαλώς, η πλειονότητα των ανθρώπων και στις δύο διαστάσεις αγνοούν όσα πρόκειται να συμβούν. Εγώ, και πιθανώς μερικοί άλλοι και από τις δυο πλευρές, το έχουμε μάθει ή το έχουμε διαισθανθεί. Τώρα που οι διαστάσεις μας σχεδόν αγγίζουν η μια την άλλη, είναι εύκολο για κάποιον να ταξιδέψει ανάμεσα στους κόσμους, αν γνωρίζει τις κατάλληλες τεχνικές. Είχα μεγάλη περιέργεια να σε βρω και να σε δω από κοντά, πριν...»

Πετάχτηκα επάνω και τον έπιασα από το γιακά. Ένιωσα όμως τα χέρια μου να γλιστρούν μέσα από το ύφασμα σαν σε νερό, και ο εαυτός μου ξανάπεσε βαριά στην πολυθρόνα όπου καθόταν. «Ηρέμησε», είχε χλωμιασμένος. Πρέπει να καταλάβεις ότι καμιά διάσταση δεν πρόκειται να υπερισχύσει απόλυτα της άλλης. Θα ενωθούν, όμως, σαν τα κομμάτια ενός παζλ. Σε μακροκοσμικό αλλά και μικροκοσμικό επίπεδο, σε κάποια σημεία θα υπερισχύσει η μια και σε κάποια η άλλη».

«Θέλεις να πεις ότι ένας από τους δυο μας θα χαθεί;» ρώτησα εγώ καχύποπτα.

Ο εαυτός μου σήκωσε ξανά τους ώμους, σε μια χαρακτηριστική κίνηση που συνήθιζα και εγώ. «Μην το παίρνεις τόσο τραγικά. Στην ουσία είμαστε και οι δύο μια ταυτόσημη οντότητα. Ο χωρισμός των διαστάσεών μας ξεκίνησε μετά τη γέννησή μας σε έναν κοινό κόσμο, και ήταν ασφαλώς ανεπαίσθητος και για τους δυο μας. Η πλειονότητα του κόσμου δεν θα καταλάβει απολύτως τίποτα. Δεν μπορώ να σου εξηγήσω το πώς, αλλά ο κάθε άνθρωπος θα θεωρεί απόλυτα φυσιολογικό τον κόσμο στον οποίο θα βρεθεί».

Εγώ έμεινα για μερικές στιγμές κοκκαλωμένος στη θέση μου και κοιτούσα αποχαυνωμένος έξω από το παράθυρο. Ύστερα γύρισα και τον κοίταξα με αγριεμμένο βλέμμα. «Και σε πόσον καιρό θα συμβεί αυτό;» ρώτησα.

«Σε τέσσερις μέρες από σήμερα», μου απάντησε και ύστερα, σαν να είχε συνειδητοποιήσει πως είχε ήδη πει πολλά, σηκώθηκε βιαστικά και κατευθύνθηκε προς την πόρτα. «Ίσως να ξαναει-

δωθούμε μέχρι τότε», είπε, και βγήκε τρέχοντας.

«Σταμάτα», φώναξα εγώ και, μετά από ένα λεπτό αδράνειας και αναποφασιστικότητας, έτρεξα ξοπίσω του. Όταν βγήκα στο δρόμο, είχε εξαφανιστεί, κι όσο αν έψαξα στη γειτονιά δεν κατάφερα να τον ανακαλύψω. Να είχε διαβάσει το φονικό που ήταν γραμμένο στα μάτια μου και που ακόμα και εγώ ο ίδιος δεν είχα μέχρι εκείνη τη στιγμή συνειδητοποιήσει;

Αποφάσισα να τον βρω και να τον σκοτώσω. Η ζωή μου δεν ήταν βέβαια τέλεια, αλλά ήμουν αρκετά ευχαριστημένος με όσα είχα μάθει και πετύχει μέχρι τώρα και δεν είχα καμιά διάθεση να χάσω την ταυτότητά μου για χάρη κάποιου άλλου, ουσιαστικά άγνωστου. Είχα τέσσερις μέρες καιρό, και έπρεπε να είμαι ανά πάσα στιγμή έτοιμος. Ήμουν βέβαιος πως η περιέργεια την οποία μοιραζόμασταν θα τον έκανε να εμφανιστεί άλλη μια φορά πριν από το μοιραίο γεγονός.

Έχοντας μαζί ένα περίστροφο με σιγαστήρα, που είχα κληρονομήσει από το μακαρίτη τον πατέρα μου, άρχισα να τριγυρνώ τις νύχτες στους δρόμους, φροντίζοντας να μένω σε απόμερα και σκοτεινά σημεία, ελπίζοντας πως θα παρέσυρα τον εαυτό μου στην παγίδα. Έφτασε το σούρουπο της τέταρτης ημέρας, κι ακόμα δεν τον είχα δει. Βρισκόμουν καθισμένος σε ένα παγκάκι του Πεδίου του Άρεως, νιώθοντας την καρδιά μου να χτυπάει δυνατά. Είχα να φάω τρεις ημέρες και να κοιμηθώ δύο. Δεν είχε όμως σημασία... αρκεί να τον έβρισκα ή, μάλλον, αυτός να με έβρισκε.

Και με βρήκε. Μια ώρα μετά τη δύση του ήλιου τον είδα να μπαίνει στο μικρό ξέφωτο και να κατευθύνεται προς το μέρος μου, με τα χέρια στις τσέπες του μπουφάν του.

«Ήρθα για να αποχαιρετιστούμε», μου είπε καθώς σταματούσε μπροστά μου, και μετά τράβηξε από την τσέπη του ένα περίστροφο ακριβώς όμοιο με αυτό που κρατούσα εγώ.

Όρμησα επάνω του, αρπάζοντας τον καρπό του με το αριστερό μου χέρι, ενώ με το δεξί προσπαθούσα να τραβήξω το δικό μου όπλο. Πέσαμε στο χώμα και αρχίσαμε να παλεύουμε. Τα δέντρα γύρω μας απέκτησαν ένα διπλό περίγραμμα, σαν να το έβλεπα αλληθωρίζοντας. Ύστερα ακούστηκε ένας πυροβολισμός και ένα βογγητό αγωνίας. Είδα τον εαυτό μου να σφαδάζει για μια στιγμή από κάτω μου και μετά να εξαφανίζεται.

Σηκώθηκα και τίναξα τα ρούχα μου. Αφουγκράστηκα για μια στιγμή πριν βεβαιωθώ πως κανείς δεν είχε αντιληφθεί την πάλη μας. Ύστερα γέλασα με ικανοποίηση και έχωσα το όπλο πίσω στην τσέπη μου. Όλα είχαν τελειώσει καλά. Είχα κρατήσει την ταυτότητά μου, το χαρακτήρα μου, τις εμπειρίες μου. Αν φυσικά όλα αυτά δεν ήταν μια παράκρουση.

Βγήκα βιαστικά από το πάρκο, κοιτάζοντας το ρολόι μου και προσπαθώντας να βρω ένα ταξί. Η γυναίκα μου και τα παιδιά μου θα ανησυχούσαν, και ανυπομονούσα να ξαναγυρίσω στο αγαπημένο μου σπίτι, στη Νέα Κωνσταντινούπολη.

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΕΞΩΓΗΙΝΟΥΣ ΕΙΣΒΟΛΕΙΣ

Ραλφ Γουίλιαμς	ΟΙ ΚΕΦΑΛΟΚΥΝΗΓΟΙ
Τσαρλς Μπέρκιν	ΤΙΠΟΤΑ ΠΙΑ ΓΙΑ ΤΗ ΜΑΙΡΗ
Κλοντ Βεγιό	ΟΙ ΠΡΩΤΕΣ ΜΕΡΕΣ ΤΟΥ ΜΑΗ
Άρθουρ Πόρτζες	ΤΟ ΡΟΥΟΥΜ
Μπράιαν Άλντις	ΟΙ ΑΙΡΕΣΕΙΣ ΤΟΥ ΠΕΛΩΡΙΟΥ ΘΕΟΥ
Τσέτγουιντ Χέις	ΤΟ ΝΑΥΑΓΙΟ
Σίντνεϊ Μπάουντς	ΟΙ ΕΜΨΥΧΩΤΕΣ
Θωμάς Μαστακούρης	Ο ΑΛΛΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ιστορίες με με εξωγήινα πλάσματα που έρχονται στη Γη για να σκορπίσουν τον τρόμο και το θάνατο.

Ιστορίες για όντα από άλλους κόσμους που η μοίρα τα ρίχνει στον πλανήτη μας για να ανατρέψουν την πορεία του πολιτισμού.

Ένα βιβλίο για κυνηγούς και κυνηγημένους, θύτες και θύματα, στη μικρή γωνιά της ζούγκλας του σύμπαντος που ονομάζεται πλανήτης Γη.

Δρχ. 800